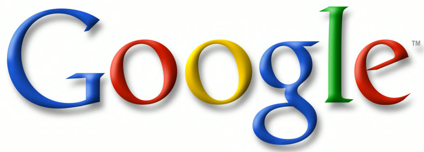

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

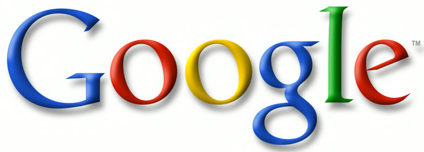
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

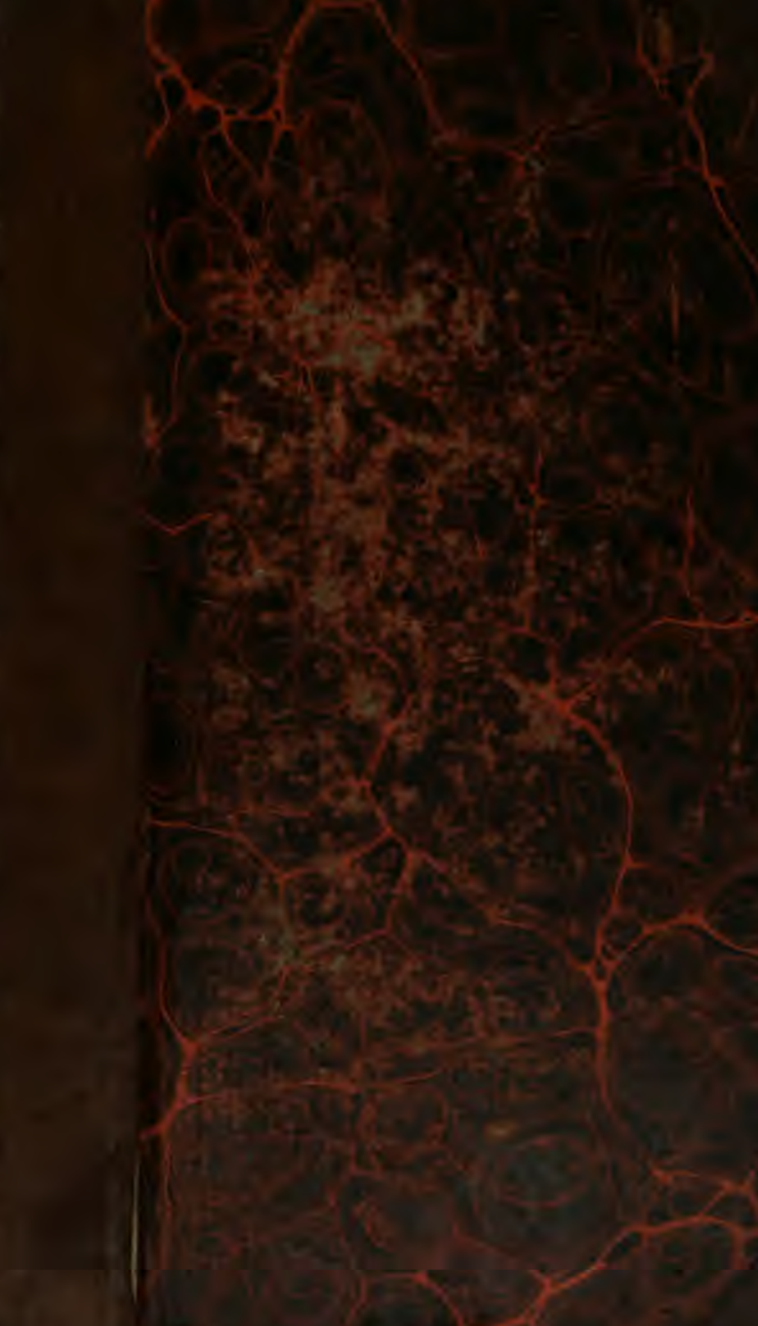
Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

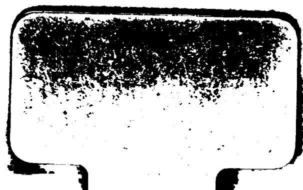
Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

Vet. Scand. III B. 76

From the girls for Xmas. 1904
W. E. Lan Garde

[illegible] Worm

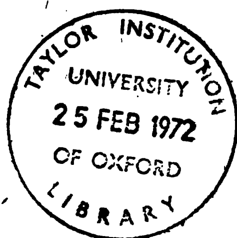
Fr: Worm.

Oehlenschlägers

samlede Digte.

Anden Deel.

Kiøbenhavn 1823.
Trykt paa Forfatterens Forlag,
hos Hartv. Fridr. Popp.

TAYLOR INSTITUTION
UNIVERSITY
25 FEB 1972
OF OXFORD
LIBRARY

Forerindring.

I første Deel af denne Samling følge Digtene i chronologisk Orden, fra 1799 til 1807. Langelandsreisen er fra 1804, men da den udgiør et Heelt for sig, fandt man det passeligere ei at afbryde de mindre Digtes Række, før den var gaaet saa vidt, at det større Digt kunde slutte første Deel.

Her i anden Deel kommer nu Aarets Evangelium, ogsaa fra 1804. De blandede Digte begynde med et Par omarbeidede Stykker fra yngre Tider. Fra det femte Digt af iagttages atter den chronologiske Orden, fra 1808 indtil 1823.

I Aarets Evangelium findes otte ny Stykker; i de blandede Digte endeel Sange som Forfatteren paa sin første Udenlandsreise skrev paa tydsk, og som han her frit har

fordunsket. Lægges nu til, hvad som ei før har været trykt, saa indeholder denne Deel omtrent et halvthundrede Stykker, som Læserne ikke kiende. Halvdelen af det Øvrige, der har staaet i Tidsskrifter og Flyveblade, og her findes meget forkortet og omarbeidet, kan vel ogsaa regnes saa godt som nyt, for Nutids Læsere.

Indhold.

Side.

Aarets Evangelium.

Blandede Digte.

Efter Gôthe.

Thorvaldsenske Billeder.

Min Kirkegaard.

Aarets Evangelium

i

Naturen og Mennesket.

Christi Fødsel.

Hver Vaar, naar Taagerne flygte hen,
Da fødes det lille Barn Jesus igien.
Den Engel i Luft, i Lund, i Elv,
Det er vor Frelser, det er ham selv.
Derfor Naturen, saa huldt og skiønt
Sig fryder, og klæder i Haabets Grønt.

For unge, uskyldige Hyrder, brat,
Som stirre til Himlen i klare Nat,
Guds Engle da trine paa Marken ind;
De svæver og bæver i Maaneskin,
Og siunger: Idag er en Frelser fød,
Af Vaarens, den hulde Marias Skiød.

Den reneste Dug er hans eneste Drik,
Til Himlen stirrer hans fromme Blik;
Til Himlen han rækker sin barnlige Haand,
Til Jorden bundet med Rosenbaand.
Hans Lallen er Zephyr, hans Vugge Straa,
Hans Øine funklende Himmelblaa.

Ak Hyrder! ganger i Bethlehem ind,
Og rører det kolde, forhærdede Sind,
Og beder dem ud paa Marken gaae,
At skue det Barn i de spæde Straae;
At dets uskyldige Smil og Røst
Kan hæve til Himlen det jordiske Bryst!

Saa svæve de Engle til himmelske Hiem;
Men Hyrderne vandre til Bethlehem;
Og sige hvad dem er paa Marken hændt,
Og vorde bespottet og Ryggen vendt.
Saa vandre de atter paa Marken ud,
Og knæle for Barnet, og troe paa Gud.

Og Stiernen blinker paa Himlen frem,
Og vinker de Konger af Østens Hiem.
Og Straalerne kommer i fromme Chor,
Og synker ydmygeligt ned til Jord,
Og prise Frelserens hellige Navn,
Som smiler i Moderens skiønne Favn.

Og reise sig atter fra sorten Muld,
Som Blomster, i Purpur og Fløil og Guld;
Uskyldige Børn, saa fromt, saa smukt,
Halv stigende, halv mod Jorden bukt,
Og række de Urner, saa sødt forgyldt,
Med Virak, duftende Myrrha fyldt.

Maria.

Mild og varm,
Med det søde Barn i Arm,
Ung, uskyldig, huld og skiøn,
Smiler Naturen til sin Søn;
Lægger ham ved sit fulde Bryst,
Fuglesang er hendes Røst,
Hvid, som Lilien, hendes Haand,
Himmelblaat hendes Klædebon,
Øine, som Havet, dunkelblaae,
Bølgende Taarer i Øiet staae.
Haaret er Solens Straaleflod,
Kinden Morgenens Rosenblod.
See hvor i Ætherens Sølverflor,
Sødt hun vugger sit spæde Noer.

Joseph.

Fra fordums Aar
End den tørre, brune Stamme staaer;
Skygger med sin nøgne Stub,
Om den spæde Blomsterknup;
Er en gammel Stav, hvoromkring
Vedbend slynger en frodig Ring;
Er i Hytten det tørre Mus,
Værn for Storm og Solens Blus,
Gammel, trofast, blid og rund;
Men en Pleiefader kun.

Den hellige Familie.

Nu Blomsten leer, den skiærnste Lille,
Hist i sin Moders grønne Skiød.
Den gamle Green, for Blade død,
Sig hælder bag ved Rosen rød;
Og medens Bækkens Vover trille,
Paa Musset glindser Duggens Taare,
Thi Barnet glæder Gubben saare.

Elisabeth hist see vi staae
Som graalig Sky paa Himlen blaa.
Hun giør Besøg, hvor hine bygge,
Og møder Jorden med sin Skygge.
Hun har til Jesus-Rosen sendt
Zefyr-Johannes, velbekiendt.
De lege nu i Græsset sammen,
Hvor yndigt, til de Ældres Gammen!

Johannesbarnet, lille, spædt,
Snart voxer op i Stormen klædt;
Da bruser han med mere Vrede,
Da rendser han den tykke Luft,
Paa det sig Himmelrosens Duft
Kan salig over Jorden brede.

Barnet lærer i Templet.

Oldingen i Skoven gaaer,
Nært han her for Kilden staaer;
Unge Vove vover kiæk
Fra sin sølverklare Bæk
Høit at tale Viisdoms Sprog.
Gamle Mand er ei saa klog.
"Yndighed, Sagtmodighed,
Mandig taale hvad man leed,
Mellem Torne sig at snoe
Venlig kiæk, Naturen troe,
Fra det Udspring Himlen gav,
Til vort Hiem, det store Hav!
Række Brødre Lædskedrik,
Synge Glæden, som forgik,
Sødt forfriske Nabostrane,
Speile sig i Himlens Blaa —"
Saadan Tale, mild og stolt
Kilden har i Skoven holdt.

Kiærlig Moder Alnatur
Søger nu sin Yndling puur,
Hører Barnets Visdomsord,
Og igiennem Skyens Flor
Smiler Øiet over Vang,
Til den Lilles fromme Sang.

Johannes i Stormen.

Bort nu, I Øgleunger! nu bort!
Forpester ei længer med Gift den hellige Luft.
Styrter hisset i Mosen! Fort!
Flyer for den liflige Blomsterduft.

I Eder Taager lure kun Lumskhed og Død;
I dæmpe den hellige Morgenglød,
Som Herodes I dræbe de diende Smaae,
At Jordens Skiønhed maa plat forgaae:
Men den trives! og snart jeg den vier til Daab.
Bort giftige Taager, som true mit Haab!

Bruser, I Eger, og ryster den løvrige Lok!
Knager dybt ind i den mægtige Blok.
Høit vil jeg raabe fra drivende Sky,
Medens i Kløfterne Dampene flye.

Nu døe, hvad ei lever og aander med sundeste Blod.
Alt Øxen ligger ved Træets Rod,
Og hvilket Træ, som Frugt ei bær,
Afhugger jeg til Roden qvær,
Og kaster det paa Ilden her.

Bort nu, fort!
I Tudser, I Øgler, I Slanger!
Snart forsvinder det natlige Mulm med Anger,
Snart lovpriser sin Gud den bevingede Sanger,
Høit nu Johannes fra heftigtvrindskende Ganger
Styrter hver Orm
Ned med sin Storm.
Hyler, I Øgleunger, afsted!
Drivskyen brager, Gud Herren er med!

Flugten til Skoven.

Hvor blev du Skiønheds Aand?
Hvor blev du, Dreng saa sød?
Som strakte høit din Haand
Til Gud fra Jordens Skiød?
Ak! i de svedne Straae
Jeg finder ei dig meer;
Men hist i Skovens Vraa
En Yngling jeg dig seer.

Saa smækker og saa skiøn,
I dunkle Skyggers Hegn,
Du vanker om i Løn
Og skyer den hede Egn,
Hvor stolte Pharisær
Forblinder golde Muld,
I sit Skarlagenskiær,
Med brede Bræmmer Guld.

Nu Heden virker altfor stærk,
Fordærver Vaarens unge Værk
Og Blomsten visner, Græs blier gult,
Og Træet revner trødsket hult.

Forsvunden er det grønne Friske,
Levkøien, paa den tørre Strand,
Misunder, hist i Bækkens Vand
De lykkelige muntre Fiske.

Dog tys! Johannes kom igien
Som Skäbningens trofaste Ven.
Nu vederqvæger han vor Egn
Ei vred som Storm, men mild som Regn.

Johannes den Døber.

Lad mine klare, kølige Draaber
Svale den brændende Sommer!
Jeg blødgiør Naturen, Skabningen haaber,
Hvergang jeg qvægende kommer.
Arme Vexter! som ey kunne trives
Paa denne tørre, solbare Grund,
Sødt af min Morgendug skal I oplives.
Hvi staae I ey hist i den kølige Lund?
Jeg er afmægtig, med Vand kun jeg døber,
Snart det borttørres, udøst af min Haand.
O men den Himmelske hist, som Zephyrerne røbe,
Som bygger sig Slotte
I Skovenes Ly, i den dunkle Grotte,
Han er større, han døber med Aand.

Den himmelske Daab.

Qvægende født de klare Perler bæve,
Kisligt de giennem mit luftige Legem gaae.
Let forfrisket jeg vil mig af Badet nu hæve
Med min husvalede Æther, blaa.

Fristelserne i Ørken.

Første Fristelse.

Nødtørftigheden
til Blomsten ved Bækkens Bred.

Hvi stander du der
Ved phantastiske Bæk,
Og skiuler dit Skiær
Bag en tornfuld Hæk?
Af Somrens Blik,
I gavmilde Stund,
En sparsom Drik
Jo nyder du kun.
Barnagtige Smil!
Hvad nytter I til?
Kom, skynd dig, iil!
Jeg dig omskabe vil.
Bliv nærende Korn!
Sug Vemod ei sødt

Af Maanens Horn;
Sligt Liv er dødt.
Faae Marv og Kraft,
I Solens Favn!
Din nærende Saft
Da virker Gavn.

Blomsten.

Frister, onde Frister, lad i Ro mig staae!
Troer du ei jeg hisset seer de svedne Straae?
Grum den strænge Sol har meiet alting af,
Hvad du kalder Livet, tykkes mig en Grav.
Mildt mig Almagt satte hen ved Bækkens Siv.
Brudte Straale der ei røve kan mit Liv.
Alt forstokkes hist hvor Heden mægter hen,
Uskylds fagre Rose her ei falmer end.
Troer du da, af Brødet Livet næres kun?
Nei, af hvert et Ord, som gaaer af Herrens Mund.
I den store Bog, Naturens fromme Chor,
Er min tause Blussen selv et helligt Ord.
Fly fra Lundens Hvælving, fra min stille Bo,
Frister, onde Frister, lad mig staae i Ro!

Anden Fristelse.

Vellysten
til Fuglen i Træet.

Hvortil de Sange? Hvortil de Spring?
Hvortil de forfængelighøie Sving?
Forvildede Barn, brug din Fornuft.
Hvortil det Liv i den tynde Luft?
Siig, hvi altid op du stræber?
Hvortil de Psalmer paa de fromme Læber?
Livet ei i tynde Intet boer,
Men paa den rige, axfaste Jord.
Fortro dig til mig!
Jeg omskaber dig,
Mere skiøn, end før du var,
Mere lykkelig.
Seer du vel hint Slangepar,
Som i varmen Sand hist velter sig?
Seer du den vellystige Mine?
Seer du de spraglede Farvers Pragt?
Langt mere levende, skiønnere langt end dine!
Seer du med Glæden den trofaste Pagt?

Med ganske Legem den glødende Jord de beboe,
Mellem Blomster og Urter i Vellyst langsomt sig snoe;
Favn mod Favn,
Fortryllet, indflettet, nedsiunken i Glædens Havn.
Fly den intetsigende Duft,
Sving dig ei meer i kiølige Luft,
Styrt dig, styrt dig i Lysternes Rige;
Og trylles du ei —
Flyv atter din Vei,
Du har jo Vinger, du kan jo stige!

Fuglen.

Kom ei med den frække Tale,
Med de høistforvovne Ord.
Her i denne grønne Svale
Sødt og sorrigfrit jeg boer.

Hoit i det azurne Rige,
Fra den tause, dunkle Skov,
Lader jeg min Psalme stige,
Til min Skabers Priis og Lov.

Ei mit spæde Legem taaler,
Lave Dunst! at nærmes dig.
Reent, i Morgenrødens Straaler,
Mine Lemmer bade sig.

Taagen i den dybe Mose
Vilde blinde snart mit Blik;
Duggen paa den unge Rose
Er min Føde, som min Drik.

Koldt jeg gyser ved at tænke
Mig i dette fæle Dyb,
Bugnet under Lasters Lænke,
Mellem Jordens lumske Kryb.

For mit Blik er hist at skue
Denne vellystfulde Dal,
Som et Helvede, hvis Lue
Vinker mig til evig Qval.

Havde du mig først dernede —
Ha jeg seer hvor lumsk du seer!
Til min eenligfromme Rede
Hæved jeg mig aldrig meer.

Ei jeg kunde bort mig vriste,
Vellyst giorde Vingen lam.
Jeg min Gud vil aldrig friste.
Ene vil jeg tiene ham!

Tredie Fristelse.

Ærgierrigheden
til Mennesket.

Hvi gaaer du halvvaagen
I Taagen?
Hvi søger du dunkle Skygger,
Hvor Uglen bygger?
Hvi sluttes du ind af Krat og Busk og Elv?
Hvi slutter du dig i dig selv?
Foragter den Glæde, som huldt dig favner,
Higer efter den, som du savner?
Sværmende Daare, vaagn af din Drøm,
Følg, følg den rivende Strøm!
Da hæver dig høit den Bølge,
Som nu vil forfølge.
Giør dig ei selv det værre,
Vær Tidens Træl, saa vorder du Herre!

Lyd mit Raad, jeg er den gode Hyrde,
Letter tro din Byrde.
Følg mit Fied, gak med mig op
Her paa denne Biergetop.
See ned i Dalen: Hvor de lege,
Sig bevæge,
Frugter bryde,
Nyde!
Med Krog skal man Fisk angle,
Børn med en Rangle;
Tag Ranglen dristig af min Haand,
Og tien og tilbeed mig! jeg er den gode Aand.

Mennesket.

Viig bort fra mig, Satan! Thi der staaer skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud, og tiene hannem allene.

Biergprædiken.

(Den gamle Skov giennem Hornet).

Lad mine dunkle, bølgende, grønne Kroner
Vinke dig bort fra Larm og bedøvende Toner!
Toner ene fra Fuglens uskyldige Strube
Trylle dig i min alvorlighvælvede Grube.
Hvislende Hæk,
Kislighenrislede Bæk
Surre, som fromme Bi fra den eensomme Kube!

Siger den Gysen, som ryster de inderste Grene,
Medens du vandrer her stille, modløs, ene,
Siger den ei dig, at Livet er meer end en Skygge?
Lærer du Tryghed ei af de Stammer saa trygge?
Saa som de staaer,
Stode de hundrede Aar,
Vente nu roligt paa Døden i dæmrende Skygge.

Glem da nu her for din Nødtørft et Øieblik Sorgen,
Tænk ei med Ængsten idag paa den Dag imorgen!
Denne Hvælving, mod Himlens kun trang og liden,
Fierner dig dog med sit Løv fra Rummet og Tiden.
Sæt dig i Læ
Under mit venlige Træ.
Sæt dig! Du har jo Violer og Roser ved Siden.

Seer du ei Spurven hisset saa muntert at hoppe,
Qvidrende høit, i de øverste, farlige Toppe?
Den er rolig, dens Bryst ei Sorger beklemme;
Frygter ei for at falde, Gud kan den ei glemme.
Det er dens Trøst,
Det gyder Ro i dens Bryst,
Fattige Fugl, som den er, uden Skiønhed og Stemme.

Den er rolig, og du? du er angest og bange?
Frels dig, frimodige Siel! vær ei Kummerens Fange.
Seer du den Dal, som hist giennem Træerne bryder?
Seer du hvor Lilier, Græs og Violer den pryder?
Ikke de saae,
Ikke til Høsten de gaae,
Dog deres himmelske Fader dem klæder og fryder.

Skulde han dig, sit Billed, ei fryde, ja klæde?
Stille! Visk Taaren af Øiet, byt Kummer med Glæde!
Hør kun den rislende Bæk, hvor melodisk den falder,
Hør paa de Smaafugles Sang i den kierlige Alder,
Ætherens Blink,
Blomsternes barnlige Vink;
Hør det, og see! Det er Gud, det er Herren, som kalder.

Lad ei den modløse Sløvhed din Styrke forhaane!
See mine Træer, som høit over Biergene skraane:
Flittige Biergmænd Saltet af Gruberne bryde,
At det med Smag og med Kraft kan Mennesket fryde.
Hvad er det alt,
Siel! mod dit herligste Salt?
Taber det Kraften, hvad er da lifligt at nyde?

Lad ei dit indre Lys af Taager indhylles!
Natten kun fortner at Stiernerne meer kan forgyldes.
Seer du det mørkt omkring dig? velan, du ei gyse,
Hæv kun din Aand, lad som Solen paa Himlen den lyse,
Høit paa det Blaa
Kiek lad den varmende staae,
At ei i dæmrende Mulm dine Brødre skal fryse.

Aldrig smaalige Sysler med Jorden dig bøie,
Vend til de store Bedrifter med Undren dit Øie!
Kummer, Armod og Qval ei din Taare kun vinde,
Ogsaa ved Livets uskyldige Leeg bør den rinde,
Vindenes Suk,
Blomsternes vinkende Buk,
Pigernes salige Smil og ved Tidernes Minde.

Ringe Dyders Fortræflighed op du ei læse,
Ei for hver given Skierv i Basuner du blæse.
Mærker du Regnen, hvor kiøl, og hvor sødt den falder?
Venlig til Live med Perler den Blomsterne kalder:
Taler dog ei,
Tier og drager sin Vei.
Raab over sligt er Beviis paa forfængelig Alder.

Vil med din Gud du dig inderligt, trofast forene?
Guldet ei elsk, thi med ham kan du Mammon ei tiene.
Seer du Oldingen hist? Hans Fødder sig flytte
Langsomfromt; hans Hænder til Staven sig støtte;
Ryggesløs Larm,
Frækhed har saaret hans Barm,
Gammel og graa har han bygt sig i Skoven en Hytte.

Du, som er ung, som er kiek, og tapper tilmode,
Flygt ei til Skoven, drag Sværd og kæmp for det Gode!
Tilgiv Næsten, naar du kun fornærmet er vorden;
Men vær Nidingens Rædsel, en Hævner paa Jorden!
Luften er qvalm,
Bortsvier Blomsten til Halm?
Da kommer luttrende, rensende Lynild og Torden.

Kierlige Siæl! ak lad min Natur dig henrive,
Luk dine Øine for Tant, lad lukte dem blive!
Men lad med Andagt, med brændende Andagt dem skue
Dybt i Alkierligheds evigstraalende Lue!
Da skal din Aand
Bryde de jordiske Baand,
Svinge sig høit imod Himlenes hvælvede Bue.

Elskte! den Løn, som dig venter, den salige Glæde,
Tungen ei kan, kan ei Naturen udqvæde.
Bølgernes dæmpede Rislen og Fuglenes Tone,
Hyrdernes Viser og Vinden i Bladenes Krone,
Alt er kun Klang,
Enkelte Lyd af den Sang,
Som af Cheruberne siunges om Skaberens Throne.

Miraklerne.

Hvor Sangersken glædeligt toner,
Hid venligt i Buskenes Ly,
Til Skovens husvalende Kroner,
Fra lumre Forsamling du flye!

Kom, bad dig fra Foden til Issen
I Bækken, som bugter sig hen,
Og var du verkbruden og vissen,
Du faaer dog din Sundhed igien.

Og mens du bag Grenene sidder
Paa denne mildtskraanende Høi,
Og hører paa Fuglenes Qvidder,
Langt fiernet fra Daarernes Støi;

Og drikker Zefyrernes Sødme;
Mens Kilden sin Cithara slaaer,
Og indsuger Rosernes Rødme,
Mens Solen i Purpur opgaaer;

Da, medens ham Sangersken priser,
Fra dugsprængtduftende Jord,
Din Jesus dig kierlig bespiser
Alt med sit udeelbare Ord.

Det hvisler i Bladenes Hvidslen,
Det klinger i Skovenes Klang,
Det risler i Bølgernes Rislen,
Det synger i Hyrdernes Sang.

Og sad her den talrigste Vrimmel,
Hvor henrykt nu sidder kun du,
Det salige Brød af hans Himmel
Blev nok og tilovers endnu.

Ved Bækken, hist henne, du finder
Den klare, den ætherne Aand.
Det Vand, som saa perlende rinder,
Det vorder til Viin i din Haand.

O kom du, som halter iblinde,
Kom, sæt dig ved Bøgenes Rod!
Dit Syn du vist atter vil finde,
Og fast skal du staae paa din Fod.

Og slumred forhærdet end længe
Dit Hierte, ja isned det hen,
Sin Grav det dog snarlig skal sprænge,
Og lue mod Himlen igien.

Thi Herren ei hader som Kain,
Ei dræber af Nag og i Løn.
Kom, grædende Enke fra Nain!
Her finder du atter din Søn.

Mens Maanen med Straalerne bæver,
Og stiger af Bølgernes Skiød,
Hans Aand dig saa kierligt omsvæver,
Han sover, men ei han er død.

O Jesus! dit Tempel du bygger,
Hvor Blomster og Bølgerne leer.
Dig hist, mellem Træernes Skygger,
I Salomons Omgang jeg seer.

Der dine Disciple sig samle,
Du trykker dem fast til dit Bryst.
Med Andagt de Unge, de Gamle,
Nu lytte saa fromt til din Røst.

Og Børn, som Gudsenglene ligne,
Dem taer du paa Skiødet, de Smaae;
Jeg seer dig dem helligt velsigne,
Og skue mod Himmelens Blaa.

Pharisæeren.

Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathi med dig har aldrig havt.
Min Jøse kan din hede Brand ei taale,
Den svækker Kraften, selv i Feberkraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdomsaft;
Det bringer med sig Støv og Qvalm, og Tørke,
Og giør et Paradis til Sahras Ørke.

Du vækker Aandens ubetvungne Lue,
Som bortforjager fromme Dæmringskiær.
Med dørske Blik den troer sig alt at skue,
Dog er dens Middag Nattens Mørke nær.
Den lyser op af yderste Formue,
Og brænder Stæder af, som vilden Hær;
Og kalder Mørkheds Børn, hvor ei sig bøie
For Afgud dig! Du med det frække Øje!

Almuen blindes af din stolte Flamme,
At synke ned for dig den kalder Dyd,
Og medens dine Purpurlapper bramme,
Frarøver du dem Fromhed, Tro og Fryd.
Hver Helligdom for dig maa staae til Skamme,
Du haaner Skiønhed, Viisdom, Spil og Lyd;
Og troer en bedre Lyst at tilberede,
Naar mat der gispes i din Middagshede?

Ha fly til hine grændseløse Lande,
Hvor Blomsten døer, hvor ingen Klang er hørt,
Hvor Hvirvler Støv med heden Luft sig blande,
Af en forpestet Vind i Veiret ført.
Der brænd og lys! men skaan de hulde Strande,
Af Rosenhækker og Kiærminder sløret.
Der ryst din Fakkel paa den golde Hede,
Og vilde Afrer skal din Ild tilbede.

Dit blodiggule, dumme, drukne Øje
En yndig Farveglands ei see formaaer;
Hvor Sol ei brænder over golde Høie
For dig strax Overtroens Taage staaer!
Den hele Jord din Straale skal omploie?
Men Tidsler er din Høst, fra Aar til Aar!
Og dog din Middagsbrand, som døsigt oser,
Skal foretrækkes Morgenrødens Roser?

Dog brænd og bram i straalebræmmet Kaabe!
Din Ild skal slukkes og din Magt ei staae.
Din Plumphed skal ei Afmagt meer anraabe,
En kiølig Luft skal over Egnen gaae,
Og bringe Livet atter til at haabe,
Og qvalmen Hede kiek tilbageslaae,
Og qvæge Jorden med sit Perleklæde,
Og vække Spirerne til Held og Glæde.

Saducæerne.

See her os arme Stubber staae,
Iblandt de svedne, visne Straae.
See vore runkne, gustne Løv,
Fortært af Orm, bedækt af Støv.
See hist den hvasse, nøgne Torn,
Hvor Jomfrurosen stod tilforn!
Den Blomst, som endnu hisset staaer,
Som Jomfrurosen snart forgaaer.
Alt er i Verden kun et Spil,
En Klang med ingen Mening til.
See Bækken hist i heden Sand,
Den svinder under Solens Brand.
Den Sommerfugl, som nys var glad,
Som flagred om i Solens Bad,
Kun saare kort sin Lyst den nød,
Nu hviler den, thi den er død.
Et Øieblik er Jordens Fryd,
Et Bølgeslag, en Tones Lyd.
Et Øieblik er Jordens Liv,
Et Pust, som knækker svage Siv.

Hvortil da disse Planer lagt?
Hvortil det Skrig paa Kraft og Magt?
O Stolthed! lad mit visne Løv
Kundgiøre dig, at du est Støv.
Et Fnug, som sig for Vinden snoer,
Og synker atter ned til Jord.
Hvortil da dette Grubleri,
Om du est evig eller fri?
Du lever, siden du blev fød;
Naar du est død, da est du død.
At du opstande skal igien —
Hvor kom det fra, hvor vil det hen?
Den eengang visne Blomstertop
Den spirer aldrig atter op,
Snart i dens Sted en anden groer
Og sletter ud dens sidste Spor.
Det som du bliver, alt est du nu,
Og aldrig mere vorder du.
Thi nyd dit Liv mens det bestaaer,
Og græm dig ei, at det forgaaer;
Det Øieblik som flyer, som kom,
Det er din hele Eiendom.

Nicodemus.

Hvor smuk er Aftenstunden!
Nu synker Solen, det er kiølt i Lunden;
Den dufter frisk; paa grønne Straae
Det er ei fugtigt end at gaae.
Paa Marken hist jeg hører Faaret bræge.
En Timestid jeg vil mig vederqvæge.

Har man sin Dont forrettet,
Og Dagens Byrde fra sit Hierte lettet,
Saa bliver man hen ad Aften træt,
Da kan man ikke sandse ret.
Naar ei man gavne kan og virke mere,
Det tilladt er i Skoven at spadsere.

Jeg nægter ei, det Grønne
Har noget Yndigt, som jo alt det Skiønne.
Her kunde selv man fast faae Lyst
At synke til Naturens Bryst,
Og tolke Følelsen, som mangen Rimer,
Naar man har Tid, i sine Frihedstimer.

Jeg Lysten ei kan tæmme;
Men høres maa for Guds Skyld ei min Stemme:
I Staten var mit Held forspildt,
Man holdt mig for en Sangerpilt.
Hvo Skiønhed tolker, i Naturen skuer,
Den til Forretninger ei længer duer.

Thi gaaer jeg med det stille;
Og hører jeg paa Nattergalens Trille,
Da skeer det i en sildig Stund
Bag Grenen i den mørke Lund;
At ei jeg røbes skal af mine Lige.
Hvad vilde de til slig en Vandring sige?

Saa kom Natur! mit Øre
Jeg laaner dig, du maa mit Hierte røre.
Fortæl de Eventyr du veed,
Om Uskyld, Skiønhed, Evighed!
Og spotter du end Tidens Trællesænke,
Jeg vil dig dog Opmærksomheden skiænke.

Den hellige Stemme.

Hør mit Ord i Nattens Vind,
Lad det af dit Hierte mødes:
Ingen gaaer i Himlen ind,
Som paa ny ei barnlig fødes.

Nicodemus.

Du tvinger mig til Latter!
Hvorledes kan den Fødte fødes atter?
Nu æres jeg, en voxen Mand,
I Embed, Velstand, med Forstand.
Og skulde forfra dog som Barn begynde?
Vil du mig Sværmerier her forkynde?

Den hellige Stemme.

Kiød er Kiød og Aand er Aand.
Snart udslettes Jordens Farve!
Hvad som fødes ei af Aand,
Det kan aldrig Himlen arve.
Tidens Lænke dig omsnoer,
Evighed er dig en Gaade?
Hvem ei Lys i Hiertet boer,
Nyder ikke Lysets Naade.

Nicodemus.

For dunkel, maa jeg sige
Vil nu din Sang sig i mit Hierte snige.
Jeg elsker alting med Fornuft,
Og griber ei i tomme Luft.
Af Viisdoms sunde Kilde vil jeg drikke,
Men giækkes her med Taalemaader ikke.

Den hellige Stemme.

Mægtig bruser stærken Vind:
Hørte du den mægtig bruse?
Hvorfra kom den stærke Vind?
Hvorhen vil den atter suse?

Nicodemus.

Det trækker her i Lunden.
Jeg frygter, mig forkiøler Aftenstunden.
Jeg atter gaaer til muntre Stad;
Her føler jeg mig lidet glad.
Til Følelser jeg mig ei meer indvier;
Det er jo dog kun Barndomsfantasier!

Den hellige Stemme.

Flygter du, naar jeg kun toner
Jordens Qvad i Skovens Kroner?
Ha hvad blevst du, hvis dig klang
Evighedens Himmelsang?

Simon Peder.

Milde Morgenvinde, finde,
Kiøle heden Sommerluft,
Kruse Havets Vande, blande
Sig med Lundens Blomsterduft.

Lilien op sig lukker, bukker
Under Sommerfuglens Vægt.
Rundt, i muntre Klynger, synger
Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurkuglen, Fuglen,
Langsom hin, og hin med Iil,
Lover over Havets Vover
Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger
Baaden i det stille Vand.
Ved sin Angel rolig, trolig
Sidder ungen Fiskermand.

Og som han fornøiet Øjet
Kaster hen paa Sol og Jord,
Synes ham hans Øre, høre
Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,
Og den Duft, som viger, siger
Hvad han aldrig før har vidst.

Alt e e t Sprog kun maler, taler
Selv det hemmelige Sprog.
Øjet rundt sig vender, brænder
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer
Bogens Træk i gylden Glands
Og hvorhen han skuer, luer
Nu en venlig Blomsterkrands.

Først en Flok af blide, hvide
Lilier staaer ham ganske nær;
Tvende smaae Kiærminder, finder
Øiet i det hvide Skjær.

Og ved dem to søde, røde
Roser, klædt i Jomfrupragt.
Gyldne smaae Aurikler, vikler
Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner
Sig en broget Sværm sin Gang.
Medens Skyggen lindrer, tindrer
Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Øie, føie
Lilier sig til Lilie blid;
Og mens Blomsten viger, stiger
Frem en Yngling, liliehvid.

Og de blaae Kiærminder, svinder
I hans Øine himmelblaae;
Kindens Rosenbuer luer
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Aurikler, vikler
Sig i gyldne Lokker smukt.
Tulipaner bølge, dølge
Skuldren i en Klædebugt.

Og de høie Straaler bøie
Om hans Tinding sig med Lyst.
Og den Sang, som lyder, bryder
Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øje nu engang sin Skaber dog?
Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?
Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,
Kildens Røst, i Skovens Svale, Solens livelige Gang,
Tidens gamle Runestene, Bardeharpens høie Lyd,
Skialdens Sang, den Visses Grublen, Heltens Daad og Qvindens Dyd,
Ikke blot en Glands, som slukkes, ei et Liv, som dræbes brat,
Men en evig Dag, som bryder frem igiennem Gravens Nat?

Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,
Som i sikker Retning samles i en skiøn Forenings-Sol?
Skuer du din Skabers Finger, som i Alting pe-ger frem,
Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiekke Øje faldt,
At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?
O da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig her;
Fisk du ikke meer skal fange, du skal fange Men-nesker!

Paulus.

I de hede Middagstimer Ynglingen i Staden gaaer;
Skyggen søger han forgieves; hist en gammel Kirke staaer.
For i Kiølning at forfriskes, træder han i Kirken ind,
Og den høitidsfulde Hvælving taler mægtig til hans Sind.
Alt er som i Graven stille, det i Dag er Søndag ei;
Hist en Krands om Daaben finder han endnu af visne Mai.
Giennem broget Vindve Solen skinner paa den hvide Steen,
Som med Munkeskrift bedækker gamle Ridders muldne Been.

See, da smeltes ham hans Hierte; Længsel føler han og Haab:
Er som Barn jeg ikke viet til min Gud i denne Daab?
Var det ei for Altret atter jeg mig fromt med ham forbandt?
Og hvor ofte kom jeg siden, mens de vilde Dage svandt?
Mellem Støi og frække Sværme, spotted jeg paa Daarskabs Bud,
Ofte disse hellige Skikke, ja det Helligste: min Gud!
Meer ham Taaren ei tilsteder, Ruelsen ham byder: Tie!
Hist paa Altret ligger Biblen, og hans Øine see deri;
Og de Ord, han læser, tyde fuldeligt hans Tilstand nu,
Thi det er et venligt Varsel: "Saul, hvi mig forfølger du?"
Da med kraftig Anger kaster han paa Knæe for Altret sig:
Nei, Du Himmelske, han raaber, jeg vil ei forfølge dig.
Dig hvem jeg i Livet hylder, i Naturen, i Bedrift,

I de gamle Skialdesange, i den vise Hednings Skrift,
Skulde jeg dig ei tilbede, Herre, hvor du straaler ned,
Faderligst, i reneſt Lue, kaldt af Jesu Kiærlighed?
O tilgiv min fordums Letsind, see jeg lyder kiæk dit Bud!
Jeg vil elske, jeg vil virke, jeg vil døe for dig min Gud!

Johannes Evangelist.

Hvad er det hist, som ringer?
En Aftenklokke dybt i Skoven klinger;
Saa længsel- og saa vemodsfuld den klager,
Og fierne Fielde blaae dens Lyd gientager.
Dybt mellem Skovens Kroner
Den lokker mig med sine Sølvertoner;
Her maa jeg vist den søge,
Ved Bækken, mellem disse gamle Bøge.

I Solens Aftenluer
Et aabent, rødt Kapel jeg hisset skuer;
Igiennem rene Blaa, saa sødt til Himlen,
Dets Klokke sender op sin dumpe Bimlen.
Med høie Liliestængler
Det prydet er, og friske Rosenhængler;
Og Bækken frisk sig slynger
Om Altrets Fod, og fromt sin Psalme synger.

Paa Altret op er stillet
Det hellige, betydningsfulde Billed:
Jeg seer paa sorten Kors sig ædelt böie
Den store Jesus, med sit brustne Øie.
Nu Kilden meer ei murrer,
Og Klokken tier, Turtelduen kurrer;
En Eremit fremtriner
I lange Klædebon med blide Miner.

Er det, med Jammerklager,
En Olding graa, som Verden nu forsager?
Som Nag har qvalt, som er andægtig bleven,
Og angre vil den Synd han har bedreven?
O nei! Jeg henrykt skuer
En Yngling skiøn, hvis fromme Øje luer;
Afmægtig ei han bæver,
Med Kraft sin Haand mod Himlen høit han hæver.

Glat er hans hvide Pande,
Paa den har Lasters Præg ei kunnet stande.
Hans Kind er frisk, en Jomfrurose, lukket,
Som Lysters Gift ei falmet har ei dugget;
Hans dybe Blik ei skielver,
En rolig Bue ham om Øjet hvælver,
Hans Haar i gyldne Strømme,
Som Straaler skildt, fra runde Tinding svømme.

Hans klare Stemme lyder:
Min Jesus! ene du mit Hierte fryder.
Her bygged jeg dit Huus, her kan jeg vanke,
Hvor ingen Larm forstyrrer fromme Tanke.
Kan da jeg roligt hviler,
Naar ved dit Bryst jeg i dit Øje smiler,
Naar i dets rene Luer
Din Miskundhed, din Kiærlighed jeg skuer.

Du gaaer mig tit imøde,
Min Frelser! thi du opstod fra de Døde.
Din Elskov alt omfatter,
I hvert et Øjeblik du fødes atter.
Kun Tiden og Naturen helligt maler
Det store Billed, som din Glands udtaler.
Selv i mit Hiertes Kammer,
Er du det Lys, det fromme Lys, som flammer.

Transfigurationen.

Yndig er en Aftenvandring
Bag den dunkle Skovetop;
Men nu vil jeg til Forandring
Stige did til Bierget op.
Her alt Skyggen længe dækker
Dalen med sin Vinge bred;
Men hvor Bierget høit sig strækker,
Er ei Sol end gaaet ned.

O hvor herligt saa at stande!
Taagen skiuler Skov og By,
Men om Fieldets rene Pande
Svæver ingen Taagesky.
Rask endnu, saa let, saa tapper,
Som en Steenbuk, som en Vind!
Nu ad Klippens Kæmpetrapper
Svang jeg mig til Biergets Tind.

Ja, her nærmer jeg mig Himlen;
Her er Stiernen bedre seet.
Hisset synker Jordevrimlen,
Jeg mig føler en Profet.
Helligaand! hvem mine Læber
Nævner alt for mat med Ord,
Her du for den kiække Stræber
Viser dig forklaretstor.

Ei i Tordenskyens Bragen,
Som paa Sinai, med Blink,
For en Flok, som uopdragen
Misforstod kun dine Vink;
Mild jeg seer paa Firmamentet
Dig i Lysets Klædebond;
Haabs, Erindringstestamentet
Engle bringe med i Haand.

Hisset Moses, med det Gamle,
Med Forgangenhedens Sprog;
Her sig Fremtids Blade samle:
Evangeliernes Bog.
Dette Skrift Elias bringer,
Som blev salig uden Død,
Som sig svang paa Kraften Vinger
Til sin Gud fra Jordens Skiød.

End for svag er du, min Vinge!
End jeg gaaer i Støvets Ham,
End kan jeg mig did ei svinge,
O men synke meer, var Skam!
Vel, saa skal mig Klippen bære,
Hytten, nær den rene Snee;
Her er saare godt at være!
Her kan jeg Gud Herren see.

Den hellige Nadver.

Hvor flygted du, venlige Aand,
Som strakte til Himlen din Haand,
Sødtbaaren
I Vaaren?

Til Skov og Grotte staaer ei meer din Hu;
Der er saa dødt, der er saa vandkoldt nu.

Ingen muntre Blomster meer,
Barnligt ei Naturen leer,
Bleg og guul hun viser sig,
Skranten og frugtsommelig.
O men see den modne Frugt,
Hvor dens Kinder rødme smukt!
Af den matte Moders Skiød
Tager jeg dig, Glut saa rød!
Glemmer hende over dig,
Thi din Fylde tryller mig.

Runkne Træ! som du, jeg staaer
I den store Urtegaard,
Trænger magtesløs, som du,
Til en jordisk Næring nu;
Frugt! forny den svundne Saft,
Giv mig atter Marv og Kraft!
Ydmyg, mens jeg nyder dig,
Dvæler jeg, en Plante liig;
Føler mig et Fnug, et Støv,
Mellem dine visne Løv.

Hvor du qvæger milde Ax!
Jeg igien fik Modet strax.
Som du Kraften tog i Arv,
Styrker mig din sunde Marv.
Store Kredsløb! Intet deelt,
Alt forenet til et Heelt.
Store Legem! ak af dig
Har en Mundfuld næret mig.
Lifligt var dit Himmelbrød,
Men hvi er din Skiønhed død?

Stille! hvilken Sødme?
Hvilket Skiær i den gustne Natur, hvilken Rødme?
Hvilken Anelse hæver den mørke, modfaldne Tanke?
Hvad titter, hvad rødmer, hvad leer, bag bugnende Ranke?

Herlige, svulmende Drue!
Du livner den kolde Natur med din Lue.
De vægtige, funklende Lokker du ryster.
Smilende Viin!
Purpurrubin!
Med Andagt i blinkende Kalk jeg dig kryster.

Den Engel, som i Vaaren smilte,
Som lunire Sommer lærte flye,
Som i de dunkle Skygger hvilte,
Her svømmer i en Purpursky.

De milde Blus, de svale Bølger,
Den lette Æther, Vaarens Ven,
Det Blomsterflor, som Jorden dølger —
Alt finder du jo her igien.

Det Haab du har i Vaaren fundet,
Blev mat i Sommer, meer i Høst,
Lidt efter lidt det var forsvundet,
Og Tvivl kun ængsted nu dit Bryst.

Da Himlen sig fra Jorden skilled,
Da sank din Aand igien til Jord,
Det himmelske, det rene Billed
Ei længer i dit Hierte boer.

Det Barnlige var længst forsvundet!
Da gik du bleg mod Jorden bukt;
Med Høsten har du dig forbundet,
Og ædt af farlig Kundskabs Frugt.

O drik! at du kan atter glemme,
Hvad koldt kun Hovmod lærte dig;
Da vaagner atter Livets Stemme,
Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige
Og bryder Stolthedes kolde Pagt,
Da seer du aldrig Himmerige.
Saa har din hulde Frelser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Høst!
Begeistringen da kiærligt tænder
Med Uskyld Vaaren i dit Bryst.

Det sunkne Haab paany fremluer,
Dybt i din Barm det fæster Rod.
Drik, medens du til Himlen skuer;
Det herlige, det sunde Blod.

Judas Iscariothes.

(Egennytten og Fortvivlelsen i den sildige Høstnat.)

Skulde jeg slig Konning ære?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det beskiæmmer mig at bære
Denne lidetfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? en Lyd, som svinder,
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan (i Stormen).

Hvad er Fuglen meer end Krybet?
Hvad er Æthren meer end Muld?
Hil dig, Søn! Søg du kun Dybet,
Dybet flammer rigt paa Guld.

Judas.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet?
Hvo var det, som for mig stod?
Jesus! ved dit ringe Levnet,
Tykt og hidsigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg kiek vil døde,
Ei jeg kysser meer din Søm.
Bedre Drik og bedre Føde
Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Vise
Vinker Mynten mig, saa rød;
De mig bedre vil bespise
End du, med dit Himmelbrød.

Jeg mig skammer for din Naade,
Frygter ei din Arm saa lam.
Flux jeg vil dig nu forraade,
Saa aftvætter jeg min Skam.

Satan
(med vild Latter.)

Hungrig Luften sig har hvælvet
Rundt om Jordens fede Dal.
Hvad er Himmel imod Helved?
Hvad er Glæden imod Qval?

Judas.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hvin i Gierdet suser,
Mens til Kaiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! Hen, I drage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Vil vi synge ham et Chor.

Judas.

Længer ei jeg nu skal trænge.
Det er skeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Vidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Vee dig! Vee! hvad har du vovet?
Vee! hvad har du overtraadt?
Ham, som du saa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

Judas.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa paa Himlen staaer,
Fæle Hvin i Gierdet suser,
Mens fra Kaiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.
Stormen har sin Glavind draget!
Anger var det stærke Riis,
Hvormed Adam blev udjaget
Af sit skiønne Paradis.

Stiernen, som saa rød er blevet,
Er den blodige Rubin,
Som for Beltsazar har skrevet:
Mene Tekel Upharsin.

Judas.
Vee mig! Vee! De skarpe Tiørne
Saare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.
Mindes du de vrede Biørne,
Som Elisa hævned brat?

Judas.
Ha, jeg flygter! Himlen vredes,
Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

De sorte Engle.
Kain giorde ligeledes,
Efter Abels lumske Død.

Judas.
Tie, Du Nattens vilde Hvinen!
At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du, i Helvedpinen,
Bønnen fra den rige Mand?

Judas.

Ei jeg vil mig meer formaste,
Pungen kaster jeg i Dynd.

De sorte Engle.
(Med Skogerlatter.)

Judas! Kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Judas.

Havet bruser! Storme tude!
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude! Det er ude!
Der er ingen Redning meer.

Baade Piil i Nattens Taage sveier,
Dybt den visne Green mod Jorden vaier,
Som sig hæved før saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer.
Helved kræver ikke meer sin Ret.
Blegt og blodigt brustne Legem hænger.

Getsemane og Golgatha.

Ei længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels sidste Smil;
Hvorhen det matte Øje skuer
Det træffer Saar af Dødens Piil;
Den kolde Dug, som Skoven væder,
Paa gule Løv med Skiælven staaer;
O Jesus! det er dig, som græder,
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Ild, som venlig ulmed?
Er den bag vaade Grene slukt?
Hvor er det søde Blod, som svulmed,
Som funkled i den klare Frugt?
Umaadelige Bægre bramme
Blandt Skaren, ryggesløs og vild,
Thi brænder nu med Helvedsflamme,
Hvad før har smilt, som Himmelild.

Den lyse Blomst de snart mon glemme,
Dens Himmelvink de ei forstod,
De overdøved Hiertets Stemme,
Drak ryggesløse Druens Blod;
Din Godhed, Skaber! og din Naade
Den store Sværm ei skiønte paa,
Med Haan den Alt med Fødder traade,
Og spotte nu de visne Straae.

Derfor paa disse skumle Steder,
Ved denne nøgne Tornehæk,
Medlidende Natur! du græder
I Kedrons vemodsfulde Bæk.
Ei for dig selv din Taarer strømmer,
Nei, for den stolte blinde Slægt
Den bittre Kalk du taust udtømmer
Og bugner under Kuldens Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ei din Ynde saae,
Du lader dig af Torne rive,
Og Haglens blege Bødler slaae.
At Døden hver en Fryd begraver,
At evig Glands kun hist er til,
Det viser du, mens du tillaver
Det store Vinterskuespil.

Det Barnlige var længst forsvundet!
Da gik du bleg mod Jorden bukt;
Med Høsten har du dig forbundet,
Og ædt af farlig Kundskabs Frugt.

O drik! at du kan atter glemme,
Hvad koldt kun Hovmod lærte dig;
Da vaagner atter Livets Stemme;
Da seer du atter Himmerig.

Hvis ei du vorder Barnets Lige
Og bryder Stoltheds kolde Pagt,
Da seer du aldrig Himmerige.
Saa har din hulde Frelser sagt.

Tag Kalken i de fromme Hænder,
Som stivnes i den kolde Høst!
Begeistringen da kiærligt tænder
Med Uskyld Vaaren i dit Bryst.

Det sunkne Haab paany fremluer,
Dybt i din Barm det fæster Rod.
Drik, medens du til Himlen skuer;
Det herlige, det sunde Blod.

Judas Iscariothes.

(Egennytten og Fortvivlelsen i den sildige Høstnat.)

Skulde jeg slig Konning ære?
Nei, jeg er ei længer ung;
Det besklæmmer mig at bære
Denne lidetfyldte Pung.

Dine vilde Phantasier
Skal ei længer nytte dig.
Bort, I Ungdoms Sværmerier!
I skal ikke fængsle mig.

Hvad er Ord? en Lyd, som svinder.
Hvad er Dyd? Blandt Ord et Ord.
Hvad er Gud? Et Glimt, som blinder.
Hvad er mit? Den rige Jord.

Satan (i Stormen).

Hvad er Fuglen meer end Krybet?
Hvad er Æthren meer end Muld?
Hil dig, Søn! Søg du kun Dybet,
Dybet flammer rigt paa Guld.

Judas.

Hvad var det? Søn blev jeg nævnet?
Hvo var det, som for mig stod?
Jesus! ved dit ringe Levnet,
Tykt og hidsigt blev mit Blod.

Men min Frygt jeg fik vil døde,
Ei jeg kysser meer din Søm.
Bedre Drik og bedre Føde
Jager bort hver Feberdrøm.

Hen til Jordens rige Vise
Vinker Mynten mig, saa rød;
De mig bedre vil bespise
End du, med dit Himmelbrød.

Jeg mig skammer for din Naade,
Frygter ei din Arm saa lam.
Flux jeg vil dig nu forraade,
Saa aftvætter jeg min Skam.

Satan
(med vild Latter.)

Hungrig Luften sig har hvælvet
Rundt om Jordens fede Dal.
Hvad er Himmel imod Helved?
Hvad er Glæden imod Qval?

Judas.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa Himlen staaer,
Fæle Hvin i Gierdet suser,
Mens til Kaiphas jeg gaaer.

Satan.

Sorte Engle! Hen, I drage
Over midnatsdunkle Jord!
Naar han kommer bleg tilbage,
Vil vi synge ham et Chor.

Judas.

Længer ei jeg nu skal trænge.
Det er skeet, det er fuldbragt!
Denne Pung med blanke Penge
Vidner om min nye Pagt.

De sorte Engle.

Vee dig! Vee! hvad har du vovet?
Vee! hvad har du overtraadt?
Ham, som du saa varmt har lovet,
Ham, ham har du nu forraadt!

Judas.

Rædsomt Stormens Vinge bruser,
Stiernen rød paa paa Himlen staaer,
Fæle Hvin i Gierdet suser,
Mens fra Kaiphas jeg gaaer.

De sorte Engle.

Stormen har sin Glavind draget!
Anger var det stærke Riis,
Hvormed Adam blev udjaget
Af sit skiønne Paradis.

Stiernen, som saa rød er blevet,
Er den blodige Rubin,
Som for Beltsazar har skrevet:
Mene Tekel Upharsin.

Judas.

Vee mig! Vee! De skarpe Tiørne
Saare mig i dunkle Nat.

De sorte Engle.

Mindes du de vrede Biørne,
Som Elisa hævned brat?

Judas.

Ha, jeg flygter! Himlen vredes,
Ha, jeg flyer dig, Stierne rød!

De sorte Engle.

Kain giorde ligeledes,
Efter Abels lumske Død.

Judas.

Tie, Du Nattens vilde Hvinen!
At til Gud jeg bede kan.

De sorte Engle.

Mindes du, i Helvedpinen,
Bønnen fra den rige Mand?

Judas.

Ei jeg vil mig meer formaste,
Pungen kaster jeg i Dynd.

De sorte Engle.
(med Skogerlatter.)

Judas! Kan du ogsaa kaste
Bort din skammelige Synd?

Judas.

Havet bruser! Storme tude!
Himlens blege Dødning leer.
Det er ude! Det er ude!
Der er ingen Redning meer.

Baade Piil i Nattens Taage sveier,
Dybt den visne Green mod Jorden vaier,
Som sig hæved før saa grøn, saa let;
Nattens Magter harmes ikke længer.
Helved kræver ikke meer sin Ret.
Blegt og blodigt brustne Legem hænger.

Getsemane og Golgatha.

Ei længer Druens Purpur luer,
Den milde Himmels sidste Smil;
Hvorhen det matte Øje skuer
Det træffer Saar af Dødens Piil;
Den kolde Dug, som Skoven væder,
Paa gule Løv med Skiælven staaer;
O Jesus! det er dig, som græder,
Udi den visne Urtegaard.

Hvor er den Ild, som venlig. ulmed?
Er den bag vaade Grene slukt?
Hvor er det søde Blod, som svulmed,
Som funkled i den klare Frugt?
Umaadelige Bægre bramme
Blandt Skaren, ryggesløs og vild,
Thi brænder nu med Helvedsflamme,
Hvad før har smilt, som Himmelild.

Den lyse Blomst de snart mon glemme,
Dens Himmelvink de ei forstod,
De overdøved Hiertets Stemme,
Drak ryggesløse Druens Blod;
Din Godhed, Skaber! og din Naade
Den store Sværm ei skiønte paa,
Med Haan den Alt med Fødder traade,
Og spotte nu de visne Straae.

Derfor paa disse skumle Steder,
Ved denne nøgne Tornehæk,
Medlidende Natur! du græder
I Kedrons vemodsfulde Bæk.
Ei for dig selv din Taarer strømmer,
Nei, for den stolte blinde Slægt
Den bittre Kalk du taust udtømmer
Og bugner under Kuldens Vægt.

For til Opmærksomhed at drive
Den Flok, der ei din Ynde saae,
Du lader dig af Torne rive,
Og Haglens blege Bødler slaae.
At Døden hver en Fryd begraver,
At evig Glands kun hist er til,
Det viser du, mens du tillaver
Det store Vinterskuespil.

Du vender dig med blege Kinder,
Fra de fortabte, blinde Faar;
Medlidende din Taare rinder,
Og høit du sukker, mens du gaaer.
I Sneen dine Kinder blegne,
Hvor Rosen lued før saa smuk,
I Regnen dine Taarer segne,
I Stormen døer dit sidste Suk.

Ja, Jorden i sit Sørgeklæde
Gientager aarlig Jesu Død:
Høit Englene fra Skyen græde
Af Medynk over Livets Nød.
Den stærke Storm dig, Himmel, hævner,
Fordi man yttred Haan mod dig;
Som Templets tykke Forhæng revner
Den frosne Jordbund, ængstelig.

Det skyller ned med isne Vande,
Og reent udslettes Livets Fied;
En eneste uhyre Pande
Bedækker store Rettersted.
Og bladløs staaer, blandt nøgne Stene,
Hvor Vaarens Glands længst iled fra,
Det sorte Træ, med tørre Grene,
Som Korset hist paa Golgatha.

Disciplenes Jubelhymne.

Vi vil ei forsage!
Som de fagre Dage
Jesu Liv-henrandt.
Vintertiden kommer
See den skjønne Sommer
Blegned og forvandt.
Torn og Stub
For Blomst og Knup!
Men det tykke Forhæng revned,
Tiden har sig hævnet.

Mørket vældigt kæmper,
Lyset ofte dæmper,
Men det dræbes ei.
Høit mod Himlens Buer,
Snart i andre Luer,
Søger det sin Vei.
I sin Død,
Saa hellig sød,
Stiger det, som Morgenrøden,
Seirer selv i Døden.

Med andægtigt Øie
Blikket did vi bøie,
Fra vor Vintertid,
Da den hulde Naade
Ned til Jorden traade,
Som en Yngling blid.
Yngling skiøn,
Du var Guds Søn!
Derfor er vor Trøst, vor Ære,
Nu dit Navn at bære.

Korset, som du slæbte,
Ei din Guddom dræbte
I sin bittre Favn.
Hvad som ei kan fødes
Det kan aldrig dødes,
Evig er dets Navn.
Himmelild,
Veldædig, mild,
Briste kan dit svage Kammer,
Men din Lue flammer.

Spredt blandt Jordens Brimmel,
Blev dit Lys, o Himmel!
Samlet i din Ven,
Da hans Læber isned,

Da hans Hierte visned,
Spredtes det igien;
Men den Barm,
Saa huld og varm,
Ak! som kunde Alt forbinde —
Der var Himlen inde.

Derfor ned vi bøie
Her, med hævet Øie,
Dybt det stolte Knæ;
Strække vore Hænder,
Medens Taaren brænder,
Mod dit visne Træ.
Bleg og hvid
I Dødens Strid,
Viis Natur, i Martyrnøden,
Jesu Ro i Døden.

Blus, du Rose røde!
Jesus aldrig døde,
Smil, du Himmel blaa!
Styrter ham tilføde!
Jesus er det Gode,
Det kan ei forgaae.
Uforsagt
Mod Helveds Magt.

Giøglespil er Satans Vælde,
Den kan ei os fælde.

Lad da Medgang smile,
Lad da Modgangs Pile
Tørne mod vor Barm,
Lad da Vaaren lue,
Lad da Vintren true
I sin bistre Harm;
Lad da brat
I Mulm og Nat
Livets skiønne Tider blegne!
Gud er allevegne.

Naar Naturen isner,
Selv naar Tiden visner
Uden Blomst og Lyst,
Dog hans Smil vi skue,
Dog hans Elskov lue
Inderst i vort Bryst.
O der staaer
En evig Vaar,
Paradiset, længst forsvunden,
Der er atter funden.

Midt i Vintrens Ørke,
Mellem Iis og Mørke,

Knyttes dette Baand.
Inderligt vi brænde!
Han vort Hierte tænde
Med sin Helligaand!
Du est nok,
Vor lille Flok,
Af dit Frø i kolde Mose
Spirer Fremtids Rose.

Paaske.

En bedre Fremtid Himlen lover:
Det er ei Død, kun Hvile blid;
I Graven trætte Legem sover,
Udmattet af den sidste Strid.
Da Engle sig fra Luften svinge
I Sneens Dragt til Graven ned,
Og dække den med deres Vinge,
Og sætte sig omkring dens Bred,
For selv den strænge Kuld at tvinge,
Ved Favnetag, til Skaansomhed.

Og til de Sørgende de siunge:
I Elskelige græmmes ei!
Snart blomstrer frem igien den unge,
Den hellige, den lyse Mai.
Den Evige dig ei forlader,
Du seer ham atter før du troer;
Han foer til Himlen, til sin Fader,
Han stiger atter ned til Jord.
Snart Blomsten sig i Duggen bader
Og taler henrykt uden Ord.

Og ofte vil tilbagevende,
Et Sindelag, som Vaaren skiønt.
Den værste Storm og Kuld faaer Ende,
Og Solen farver Græsset grønt.
Som Rosen da, vil Kiærligheden
Udfolde sig til Livets Trøst;
Paa Jettekampen følger Freden,
Paa bitter Smerte søde Lyst,
Og evig blomstrer, som et Eden,
Uskyldighed i Godheds Bryst.

Pindse.

Saa staae vi nu i Vaaren da, den samme
Hvorfra vi udgik! Det er atter Vaar.
Med Seier straaler Kiærlighedens Flamme,
Og endt er nu det lille Jordens Aar.
Det hvide Vinterslør Maria hæver,
Der over hendes Rosenansigt hang.
Nu siunger Nattergalen, Løvet bæver,
Og brat forstummer dristig Skialdesang.
O I som nylig hørte Skialden siunge,
Miskiender ei den fromme Phantasie!
Thi taler hver Discipel ei sin Tunge?
Og fik han ei sit eget Sprog, som I?
Han følte paa sin Isse Luen flamme,
Begeistring løste ham hans Tungebaand.
Forskielligt Jordens matte Læber stamme,
Mangfoldig viser sig den Helligaand.
Her Baldur har forenet sig med Braga
Med Billeder udsmykket Tidens Muur,
Og gierne, Jesus, har din hellige Saga
Forenet med den hellige Natur.

Blandede Digte.

Den Elskende.

Bort fra Larm! I Lundens Favn
Vil jeg drømme, sukke, græde;
Nævne hendes kiære Navn,
Hun, som raader for min Glæde;
Hun som smelted dette Bryst,
Som fremsmilte disse Taarer,
Stemte mig til bange Lyst,
Smerte, sød i det den saarer.

Under denne dunkle Hæk
Trøster mig, I søde Drømme!
Maanen skinner i min Bæk,
Høit fra sine Ætherstrømme;
Seer maaskee nu hvor hun staaer
Glad i Kredsen af Veninder,
Straaler paa de lange Haar
Og paa mine Taarekinder.

Før ved muntre Venners Barm
Var jeg veltilfreds og rolig,
Glemte hele Verdens Harm,
I en Broderkreds fortrolig.
Med en Ven jeg Haand i Haand
Vilde Livets Bane vandre;
Største Lyst var Venskabs Baand,
Hiertet aned ingen andre.

Snart min Rolighed forgik,
Længselen den langsomt dræber,
O den svandt i hendes Blik,
Og i Smil paa hendes Læber;
Og et Tryk af hendes Haand
Fik min Taare til at flyde,
Bandt mig med et Trolddomsbaand,
Som kun Død formaaer at bryde.

Dette Haandtryk som har bragt
Spændkraft i min Haabets-Vinge,
Elskte, var det Amors Magt,
Som du mægted ei at tvinge?
Eller var det: Unge Mand!
Tving din Attraa, bryd din Lænke!
Elsk ei den, som ikke kan
Atter dig sin Elskov skiænke?

O I Alfer her i Skov,
Som i Træets Blade gynge;
Fugle, som Naturens Lov
Høit i Aftenrøden synge;
Hulde Bæk, som uforsagt
Hen igiennem Krattet risler,
Var det Kjærlighed? Foragt?
Var det Roser eller Tidsler?

Skiønt at sværme for en Mø,
Som igien sit Hierte skjænker;
Sødt at leve, sødt at dø
I Cupidos fagre Lænker;
Men forgjeves, blød forsagt,
Lunets Kastebold kun være?
Nei, der er endnu en Magt,
Kjærlighed! og det er: Ære.

Utaalmodige! du har
Glemt din Ømhed allerede?
Lænken, som du stakket bar
Har du kastet i din Vrede?
O I Skygger! søde Mai!
Blomster i min Haabets Have,
Vestenvind forraad mig ei!
Jeg er atter hendes Slave.

Den Haabefulde.

Hvor jeg gaaer og staaer, der maa jeg tænke
Elskelige paa dit søde Smil,
Det har truffet mig med Amors Piil,
Det har bundet mig med Frejas Lænke.

Kunde jeg engang dog saligt svale,
Læbens Lue paa din Haand af Snee!
Turde jeg dog tolke dig med Tale,
Hvad du alt kan i mit Øje see!

Elsker du igien, du bange Skiønne?
Ja, din Ild er ikke mindre svag;
Gierne vilde du din Digter lønne
Med et kiærligt Kys, et Favnetag.

Amor, du som tændte denne Kiærte,
Kiærlighedens Blus i begges Barm:
Lad med salig Skiælven snart min Arm
Trykke hende henrykt til mit Hierte!

Fødselsdagen.

Jeg vaagned under Nattergalens Slag,
Naturen rødmed, Natten var forsvunden;
Med Harpen treen jeg ud i Bøgelunden,
Det var min kiære Piges Fødselsdag.

Med Taarer Morgenrødens Glands jeg saae;
Alt funkled mig saa broget, smukt imøde.
Kiærminderne var dobbelt himmelblaae,
Og Roserne var dobbelt purpurrøde.

Og Lærken hisset, paa den grønne Vang,
Steeg høit fra Urterne, som Blomster bære,
Og qviddred, tyktes mig, en Morgensang
Paa Emmas Fødselsdag til hendes Ære.

Da steeg saa stærkt, saa underligt min Aand.
Mit Hjerte blussed og jeg famled længe,
Før, glædeskielvende, min bange Haand,
Til Toner kunde tvinge Harpens Strænge.

Og da jeg nu ved Strengens sagte Lyd,
Midt i den skiønne Brimmel vilde stræbe
At synge høit min Elskov og min Fryd,
Da var min Tunge stum, og taus min Læbe.

Da lod jeg modløs Harpen synke ned,
Og spurgte rørt med Taaren i mit Øje:
Hvi nægter du mig grumt, du Evighøie!
Paa Emmas Dag at synge Kiærlighed?

Men see da blev jeg vaer en fager Mand,
Med Pensel i sin Haand han længe skued
Mod Østen hen, hvor Morgenrøden lued,
Faurt over Busken, i den gyldne Strand.

Og ofte saa jeg ham at male ned;
Men svage var hans Træk og uden Lykke.
Da raabte han med Fryd: Hvad kan udtrykke,
Du evige Natur, din Herlighed?

Og over Field jeg hørte Echos Klang:
Natur, dit sande Liv kan ingen male!
"Om Kiærlighed kan ingen Læbe tale!"
Tilføied Zefir i en sagte Sang.

Da gav jeg Glæden i mit Hierte Rum;
Da standsed mine Taarer med min Klage;
Til Emmas Bryst jeg skyndte mig tilbage
Og takked Gud, fordi jeg var saa stum.

Landlivets Skionhed.

(Efter Horatii: Beatus ille.)

Lyksalig Den, som til det Bedre
Fra Stadens Tummel ile kan,
For rolig som de gamle Fædre,
At pløie eget Agerland.

Ham skrækker ikke Havets Fraade,
Ei Krigsbasunens vilde Larm,
De Riges Pragt de Stores Naade,
Foragter han i Floras Arm.

Det høie Viintræ bugner ene,
Han binder det til Poplen hen,
Og skiærer bort de vilde Grene,
Og poder bedre der igien.

De rige Hiordes Bøgen lyder,
Mens i den krumme Dal de gaaer;
I rene Kar han Honning gyder,
Og klipper sine tamme Faar.

Naar Axet tungt i rige Bugter
Henbølger ad den gyldne Flod,
Da plukker han de modne Frugter,
Og presser Druens Purpurblod.

Og takker Gud, som Glæden sender,
Og skuer blid mod Himlens Sky,
Og folder sine fromme Hænder,
I Græsset under Egens Ly.

Og hisset Havets Bredde syder,
Og venligt risler Bækkens Fald,
Og til en venlig Søvn indbyder
Den veemodsfulde Nattergal.

Men naar de før saa grønne Lunde
Sneedækkes hvidt, som Biergets Top,
Da jager han med rappe Hunde
De frygtelige Vildsviin op.

Den sultne Kramsfugl, i sin Snare
Han lokker let med røde Røn;
Vildanden, og den bange Hare
Er da den raske Jægers Løn.

Og maa ei hvert vanhelligt Minde
Om Byens Leflekunst forgaae,
I Favnen af den elskte Qvinde,
Omringet af de kiære Smaae?

Paa Arnestedet mattes Luen,
Hun henter Riis, og tænder dem,
At der kan være varmt i Stuen,
Naar Faer fra Marken kommer hiem.

Hun malker glad sit Qvæg, og driver
I Stalden ind den muntre Hiord,
Og henter hvad som Godheds Giver
Har skienket tarvelige Bord.

Og hvad er Padder og Fasaner,
Og Caviar, som pirrer der
De syge Stores kræsne Ganer,
Mod dette sunde Maaltid her?

Hvad er den Postei Frankrig sender,
Det allerkosteligste Kræ,
Mod Æblet som med egne Hænder,
Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens sunde Urt, som mætter
En venlig Flok saa fri for Nag,
Mod Gaasen, som min Hustru sætter
Paa Bordet for os Mortensdag?

Hvor herligt midlertid at skue
De muntre Lam at trippe hiem,
Mens Solens røde Aftenlue
Fra Skoven hist bestraaler dem.

De stærke Øxne slæbe trætte
Omveltet Plov fra Marken ind,
Mens Karle sig om Arnen sætte,
Saa smilende, saa froe i Sind.

Saa talde Harpax i November,
Af Aager kied, af Landet Ven,
Og standsed ellevte December —
I Juni aagred han igien!

Med et lille Speil.

Ifald min Musa tog ei feil,
Hvad bedre kan vel end et Speil
En yndig Evadatter gives;
Hvori kun daglig selv kan see,
Hvor deiligt Kindens Roser lee,
Hvor yndigt Barmens Lilier trives?

En Maler, selv ei største Mand,
Saa smukt et Billed male kan
I mange Timer, flere Dage,
Som hun i en Minut, naar blot
Hun selv, hvis Lyset falder godt,
Sig lidt at speile vil behage.

En Mø er stundom af den Art,
At hun forglemmer meget snart;
Hun nemmer hurtigt, men erindre,
Det er ei hende nær saa nemt,
Især hun strax igien har glemt
Hvor skiælmsk de skiønne Øine tindre.

Har Zefir nu desuden tit
I lette Silke spøget lidt,
Og overskredet sine Grændser;
Naar Lokken altfor vildt han slaaer,
Da er det godt, at strax man staaer
For Speilet, og hans Væsen ændser.

Saa tag, du Hulde! dette Speil.
Det viser Skiønhed uden Feil,
Det viser Amors hulde Kierte.
Og har du sødt i Speilet leet,
Da har du grant det Billed seet,
Som staaer i mangen Ynglings Hierte.

Vinterangst.

Maanen skinte bleg paa Snee,
Natten var saa klar at see;
Nornen bag ved Buggen stod,
Runer skrev ved Barnets Fod.

Hvad du vil og hvad du skal
Er alt her et sluttet Tal,
Hvad du lever Aar for Aar
Paa din Pande skrevet staaer.

Saadan sang hun og forsvandt:
Ingen veed om det er sandt.
Maanen skinner bleeg paa Snee,
Hvo vil giennem Natten see?

Sommertrøst.

Solen skinte varm og skiøn,
Dagen var saa blomstergrøn,
Baldur under Egen stod,
Styrked Ungersvendens Mod.

Ængst dig ei ved Nornens Sang,
Gak med freidigt Mod din Gang!
From i Hierte, kiek i Aand:
Det staaer i din egen Haand.

Saadan sang han og forsvandt;
Men hans Trøstens Ord er sandt.
Skiæbne, raad for Sorg og Lyst!
Villien raader i mit Bryst.

Sang

til Mozarts:

Konnte jeder braver Mann.

Venus smiler, Bachus leer,
Bort med Sorg og Klage!
Inden Vintren dig besneer,
Nyd de fagre Dage!

Ingen vranten Tidsel her
Uden Farve, mørk og tvær,
Sig blandt vore Roser slynge.

Vaaren altfor hurtig gaaer,
Med sin Blomsterklynge;
Lad os da, mens vi har Vaar,
Elske, drikke, synge.

Viin og Piger! hulde Lyst!
Glas i Haand og Mø ved Bryst,
Det er Livets Morgenrøde.

Viin og Piger! Lyst og Skiærts!
Naar vi Eder møde
Staaer Horaz, Tibul, Properz
Atter fra de Døde.

Glæden her i fulde Maal
Har udgydt sin Honningskaal
Ingen blank Pokal er bitter.

Seer I Aphrodites Dreng,
Hvor han skiælmsk fremtitter?
Kysser i sin Blomsterseng
Tusind Favoritter.

Hvor den raske, skiønne Gut
Favner varmt den smekkre Glüt.
Ham vi os til Mønster tage!

Venus smiler, Bachus leer,
Bort med Sorg og Klage!
Inden Vintren dig besneer,
Nyd de fagre Dage.

Rafaels Madonna i Dresden.

Der stod hun. Nei, hun svæved
Paa spæden Jomfrufod;
Og Morgenvinden hæved
I Slørets Straaleflod;
Og sædeligt sig slyngte
Det røde Purpurhæng,
Mens hun paa Armen gyngte
Sin tankefulde Dreng.

Hun stod, ei som en Moder,
Men som en Søster skiøn;
Det Barn var hendes Broder
Langt meer end hendes Søn.
Hun hæved ei sit Øie
Mod Himlens hvalte Blaa;
Hun lod det ei sig bøie,
Sødt hen hun for sig saae.

Uskyldig og saa rolig,
Et Smil paa Læben loe;
Blyfærdig og fortrolig,
Saa salig, pigefro!
Saa skiøn — ak kan min Tale
Dig det beskrive vel?
Det kan kun Engle male,
Som Englen Rafael.

Med Lokker sølverhvide
Nedknælte Sixtus da,
Og til den anden Side
Den fromme Barbara.
Han hæved venligt Øiet
Hun slog det bønligt ned.
Hist mandig Viisdom bøiet,
Her blysom Qvindlighed.

Og dybt i Grunden lutter
Cheruber i det Blaa;
Og nedenfor to Glutter
Med brune Vinger paa.
Med Haand paa Kind, allene,
Som Borne grubled de.
To Aar kun var den Ene,
Den Anden høit kun tre.

Den Største var Fornuften,
Han stadigt for sig saae;
Den Mindste saae i Luften,
Men hvad han tænkte paa?
Ak paa sin Liliestængel
Og andet Raugleri.
Det var den lille Engel
For Kunst og Poesie.

Den lille Engel svæver
Nu om sin Malers Grav;
Og Harpestrængen bæver
Til Tak for hvad han gav.
Men Harpens Toner svinde,
Forglemt er Harpens Søn,
Naar endnu Din Gudinde
Staaer længe huld og skiøn.

Og naar selv Tavlen falder
Ned i sit Støv til Jord,
Skal dog den sidste Alder
Dig kalde høi og stor.
Et værdigt Eftermæle
I Krøniken skal staae,
Og sene Slægt besiæle
Til dig paa Spor at gaae!

Kunstners Morgen- og Aftenbon.

O evige Magt! hvad i Sandhed er dit,
Dybt i det jordiske Bryst,
Det bevæger sig sundt og frit;
Er ei Smerte, men Lyst.
Yttrer i Daad sig og munter Kraft,
Blomstrende Skiønhed og Skin,
Tærer ei bort vor Ungdomsaft,
Bleger ei sværmersk vor Kind.
Christus forlod den mugne Grav,
Kort kun til Helved sig begav;
Nu ved sin Faders høire Haand
Styrer han Verden med frodig Aand.
Bort bedrøvede Munkedunst!
Sukken og Græden er ingen Kunst.

Bruge sine Dage:
Snart give, snart tage,
Ei Modet dræbe,
Men kraftig stræbe,
Sin Længsel stille,
Skue Gud i hans Jord;
Ei til det Store for lille,
Ei til det Ringe for stor;
Det er at leve!
Saa ville vi leve,
Og menneskeligt virke.
Det er Guds Kirke.
"Den tiener sin Gud, som et Værk fuldender,
Gud danned, og danne vi atter maae!"
Det Sprog skal i vore Skiolde staae,
Og derpaa række vi Broderhænder.

Kongens Fødselsdag i Paris.

Paa gammel nordisk Viis og Sæd,
Skiøndt ei, som før, i Harnisk klæd,
Skiøndt længer ei af gyldne Horn
Med Runer, som tilforn;
Vi tømme dog det fulde Maal,
Og drikke glad vor Konnings Skaal,
Vor Konnings Skaal ved Bægrets Klang;
Og gladen Jubelsang.

Blev end til Glas Guldurnen fiin,
Saa er dog atter Mjøden Viin;
Har Fredens Vadmel Staalet dækt,
Saa blomstrer Fredens Slægt;
Er Ebbe nu hvor Havet stod,
Saa har vi andre Steder Flod;
Er Grændsen længer ei saa stor,
Vel, Aanden staaer i Flor.

Som Farven ud fra Lysets Glands
Henstraaler i Regnbuens Krands,
Saa bryder Livets Straale sig
I Tidens Prisma dig!
Nu mere klart, nu mere graat,
Men stedse guult, og rødt, og blaat;
Og naar kun Lyset brænder fort,
Blier Farven aldrig sort.

Nu sidder Broderkredsen glad
Om Vennebord i Axelstad,
Og siunger trofast Borgersang
Ved Glassets Høitidsklang.
Vi, langt fra dem ved Seinens Bred,
Kan ikke klinke, drikke med;
Her tale Millioner fransk,
En Snees forstaaer kun dansk.

Dog Hurra for den gode Sag,
Paa Christians, Fredriks Fødselsdag!
Alfader favner i sin Vold
Den ædle Slægt af Skiold.
Hurra for Danmarks Konge fast!
Hurra for Frederik Dan=Ast!
Og for hans Hustru mild og god,
Maria Dannebod!

Julen i Paris.

Naar Høsten er forsvunden,
Med sine Frugter hulde,
Naar Jorden fast er bunden
Af Isens kolde Lænker,
Naar Spurven hist sin Føde
Kun hopper sig imøde,
Midt i den skarpe Kulde,
Paa Landeveiens Steen;
Naar Sneens Lag sig sænker
Paa Græs, paa Tag og Green;

Da, tænkte jeg, da kommer
Paa dunkle Himmelhvælving
Den skiønne Vintersommer;
Da straaler dig imøde
Hist helligt, fra det Fierne,
Den klare Midnatstierne
Med fromme Straaleskiælving,
Og tolker dig saa blid:
Nu nærmer sig den søde,
Den skiønne Juletid.

Og Jordens hvide Flade
Da smiler med Forlængsel
Mod Nattens Stierneflade,
Naar Dagens Tid er omme;
Ret som den vilde sige:
Kun Himlens lyse Rige
Mig trøster i mit Fængsel,
Alt med sin Blinken sød;
Fra oven maa det komme;
For neden er kun Død.

Men borte blev min Glæde,
Thi Jorden ei sig smykte
Med Sneens Høitidsklæde.
Jeg saae til alle Kanter:
Men kun en Hverdagstaage
Laa tykt i alle Kroge;
Ei Frosten Støvet trykte,
Ei Dyndet undertvang;
Og ingen Iisdemanter
I Træets Øren hang.

Da nu Naturens Rige
Ei smykte sig derude,
Da lod jeg Haabet vige.
Ak, tænkte jeg, ak Himmel!
Hvis Buske, Træer og Stene

Som staae saa fromt alene
Vil ingen Fest bebude,
Mod høien Juleqvel —
Letsindig Stadens Brimmel,
Den giør det mindre vel!

Og hvad jeg tænkte skedte:
Til ingen festlig Glæde
Sig nogen tilberedte.
Jeg saae ei Dagen funkle;
De sad og solgte, kiøbte,
Til Mørket Jorden svøbte,
Paa Gade Torv og Stræde.
Da gik jeg ud, forladt,
Og stirred i den dunkle,
Den høie Julenat.

Og tænkte mig tilbage,
Fra disse Glæder tomme,
Til vore Barndoms Dage!
Da vi, Sophia, ginge
Mod Aften ud at skue
Den Sky paa Himlens Bue,
Hvor Englen skulde komme,
Som under Klokkens Klang
Snart vilde Gaven bringe,
Mens vi vor Psalme sang.

Og tænkte mig tilbage
Hen i vor Julestue,
Hvor et trearmet Stage
Af Sølv, for Pragt at vise,
Men Lyset selv i Trende
Paa Bordet maatte brænde
Helligtrekongelue,
Mens alle sjunge saa:
Guds Godhed ville vi prise,
De Store med de Smaae!

TAYLOR INST · OXFORD

Til en norsk Veninde i Frankrig.

Græd ei, fordi du skal dit Hiem forlade,
Fordi de Kiære drage fra dig bort!
Dig skiller fra dit Trondhiem Havets Flade,
Men Havets Vei er altid kort.
Din Fader raader over norske Snekker,
Og raske Brødre tit besøge dig,
Med Kiærlighed, som ingen Frastand svækker.
Græd ei! thi du er lykkelig.

Behold dit Hiertelag til Danmarks Egne,
Glem ikke Rugens Land, hvor Druen groer.
For Sydens stærke Blomster Nordens blegne,
Men Troskabsegen voxer mere stor.
Lær dine Børn det danske Sprog at tale,
Lær dem at have Norges Fielde kiær,
Og sig dem, at i Siællands Dale
Slaaer Hierter, som er Venskab værd.

Længsel i Paris.

Ak hvor det stundom dog ret vederqvæger
At see en ædel, deilig Viv.
Da flammer Øjet, Hiertet hun bevæger,
Naturen faaer et dobbelt Liv.

Man reiser som Garçon, man alt bemærker,
Man føler sig i Eensomhed forstemt,
Og seer saamange sieldne Kunstens Værker,
Til næsten man Naturen har forglemt.

Hvad var i Paradis før Eva Manden?
Man ubekiendt i fremmed Skare gaaer,
Og morer sig saalænge med Forstanden,
Indtil Forstanden stille staaer.

Thi uden Kiærlighed er Ungdoms Alder,
En blomsterløs, en vissen Krands;
En Sæbeboble som til Intet falder,
Musik i Salen uden Dands.

Hvad? Du er i Paris, som hyppigt brammer
Med skionne Qvinder, og dog længes du?
Du seer vel Skoven ei for lutter Stammer,
For lutter Lilier og Roser nu?

Ak Kiære! mange skionne Lilier vinke,
Som Rose smiler mangen yndig Glut;
Men Rosen fik sit Purpur kun af Sminke,
Og Lilien er brudt.

Og hvor uskyldigt Stammerne sig reise,
Slaaer Solen dog deri for middagsheed;
Jeg seer dem altfor mandigdristigt kneise,
Deri mangler skyggefuld Beskedenhed.

Til disse Hedninger mig intet binder,
Hvis Afgud, Vittigheden, er dem alt.
Jeg elsker Nord! der sminker Kulden Kinder,
Der er ei end Bluferdigheden qvalt.

Lev vel Apol! du mistet har din Bue,
Du truer som en stakkels Gud af Steen.
Farvel Fru Venus i din Sminkelue.
Mig vinker Freia med sin Bøgegren.

Da jeg reiste til Italien.

Du vil, min Ven, jeg skal ei reise længer,
Du mener intet Nyt jeg finder der;
At ikke Den til fierne Skiønhed trænger,
Som kan opdage Skiønheden saa nær.
At Meget vil mig hisset ei behage,
Naar fiernt jeg søge skal min Levelyst,
Og at den Sol, som muntrer vore Dage,
Maa sende Straalen fra vort eget Bryst;
At Norden savne vil min Digterstyrke,
Naar den mig seer de velske Guder dyrke.

Det kan du alt ei saa alvorligt mene,
Dit Brev kun frister mig med Ironie.
Hvo i sin Kreds kun dvæler, snart staaer ene,
Han kiender Livet ei, han er ei fri.
Thi som med raske Flugt i vore Aarer
Omflyde maa det varme Sundhedsblod,
Saa maae vi dele Handling, Smil og Taarer
Med Verden. Derved styrkes Siælens Mod.
Eensformigheden sieldne Skiønhed dølger,
Paa Verdenshavet gaaer kun store Bølger.

Og hvad er Fantasiens Siælesøde?
De Billeder som Verden os har viist.
Naar Blomsten ikke Luft og Straaler møde,
Da har den snart sin Deilighed forliist.
En Brudgom først maa tumle sig og handle,
Før han til Hytten bringer fromme Brud.
Da vil i Glæde Tiden sig forvandle,
Da springer alle Haabets Knupper ud;
Da vorder skiænket, vorder atter givet.
I denne Vexelvirkning nydes Livet.

See, Muserne beboe de fierne Bierge,
Hvo dem vil see, sig Templet nærme maa.
I dunkle Huler smedde Trælledværge,
En Trælleslæl kan intet Høit forstaae.
Vort Hierte — Broder, Sandhed var din Tale —
Er Siælens bedste Høisal; men ifald
Du lukker denne skiønne Sommersvale,
Da blier den som den Ossianske Hal:
Forladt og øde, dunkle Farver blaane,
Bestraalt kun af Eensidighedens Maane.

Som en homerisk Hal, den ud maa vende
Sin aabne Væg mod Dalen, stor og fri;
Og der maae mange stolte kaade Svende
Til Borgens Frue gaae paa Frierie.
Den rette Husbond, tro og stærk, min Broder,

Maa længe tumle sig paa Verdens Hav.
Han kommer hiem, naar man det mindst formoder,
Og sender plumpe Lidenskab i Grav.
Han fælder Ungdomsfrækhed med sin Bue;
Hans Huset er, og hans den skiønne Frue.

Af mangt et Rosenbed har Bien draget
Sin søde Saft, af mangen Blomstervang.
Hvad ei som Syn, Bedrift mig har indtaget,
Hvorlunde kan jeg tolke det i Sang?
Thi lad mig flagre over Alpemuren,
O Ven, og stæk ei mine Vinger smaae!
Jeg maa besynge Mennesket, Naturen;
Deri bestaaer mit Liv; thi lad mig gaae.
Af Arken Duen slip i Laurbærlunden,
Den kommer atter med et Blad i Munden!

Du kalder det unordisk did at fare,
Saa langt fra Odin og den stærke Thor?
Og har du glemt Normanners stolte Skare,
Som oversvømmed trindt den hele Jord?
Men hvor de kom, de bragte deres Sæder
Og deres Guder med; og saa gjør jeg!
Thi hold mig ei fra Sydens muntre Glæder,
Did over Alpesneen gaaer min Vei.
Og i de skiønne blonde Lombardinder
Omfavner jeg kun mine Landsmaninder.

Simplon.

(Paa Tilbagereisen).

Der staae igien de taanehøie Trolde,
Med Taagedamp om Been.
Lidt eftet lidt forsvandt de grønne Volde,
Her hvælver nøgne Steen.

Mig vinker Kæmpen, som de gamle Daner
I Flokke saae saa tit;
Hans Hielm er Jis, og Hielmetoppen Graner,
Og Pandseret Granit.

Hvi svulmer Hiertet mere kiæk i Barmen,
Ved denne Klippehal?
Jeg hører Ørnens Susen, Fossens Larmen,
Men ingen Nattergal.

Hvor er de Myrther og de Laurbærhækker,
Hvor Marmorstøtten stod?
Jeg seer kun Biergets Top, som Snee bedækker;
En Afgrund ved min Fod.

Dog glædes jeg, og fra mit Bryst forsvinder
Hin Ængstelighedѕ Vee.
Mig vinker Idun med de friske Kinder,
I Klædningen af Snee.

Hvad er dog det? Og hist i Morgenrøden
En Banghed mig betog;
Det kom mig stundum for, jeg hørte Døden,
Naar Nattergalen slog.

I Kiøligheden jeg mig føler lettet.
Ei Heden var min Ven;
Som fangen Fisk jeg mellem Blomster sprætted,
Og vilde bort igien.

"Saa har Apol dig ikke værdig funden
Da til sin Himmel klar!
Saa er den skiønne Kunst for dig forsvunden,
Saa est du en Barbar!"

Velan, Barbar! Der hersker og i Norden
En Gud, som Harpen slaaer;
Han er ei Yngling, han en Mand er vorden,
Med Eegeløv i Haar.

Han lærte mig i mine Fædreskove
At røre Harpen stærk;
Han lærte mig mangt Heltekvad at vove,
Om Dyd og Nidingsværk.

Dog, skiønne Grækers Aand! du selv maa sande,
Jeg hylded dine Bud:
Du saae mig henrykt i dit Tempel stande,
Jeg dyrked dig som Gud.

Og du din Viisdom mig har aabenbaret,
I evig Skiønhedsglands;
Du danned dybt, med hvad jeg har erfaret,
Mig Hiertet og min Sands.

Og I huldsalige Farvetryllerier,
Som nu ei Øiet seer,
Mon vel en Digters bedste Fantasier
End I mig glæded meer?

Jeg kunde dig ei uden Sorg forlade,
Begravede Natur!
Skiøndt ei jeg stod i hver en gammel Gade,
Betragted hver en Muur.

Og tydske Sværmerier som sig blandte
I Alt, mig giorde stum;
Ei fandt jeg Himmelnøglen kun i Dante,
Ei skeds Nutiden dum.

Utaalelig mig blev min Olds Foragter,
Hvem gamle Drømme bandt;
Og skiøndt mig mored de katolske Fagter,
Blev jeg en Protestant.

For stærk mig ogsaa Middagsolen brændte;
Vel Himmelen var blaa,
Men Siællands Bøg, hvorhen jeg Øiet vendte,
Dog ei mit Øie saae.

Nu glædes jeg paa Fieldet her, det hvide!
Og rørt mod Norden seer:
Jeg hviler ei ved Cesti Pyramide,
Jeg er ei Kiætter meer!

Kongens Fødselsdag hiemme.

Glade Chor
Istemmer Unge nu med Gamle!
Egebord
Dankæmperne forsamle.
Glædens Giæst
Nu lad din Qvad i Hallen runge!
Lad din Tunge
Kraftig siunge
Kongens Fødselsfest!

Tung af Aar
Han sidde tryg paa Danmarks Trone,
Sølvgraae Haar
Indsnoe sig i hans Krone;
Kraft og Mod
Funkle fra hans lyse Øie;
Intet bøie
Ham den Høie,
Fredrik Ejegod.

Søn af Skiold!
Vor Takkesang vi Dig frembære.
Danavold
Est Du for Danmarks Ære.
Danavang
Elsker Du, thi høit os fryder
Dine Dyder;
Derfor lyder
Dannerfolkets Sang.

Din i Dyst,
Naar i Marken Sværdet blinker,
Din i Lyst
Naar os Bægket vinker;
Din idag
Da fra Himlen Kiærligheden
Satte Freden
For vort Eden,
Og den gode Sag.

Phönix.

Naar sløvt et Folk i Afmagt synker,
Og bugner under Kummers Aag,
Naar vrantne Gubbe Panden rynker,
Og den Forsagte kaldes klog;
Da Skialden søger Oldtids Slægter,
Og finder i Erindring Trøst,
Thi Modløsheden aldrig mægter
At nære Flammen i hans Bryst.

Men naar et Folk, hvis liden Vrimmel
Indskrænkes af et mægtigt Hav,
Fremdeles stoler paa den Himmel,
Som deres Fædre Kraften gav;
Naar raske Kriger ei forsager,
Men sliber tillidsfuld sit Spyd,
Og venter tryg de grumme Drager,
Da toner Sang og Harpelyd.

Ei førstegang en ærlig Kæmpe,
I Haab til Gud af Hiertets Grund,
Forstod et Udyrs Harme dæmpe,
Skiøndt Fraaden stod i glubske Mund.
Skarpt Spæret blinker, Øiet flammer,
Hans Arm er stærk, og stærkt hans Mod:
I Edderbug han Dyret rammer,
Og Krokodillen døer i Blod.

Og maa for Magten Tappre segne,
Hvo klage tør? De fare vel!
Langt større Held som Fri at blegne,
End leve brændemærkt som Træl.
Misundes Tamerlan sin Ære,
Der slog en Jord med Bøddelriis?
Vil heller Du ei Cocles være,
Som stred og sank paa Romerviis?

Hurra I danske Helte raske!
Gud Ægir end os haabe bød.
Kiæk stiger Phønix af sin Aske,
Den stolte Fugl er ikke død:
Den spreder sine hvide Vinger,
Sin Hals den hæver rank med Lyst,
I Næb den Dannebroge svinger,
Og Bølgen spiller om dens Bryst.

Flyd ud paa Dybet som en Svane!
Vor Glædeshilsen følge dig.
Svøm, bryst dig efter gamle Vane,
Dit Kors i Æther bade sig.
Lær Bølgen, naar du den bedækker,
Naar Ankerkloen Sandet slaaer:
Danmark kan miste sine Snekker,
Men aldrig Danskes Mod forgaaer!

Med Ildbogstaver Phønix skrive
Vi i din kongelige Stavn;
Den sidste Fugl du ei skal blive,
Som flyver ud fra Kiøbenhavn;
Men Phønix er vor Roes paa Havet,
En kraftig Grif i vilden Sky,
Som, naar man troer den er begravet,
Af Asken svinger sig paa ny.

Schimmelmanns Fødselsdag.

Paa denne Dag til Barnets Leie
Olymps Gudinder svæved ned,
De stred, hvem Glutten skulde eie,
Som smilte sød Uskyldighed.
Sig nærmed høie Melpomene,
Hun raabte henrykt: Han er min!
Men i sin Arm tog Dig Athene,
Og viede dig strax til sin.

Da græmmed sig de Huldgudinder,
Og sukked: Røves os vor Lyst?
Meer sielden Aand ei Kunsten finder,
End den, der livner dette Bryst!
Da raabte Themis: Jeg udkaarer
Min Ven, han holde Skaal og Sværd!
Men frem Penia treen, med Taarer:
Er Armod ei en Fader værd?

Høit løfted dig Athenes Arme,
Forgieves fordred alle dig;
Nei, svared hun med sielden Varme,
Han er min Søn, tilhører mig!
Men, som en Sol mildt fra sin Himmel
Oplîver alt med Straalen varm,
Han virke paa den store Vrimmel,
Fremledet af sin Moders Arm.

Saa sang hun, og en Laurbærkrone
Hun gav, til Mærke paa din Stand;
Og svang sig hen til Danmarks Throne,
Og skiænkte Kongen Schimmelmann.
Nu klogt og blidt dit Øie skuer
Alt Godt og Skiønt, som foregaaer,
Du lønner Daad, og Kunstens Luer,
Og lindrer ufortiente Kaar.

O Schimmelmann, de Laurbærblade
Som pryded dig med Vaarens Glands,
Taknemmeligheds Taarer bade,
De blev Udødeligheds Krands.
De grønnes her, og allevegne,
Hvor Hierter slaae i Norden troe.
De skiønne Løv vil aldrig blegne.
De seent sig om din Urne snoe!

Vaarsang.

Endelig revned de hængende Skyer,
De forsvandt i en Kant;
Kulden med Taagene flyer.
Himmelen skinner saa klar og saa puur,
Som en Demant, som en sleben Azur.
Varmen opliver den dødkolde Jord.
Eja see, Herre je!
Alt staaer Violen i Flor.

Finken er kommen, den var ikke seen,
Tirrelit Qvirrelit!
Qviddrer paa gyngende Green.
Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,
Isen og Sneen paa Bierget maa tøe.
Løvene flætte det maigrønne Tag!
Vifter hid, vifter did,
Høit i den venlige Dag!

Høit løfted dig Athenes Ar
Forgieves fordred alle dig;
Nei, svared hun med sie
Han er min Søn, tilk
Men, som en Sol mi
Oplivet alt med S
Han virke paa d
Fremledet af s

Saa sang
Hun gav ... kommer og snart:
Og sva ... e"
Og s ... gernes Fart
Na ... ergal, bygger i Træ
... sin Rede bag Grenenes Læ;
holder sit Bryllup og synger sin Sang:
... søde Lyst i mit Bryst!"
O du livsalige Klang.

Phyllis saa kom, lad kun hist ved vor Dam
Med mæ mæ og bæ bæ
Græsse de kridhvide Lam!
Lammene-hytte sig selv kan du troe;
Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,
Favnes og kysses bag grønlige Skiær.
Hys hys! tys tys!
Ingen opdager os her.

...ænge sig her til os ind,
... en Fart
... Vind.
... jeg trænger til dig;
... quæle jo mig.
... til min Lyst
... ...
... ende Bryst.

121

Hvad er saa herligt, som Rosen i Vaar?
Hvad saa rødt, hvad saa sødt?
End den ei blomstrende staaer.
Endnu den slutter paa tornede Stub
Grønt under Løvet sin spirende Knup;
Men kun een Dag i den varmende Luft,
Giver Agt, hvilken Pragt!
Mærker I Purpurets Duft?

Blusser alt Rosen, da kommer og snart:
"Trileree, Filommee"
Hurtig paa Vingernes Fart
Liflige Nattergal, bygger i Træ
Kløgtig sin Rede bag Grenenes Læ;
Holder sit Bryllup og synger sin Sang:
"Søde Lyst i mit Bryst!"
O du livsalige Klang.

Phyllis saa kom, lad kun hist ved vor Dam
Med mæ mæ og bæ bæ
Græsse de kridhvide Lam!
Lammene-hytte sig selv kan du troe;
Her kan vi sidde bag Bøgen i Ro,
Favnes og kysses bag grønlige Skiær.
Hys hys! tys tys!
Ingen opdager os her.

Ingen kan trænge sig her til os ind,
Uden snart med en Fart
Zefirens bævende Vind.
Kom kun, o Zefir! jeg trænger til dig;
Kiøl mine Flammer, de qvæle jo mig.
Løs hendes Lokker og blæs til min Lyst
Med et Kast i en Hast
Silken fra svulmende Bryst.

Digteren og Amor.

Digteren.

Amor hvordan?
Kommer saasnart du som Bøgenes Blade?
Sydlige Land
Kan du letsindig saa hurtig forlade?
Vingede Dreng i det flagrende Flor,
Ynder du følsomme Hierter i Nor?

Amor.

Havet det blaa
Flyder jo her, som for sydlige Himmel;
Øerne smaae
Kruse sig som i helleniske Vrimmel.
Tonen i Sprogets melodiske Klang,
Nærmer sig sødt den joniske Sang.

Pigen er skiøn,
Blaaøiet, blond som homeriske Skiønne.
Øernes Søn
Vil jeg for Diærvhed og Snille belønne.
Snart er jeg hisset og snart er jeg her,
Let er min Flugt over Floder og Træer.

Kommer en Vaar:
Færdig med Dækker med Bidsler og Seler
Opsadlet staaer
Sangerne graae, mine smaae Filomeler.
Karmen de drage mod nordlige Mai;
Venus besøger den blomstrende Frei.

Hen giennem Luft
Flagrer jeg da i den tidlige Sommer.
Urternes Duft
Giver tilkiende, naar Kiærlighed kommer.
Kiølige Skyer bestænke min Sti,
Luun falder Draaben, da Blomsten er fri.

Herlig i Glands
Smiler jeg da til den vaarlige Sanger.
Bøgenes Krands
Med sine Løv mig i Skyerne fanger.
Ungdommen lokker jeg hid med min Pragt,
Da først begynder i Skoven min Jagt.

Listig da hist
Skyder et Blik af den stille Blondine;
Sortsiet vist
Træffer Brunetten med brændende Mine.
Nakkerne stolt af den fyldige Snee
Blænde de Øine, som vover at see.

Digteren.

Gierne jeg meer
End havde hørt mellem Rosernes Lue,
Ha, men jeg seer
Skalken bag Træet alt spænde sin Bue;
Flygte jeg vil at han træffer ei mig —
Ak, Amaryllis! da mødte jeg dig.

Digterens Hiem.

Hvis Eder lyster at erfare
Hvor Digterarnen staaer, hvor Skialden boer?
Da vil jeg strax det aabenbare:
Hans Fødeland er mellem Syd og Nord.
Det strækker sig fra Spitsbergs hvide Kilpper,
For Syndflods ældste Liig en hellig Grav,
Til hvor den sidste Tange slipper
I Søndrepolens øde Hav.
Mod Østen grændser det til Morgenrøden,
Til Paradisets unge Herlighed;
Mod Vesten grændser det til Døden,
Hvor i sin Hule Dagen synker ned.
Hist værner takket Iis, her kolde Bølger velte;
Men midtomkring det store Fødeland
Gaaer Solens diamantne Belte,
Og funkler i en evig Brand.

Hvis I vil vide: til hvad Tid, hvorlænge
Han nyde kan det sieldne Skuespil?
Da svarer jeg ved Harpens Strænge:
Til hver en Tid, og naar han vil.

Han boede med de ældste Hyrder
I Hulerne langs med det røde Hav;
Han slæbte Pyramidens Byrder
Med Æthiopen til sin Fyrstes Grav.
Han fulgte Cecrops paa sin Flaade;
Med Bachus Indien han vandt;
Nød paa Olymp Apollos Naade,
Thi der sin Pegasus han fandt.
Den breder ud de dunkle Vinger,
Og Kraft i hver en Sene boer,
Og herligt, som sig Ørnen svinger,
Den med ham over Skyen foer.

Da sig for ham den gamle Verden viste,
Som siden Middelaldrens dunkle ny,
Da han med Faust i den chrystalne Kiste
Af Mephistopheles blevført i Sky.
Ja selve Siælens aandelige Rige
Den Videlystne skue faaer,
Naar op ad Tankens Himmelstige
Med Grandskeren han varligt gaaer.
Til alle Hiørner kan han frit sig vende,
Og fare stoltelig i Mag
Fra Verdens ene til dens anden Ende,
Paa en begeistret Ungdomsdag.
Hvo har en Fryd som han fornummet?
Paa Hippogryphen Sølvergraa

Han giennem Tiden svinger sig i Rummet,
Som Fuglen giennem Luften blaa.

Han boer i Troglodytens Grotte,
Naar med sin Ønskeqvist han slaaer;
I Feers Alabasterslotte,
I gamle Nordens Kongegaard;
I Hytten langt fra Stadens Qvalme,
I Skoven ved et Kildevæld,
I Ørken bag en eensom Palme,
I Ridderborg paa steile Field.
Han følger Hildetand i sølvgraa Alder
Til sin navnkundige Bravalladød;
Med Roland som en Helt han falder
I Roncisvallis Blomsterskiød;
Med Cocles han paa Broen fægter,
Med Colon fører han mod Elementet Strid,
Med Luther Paven han fornægter,
Og styrter sig i Spyd med Winkelried.

Med Werther sværmer han, naar Vaaren kommer,
Og Maanen sødt til Rosenknuppen leer;
Han digter i den grønne Sommer
En Odyssee i Skyggen med Homer.
I Høst, naar Blæst gaaer gjennem Dalen,
Og Solen i sit Blod os viser Dødens Hiem,
Da staaer med Shakespear han i Riddersalen
Og maner gamle Skygger frem.

Og naar nu mere vældig Stormen tuder
Hen over Vintersnee, og slukker Maanens Glands,
Da funkler han med Valhals Guder
Høit i den lyse Stiernekrands.
Da Bragis Harpe vældigt klinger,
Da siunger han om As og Alf,
Og Sneen paa de hvide Vinger
Opløfter ham til Valaskialf.

Men did hvorhen det Hele stræber,
Som ingen Tunge tolke kan,
Som tales ud af ingen Læber,
Det egentlige Fædreland:
Hvor Elementer ikke fiendtligt stride,
Hvor unge Roser staaer i evigt Græs;
Hvor kiærligt sidde ved hinandens Side
Den høie Jesus, Baldur, Sokrates;
Hvor sødt Uskyldighedens Engleklynge
Om Herkulskøllen sine Lilier snoer;
Hvor om den Evige de Stærke synge,
Forenet i et helligt Chor; —
Did higer han fra Taagelandet!
Det føler dybt han, i alt Stort og Smukt.
Til Tartarus er Den forbandet,
Som elsker ei og deler ei hans Flugt.

Til Schulz.

Jeg hørte Lionardos, Pergoleses Toner skiælve,
Hvor mægtigt sig St. Pietros Buer hvælve,
Og Bounarotis Hvælving brast,
Og Himlen viste mig sit Øjekast:
Jeg Engle saae i hvide Flaggerklæder,
Til Jesu til Marias Hæder,
At hæve Salighedens Røst;
Den bøiede mit Knæ, den svulmede mit Bryst.
Jeg hørte Jordens Jammer,
Et Miserere qvalt af Helvedflammer;
Da vældigt i mit Øre klang,
Hvad Dante ved sit store Orgel sang;
Og aldrig jeg forglemmer
De strængkatolske rædsomtskiønne Stemmer.

Jeg hørte Mozarts Tryllefløite
Paa Fantasiens grønne Sommerbierg:
Dens muntre Toner mig fornøide,
Fremmaned Kæmpe, Fee og Dverg;
Min Siel til barnlig Lyst den bøide.
Jeg saae ham i den dunkle Dal'
Romantisk i de spanske Lunde,
I Herresal;
Og Blomsterne med Solens Glands forsvunde;
Og fræk paa Kirkegaarden Diævlen stod:
Don Juan, som en Ridder, skiøn, letsindig,
Vellystig, vindig.
Men Helveds brændede Sciroccovind
Foer over Kirkemuren ind,
Og krævede Blod.
Og førstegang paa Melpomenes Vinge,
Jeg hørte Shakespear giennem Toner klinge.

Nu, ædle Schulz, min Barndoms Ven!
Jeg hørte dig i Christi Død igien;
Ei øm, ei brændende; begeistret ei af Syner,
Som Solen varmer, eller Lynet lyner;
Nei som den stille Maanes Glands
Du smelted mig min indre Sands.
Ei Heltenes, ei Helveds Sanger,
Ei Tolk for Overgivenhed og Jammer;

Den milde Andagt tolker du;
Det rørte Hiertes Svulmen til sin Skaber,
Som sig i Skyen taber.
Vær takket nu!
Din Salighed er sød,
Som dine Engles Sang i Christi Død.
Hvem barnlig Andagt fromt i Hiertet boer,
Ham vil du Stenen let fra Graven velte;
Du vil hans Hierte smelte,
Du høie Sanger for høitidelige Nord!

Til Melpomene.

O du, som min Siæl
Saa sødt betvang,
Hugprudeste Mø
Melpomene du!
Med de blodrøde Druer
I dunkle Haar,
Med en Vedbendkrands
Om Tindingen trykt;
Med en tveægget Dolk
I demantne Giord,
Og med tankefuldt Blik
Under synkende Bryn,
Med et Vemodssmil
Paa blomstrende Kind,
Modtag min Sang!
Dig lyder min Sang,
I den dæmrende Stund,
Medens Sol nedgaaer,
Medens Maanen opstaaer,
Medens Hesperus klar
Nedblinker.

Med den støiende Dag
Thalia forsvandt,

Hendes Øienlaag sig
Med Rosen har lukt.
Polyhymnia nu
Paa Forum ei staaer,
Ei Terpsychore let
Hendandser i Eng
Under Fløiternes Klang,
Euterpes Musik.
Med den slumrende Jord
Nu Bedrifternes Mø
Kalliope dybt
Er indslumret paa Skiold.
Kun Urania hist
Høit blinker fra Sky,
I sit luftblaa Flor,
Med Stiernernes Krands.
Kun Erato endnu
Halvvaagen, i Slum,
Med sneehviden Haand
Let famler i Stræng,
For til Digterens Sang,
At blande, skiøndt svagt,
Sin harmoniske Lyd.

Dig skuer jeg hist
Høi, liflig og stor,

Som den mægtige Bøg,
I dæmrende Nat;
Dens Løv er dit Haar!
Taus skrider du frem
I den slumrende Dal,
Sortmalede Skiold
Paa din Guddomsarm.
Mørkt skuer du hen
Med dit Junoblik,
Med det uhyre Spyd
Udstrakt i din Haand;
Der et vægtigt Staal
Nedvender mod Jord;
Men en Fane saa let
Imod Stiernernes Hær,
Haabvaiende grøn
Med en Laurbærkrands.
Til Urania du
Har Heltene kaldt;
Men den skulende List,
Men Ildgierningensmænd
Nedstøder du stærk
I Tartarus Nat.

Held! Lov dig og Priis,
Min Gudinde, dig Priis!

Din Nærværelse kun
Giør kraftig og stor.
Som den funklende Myg
Der i Elskovs Blund
Stærkt gløder og døer,
Er Menneskets Liv.
Thi Kronions Ild
Hos Prometheus rant,
Og fængslet i Leer;
Men den kalkede Flint
Slaaer sønder, o Mø,
Kun dit mægtige Spær.
Og den løsladte Gnist
Søger atter, befriet,
Sit himmelske Hiem.
Til et Under for Hver
Som kun kryber i Støv;
Til Opmuntring for Hin,
Der fik Vinger til Flugt;
Til Fryd for den Aand,
Som du skiænkte det Held
I en flammende Sang,
At forkynde din Magt
Over Jorden.

Mine Mestere.

Evald.

Den unge Fantasi blev først udklækket
Af mangt enfoldigt, eventyrligt Skrift,
Dog kiendte den ei Kæmpen hielmbedækket;
Du viste mig først Heltenes Bedrift.
Da fandt jeg Prosabogen vingestækket;
Mig smilte Maanen giennem Skyens Rift,
Og skiøn, paa Biergets Snee, i Storm og Vinde:
Mig vinkte høi den danske Sanggudinde.

Shakespear.

Hun hæved mig, den Blege, langt fra Jorden,
Men Fantasien ei sin Brimmel fandt;
Det var saa kraftigt, men saa koldt i Norden;
Opfindelsen ei Alting huldt forbandt.
Da hørte jeg en frugtbar Sommertorden,
Det lynte rødt fra Bretlands vestre Kant;
Og hver en Knup, som Fantasien kiendte,
Stod nu som Blomst, hvorhen sig Øiet vendte.

Cervantes.

Da sværmed den omkring paa Makbeths Hede,
Og rasled kun imellem Spyd og Skiold;

Den ændsed ikke Dagens Dont dernede,
For Øieblikkets Daad var Barmen kold;
Da dæmped atter Poesie dens Hede;
Den værnedes af Vittighedens Skiold;
Foragted Mambrims Hielm, og lytted heller
Til Borgerlivets yndigste Noveller.

Homer.

Dog som den lærte nu hver Kraft at skatte,
Da tænkte jeg: mon ei der er en Aand,
Som veed det hele Verdensliv at fatte,
Som Alt forener med sin Kunstnerhaand?
Hvor Fredens Glæder ei kan Siælen matte;
Hvor Kampens Kraft er lagt i Skiønheds Baand?
Og see, med Tankeblik, bag Laurens Grene
Stod mig, som Mentor, din Pallas Athene.

Sophokles.

Men Middelpunktet for det hele Billed
Var dog kun lystig Strid i Velklangsord.
Da viste du mig Kraft mod Kraften stillet
Alvorlig skuet til af Mængdens Chor.
Og høie Taarer mig fra Kinden trilled,
Usmykket raste Lidenskab og Mord;
I store Omrids stod den store Scene;
De handled, og dog raadte Skiæbnen ene.

Schiller.

Da tænkte jeg i Kraft af Jesu Lære:
Nei, Villien kan ei under Skiæbnen staae!

Vort Legem kun de hen til Graven bære
Den Godes Daad kan evig ei forgaae.
Da digted Du til Christendommens Ære,
Og viste Handlingen i Hiertets Vraa.
Af Shakspears grønne Skov du hented Grene,
Og maiklædt stod den græske Marmorscene!

Goethe.

Dig, uforglemmelige store Mester,
For intet ei tilsidst jeg giemte dig:
Du staaer igien som Ridderborgens Rester,
Du lever end, som tidlig ledte mig.
Som Tiden du dit store Øie fæster
Paa Alt hvad lever og udvikler sig.
I hver en enkelt Kraft du stander efter
De Andre; men forener deres Kræfter.

Jeg hører Evald i din Lyra klinge,
I Gøtz jeg kan den store Shakespear see;
Din Wilhelm kan mig til Cervantes bringe,
Homer fortæller i din Dorothee.
Sophokles gav Iphigenia Vinge;
Den hulde Schiller smeltet har din Snee.
Staa mig et Maal, hvorefter jeg kan bygge;
Leed med dit Lys, og vaer mig med din Skygge!

Til min Læser.

Du hørte Ynglingen at lalle Toner;
Knap sluppen ud af Barnets Ledebaand;
Forvoven efter Musas Laurbærkroner
Alt tidlig strakte sig den svage Haand;
Du saae i fierne, ubekiendte Zoner
Omtumle sig den unge Digters Aand:
Hvis nu med Bytte Manden kom tilbage,
Hvi vil du over Reisens Længde klage?

Hvem Sanggudinden til sin Præst udkaarer,
Opfostres ei dertil i Arnens Vraa;
Det vilde Bryst maa saares, mens det saarer;
Den kiække Ørn maa over Fieldet gaae.
Sig Hiertet øve maa i Fryd og Taarer.
Hvo skildred, hvad hans Øie aldrig saae?
Selv maa du Livsbedrifterne fornemme,
Før du vil tolke dem med Kunstens Stemme.

Og ikke blot hvor Øieblikket rammer
Sig vaander Digteren ved Brødres Kaar;
De ældste Tiders længelægte Skrammer
End bløde frisk for ham, med aabne Saar.
Tidsaldren er ham kun et dunkelt Kammer;
Hans Opholdssted en snever Urtegaard;
Som Evighedens Præst, som Verdens Borger,
Han tolker Seklers Lyst og Seklers Sorger.

Som en Kolumbus maa han ud sig vove
Paa Skibet, bygt af Uerfarenhed;
Forlade Fædrelandets grønne Skove,
Og staae hvor Straalen styrter lodret ned.
Hvis han fra Bove kastedes til Bove,
Og ofte vranten blev fordi han leed?
O harmes ei! han har sin Verden fundet,
Det barske Sømandsliv er længst forsvundet.

Og som en Ven, der kommen er tilbage
Nu i sin Barndoms lykkelige Havn,
Ham glæder mangt et Blomster at opdage,
Som før han neppe kiændte ret af Navn.
Den unge Kraft begynder med at vrage,
Men modnet Hiertet trykker til sin Favn
Alt hvad med Himmelstraalen er beslægtet,
Og hvad at skue før dets Blik var nægtet.

Tilbageblik paa Rom.

O dig, som alt saa mange Jordens Skialde
Henrykt besang ved velklangstemte Cither,
Dig vil jeg i min Hu tilbagekalde.

Thi Vaaren bringer mig bag Lundens Gitter
Erindringen paa Sommerfuglens Vinge,
Mens Morgensolen ind i Busken titter.

Sødt som en Drøm skal Strængens Dirren klinge,
Hvad jeg tilbagedrømmer skal den tøne,
Og sig min Aand i Sky med Lærken svinge.

Jeg tænker mig bag Bøgens svale Krone
I Laurens hede Hiem; jeg troer at læse
Petrarcas Digt ved Kildens Sølvertone.

Jeg sidder i dit Skiød, Villa Borghese!
Men her Zefiren giennem Buskens Grene
Lidt mere stærk og vild jeg føler blæse.

I Hækken staaer ei hvide Billedstene;
Ei Æskulap i Templet med en Mine,
Hvis blotte Syn kan læge Hiertet ene.

Ei heller seer jeg hisset om Faustine,
Om Antonin, Erindringen at rage
Med høie Piller frem, en skiøn Ruine.

I snart forsvundne mærkelige Dage,
O vender atter nu i Skialdens Hu
Med alt det Store, Herlige, tilbage!

Al Eders Glæde vil jeg tænke nu;
Forglemmelsen skal kun med Taager skiule
Hvad Uskiønt var, hvadheller fyldt med Gru.

Thi Fantasien kiender ingen gule
Af Solen svedne Marker, Slangers Rede;
Den slutter ind Scirrocco i sin Hule.

Den vandrer om, men uden Middagshede,
I høien Græs, i Thymianens Kryder,
For Hadrianske Rester at oplede.

I Hvælvingen, hvor ind ei Heden bryder,
Den sætter sig, hvor Buer den omfavne,
Hvor høit ved Aabningen sig Vedbend skyder.

I gamle Kalk den læser unge Navne
Af mangen Pillegrim der (som den selv)
Maa nu den virkelige Glæde savne.

Du høie Pinie! stiig, men ei dig hvælv;
Reis dig i Luften med din grønne Flade,
Mens guul i Dalen flyder Tibrens Elv.

Og flætter Jer, I store Laurbærblade,
Om Skialdens Tinding; frækt jeg glindse seer
Jer falske Syster hist, hvis Elfter skade.

Jeg staaer hvor Blomsten i Frascati leer,
Og skuer i Campagnen Rom nedsiunken;
En Taagestrimmel skiuler den end meer.

Hvo skulde tro, at denne Plet var Funken
Til Seklers Ild, og til den stærke Flamme,
Som atter nu er vorden svag og lunken?

Og dog var Taagestrimmelen den Samme,
Igiennembrudt, oplyst af ingen Sol,
Dog saae man intet mere der at bramme:

Da høit Gregor steeg paa sin Pavestol,
Da Rafael maled Evighedens Minder,
Da Julius Cæsar sad paa Capitol;

Da Romulus sig raned skiønne Qvinder,
Den Ulveunge, hvis oprørte Blod
End i Transteveraneren jeg finder.

Nu sving dig did min Tanke, hvor han stod
Horats, som med Virgil, Ovid og Fleer
Et kunstigt Skiønheds Lys opstige lod,

Mellem Barbaren Sylla og Tiber;
Et romersk Lys! som hurtig steeg og sluktes
I Nattens Mulm, og som kom aldrig meer.

End Tivoli af Morgenduggen fugtes,
End staaer hans Bad af Ranker trindt omgivet,
End Druens Bær af Solens Ild befrugtes;

Men Vinen skiænker ingen Sange Livet!
Høi staaer Mæcenske Hal end i sit Gruus,
Men Blomsten høier sig deri som Sivet.

Engang var denne Hal et Drivehuus,
Hvor Alt hvad blomstred venligt ud blev klækket,
Her nød Begeistringen sin høie Ruus.

Nu staaer den gamle Sal med Jord bedækket,
Kun Fossen synger end sin vante Sang,
Dens Mod ei bliver selv i Faldet knækket.

Skal Skialden synge her ved Cithrens Klang
Dødsfaren, hvori han letsindig svæved,
Da paa et Haar hans Liv i Svælget hang?

Jeg over Tragten stod, men dog ei bæved,
Jeg saae i Dybet Bølgerne nedkaage,
Et Hydrasvælg, som mangt et Offer kræved;

Jeg stod bestøvet af en fugtig Taage;
Sprang dog letsindig om paa Fieldets Kanter.
De sorte Bølger snoede sig som Snoge,

Med Ryggen dækt af Perler og Brillanter.
Hen over smallen Steen man træde maatte,
Heel slibrig af de mange Vanddemanter.

Did gik man over til den store Grotte,
Hvor Skummet koges før det styrter ned
I Svælgets Dyb, fra Biergets Marmorslotte.

Da tumled jeg — o Skræk! — thi Foden gleed;
Men Himlen redded mig af Dødens Strube;
Thi den bevared min Besindighed.

Jeg styrted mig hen i en anden Grube,
Hvor ingen Malstrøm ned til Orkus bragte;
Dog fandt jeg ingen Bund i vaaden Kube.

En hurtig Haand mig Hielp i Nøden rakte,
Jeg atter stod i Lysets varme Glands,
De vaade Arme Tak mod Himlen strakte.

Høitidelige Aften for min Sands,
Da jeg i Haven Este saligt skued
Bag mægtige Cypres, i Blomsters Krands,

Italiens Sol neddale. Sødt den lued!
Den smilte: "Ariosts, Horatses Aand
Har reddet dig idag, da Faren trued.

End skal du hævet ved Apollos Haand
Hoit i dit Nord ved Harpen længe qvæde.
Ei løsne skal endnu sig Livets Baand.

Du kom herhid at frydes ved min Glæde,
At nyde Vaaren i mit Blomsterskiød,
Og for i Tidens ældste Spor at træde.

Ei for at finde her din bratte Død.
Iil uskadt hiem, og syng om Kildevældet,
Om Myrtens Hegn og om Orangen sød!"

Saa smilte Solen, og sank ned bag Fieldet.

I kalde kun en Samling af Ruiner
Det gamle Rom, en Rest af Herligheden,
Som rører svagt med veemodsfulde Miner?

Mig tykkes sielden var det meer et Eden
End nu: en herlig Park med skiønne Gange;
I Rosens Purpurskygge blomstrer Freden.

Sin Gift berøvet er den grumme Slange,
Ja den er dræbt, huul ligger nu dens Larve,
Den lumske Braad formaaer ei meer at stange.

Betragte kan jeg rolig her dens Farve,
Som glimred gruligt før, og lokte Rovet;
Den lod i Døden os sin Skiønhed arve.

Men sønderbrudt er dette stolte Hoved.
De skiønne Minder staae, de Fæle faldt,
De sank i Gruus, og Himlen være lovet!

Thi groer end Tidens Ukrudt overalt,
Snart her, snart der, og hæver frem sin Tidsel
I Vest, naar det i Østen nys er qvalt;

Saa staaer Ruinen her dog som en Gidsel
Paa huld Erindring, Efterslægtens Agt;
Det Onde sank med Hyl til Tændersgnidsel.

Europa hadet for din stolte Magt;
[illegible] nu er Hadet slukt, den [illegible],
O Rom! har dog [illegible] vakt.

Nu ligger Tidens gamle Uhr i Gruus;
Dens Heltetider [illegible] kan [illegible] forgaa.
Skal Nerons Klokke, den af Dyden [illegible]?

Det Herlige vil Neden overstaae;
Tibers, Caligulas og Neros Mærker
Staae evig, som de selv, i [illegible] Braa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
Din Æresstøtte Antonin! Trajan!
Og rage frem, som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
Til Mark Anton; høit, fra sin brede Ganger,
Velsigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
Den vise Tid, som med en langsom Lue
Fortærte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvælver sig som før San Pietros Bue;
Et herligt Tempel staaer det nu som før,
Men tabt er Gjøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.

Vandstraalen er af Støvets Hænder revet,
Guds Rige meer ei er af denne Jord,
Og Paven er igien Apostel-blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu som før den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trøst de bløde Hierter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skiønne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forskrækker:
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer;
Men denne Indsigt Mod i Hiertet vækker.

Var Collosæum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob, og andre Trælle fleer;

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Og var Athletens Rettersted saa skiøn,
Som denne store halvnedfaldne Grotte?

Europa haded før din stolte Magt;
Men nu er Hadet slukt, din Straffetime,
O Rom! har dybt Medlidenheden vakt.

Nu ligger Tibren's gamle Ulv i Svime;
Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae.
Skal Nødens Klokke den af Dvalen kime?

Det Herlige vil Nøden overstaae;
Tibers, Caligulas og Neros Mærker
Sank evig, som de selv, i Gravens Braa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
Din Ærestøtte Antonin! Trajan!
Og rage frem, som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
Til Mark-Anton; høit, fra sin brede Ganger,
Velsigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
Den vise Tid, som med en langsom Lue
Fortærte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvælver sig som før San Pietros Bue;
Et herligt Tempel staaer det nu som før,
Men tabt er Giøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.

Vandstraalen er af Støvets Hænder revet,
Guds Rige meer ei er af denne Jord,
Og Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu som før den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trøst de bløde Hierter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skiønne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forskrækker:
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer;
Men denne Indsigt Mod i Hiertet vækker.

Var Colloseum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob, og andre Trælle fleer;

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Og var Athletens Rettersted saa skiøn,
Som denne store halvnedfaldne Grotte?

Europa haded før din stolte Magt;
Men nu er Hadet slukt, din Straffetime,
O Rom! har dybt Medlidenheden vakt.

Nu ligger Tibren's gamle Ulv i Svime;
Dens Høiheds Mærker kan dog ei forgaae.
Skal Nødens Klokke den af Dvalen kime?

Det Herlige vil Næden overstaae;
Tibers, Caligulas og Neros Mærker
Sank evig, som de selv, i Gravens Vraa;

Men aarlig sig forhærder og forstærker
Din Ærestøtte Antonin! Trajan!
Og rage frem, som Kunstens Underværker.

Ei heller strakte hen sig Tidens Ran
Til Mark-Anton; høit, fra sin brede Ganger,
Velsigner Drottens Haand hver Underdan.

Hvordan beundrer høit nok Nordens Sanger
Den vise Tid, som med en langsom Lue
Fortærte Alt, hvad vakte Had og Anger?

End hvælver sig som før San Pietros Bue;
Et herligt Tempel staaer det nu som før,
Men tabt er Giøglepræsternes Formue.

Nu kan man prise Herren som sig bør:
I Kunstens Tempel, ei af Frygten drevet,
Ei hyllet ind i Hykleriets Slør.

Vandstraalen er af Støvets Hænder revet,
Guds Rige meer ei er af denne Jord,
Og Paven er igien Apostel blevet.

Saa deilig hyllet i sit lange Flor
Nedknæler nu som før den unge Qvinde,
Og mangt jomfrueligt uskyldigt Noer.

En hellig Trøst de bløde Hierter finde;
Madonna selv, op til Madonna strækker
Sin Liliearm den skiønne Romerinde.

Ei Miserere nedslaaer og forskrækker:
Sin Skrøbelighed Støvet rørt indseer;
Men denne Indsigt Mod i Hiertet vækker.

Var Colloseum bedre vel og meer,
Da slavisk Grækeren arbeide maatte
Med Jøders Hob, og andre Trælle fleer;

For hurtig op at bygge Lasten Slotte?
Og var Athletens Rettersted saa skiøn,
Som denne store halvnedfaldne Grotte?

Bevoxet rundtomkring af Urten grøn?
Hvor saaret Kæmpen maatte sig forbløde,
Der holde nu de fromme Munke Bøn.

Sødt falder Evighedens Morgenrøde
Nu did og livner Blomstens Pupurkind,
Hvor selv Vestalen skreg: "Stik ham tildøde."

O hulde Syn! hvor qvæger du mit Sind:
Stadsfængselet end staaer fra Neros Tider,
Dybt under Jord; did stimler Folket ind;

Men ingen from Apostel længer lider
I dette Dyb, før snart at vorde qvæstet,
For græsseligt at udstaae Martyrqvider.

Her var det, her, hvor Englen Petrus giæsted,
Og redded ham til Menighedens Vel,
Før, med sit Hoved ned, han blev korsfæstet.

Nu er det skumle Fængsel et Kapel,
Nu staaer et Alter blomstersmykt og lyser,
Nu bedes der fra Morgengry til Qvel.

For Vatikanet meer ei Verden gyser;
Tomt stande Logerne med Salens Bue,
Men ingen ildrød Cardinal os kyser.

Kun Raphaels Billeder fra Væggen lue.
San Sisto staaer af Munkene forladt;
Men stolt Profeterne fra Loftet skue.

Af Angelo din Skaberhaand hensat,
Skal mangen Vandringsmand de vederqvæge,
For de forsvinder i en evig Nat.

Sødt lad Erindringen mig nu bevæge!
Jeg vil i Logen, vil i Stanzen staa
Hukommelsen skal atter Alt afpræge.

Jeg skuer fra min Bog i Himlens Blaa.
O du min Ven! paa hvem jeg trygt kan stole,
Kom Fantasi! lad for mit Øie staae
Disputen, Heliodor, Athenens Skole!

Men er kun Alt i Rom da Mindesmærker,
Og slynger sig den stumme Blomsterfylde
Kun med sit døde Liv om Kunstens Værker?

Er lagt for evig støvet paa sin Hylde
Den pergamentne Bog? Er Harpen brusten?
Skal Romas Sol ei Strængen meer forgylde?

Er Griflen kastet bort? Er Meislen rusten?
Staaer nysbemalte Tavle stedse mod
Det gamle Mesterstykke mat og gusten? —

Træd hen min Tanke, hvor du ofte stod,
Og skue hvad du saa ofte henrykt skued
Det skionne Pantheon paa sin Marmorfod.

Erindre dig de Billeder som lued
I Templets Inderste, Nutidens Skrift,
Hvorover Oldtids Hvælvinger sig bued.

Huldt som en Rosenknup i Klippens Rift
Hang der den vakkre Camucinis Prove:
Et Afrids af den bibelske Bedrift.

Fortiente Priis ei Skialden ham vil rove,
Skiont ei han kan sig i Beundring tabe;
Hos dig, min ædle Schick! han længer tove.

Danneckers, Schillers Landsmand, vakkre Schwabe,
Dyp fort din Pensel i Correggios Glod!
Din sieldne Kunst vil sieldne Værker skabe.

Hvo lindrer Nordens længselsfulde Nod?
Hvo tegner hoit paa Stigen ved en Lygte,
Hvad Mulmet dækker dybt i Kirkens Skiod?

Mangt Mesterværk som længe Væggen smykte
Ukiendt for Verden, Riepenhaußners Haand
Med lige Træk nu i Papiret trykte.

Til Kunsten binder dem et Broderbaand,
En frugtbar Fantasi dem varmt opluer,
Og Kunst forbinde de med Digteraand.

I Koch jeg hist en vild Tyroler skuer,
En sielden Maler; hist min ædle Koes,
Du Bi, paa Vatikanet Honning suer.

Af støvede Membran, som længst beboes
Af Spindevæven, han den Sødme sanker,
Som end befordre skal, Homer, din Roes.

Odysseus liig han Verden vidt omvanker
For din Odysseus fuldeligt at finde
Reen, uden Andres Feil, og Andres Tanker.

Kiært bliver stedse mig det muntre Minde,
Da Kiærlighed til Kunst og Ungdomskraften
Forskielligheden monne nær forbinde.

Hvor glade sad vi mangen kiølig Aften,
Og verled mangt alvorligt, skiemtsomt Ord
Ved tarvelige Nadver, Druesaften!

Du raske Müller nærmed dig vort Bord;
Du unge Olding! Digter meer end Maler,
Hvis Sindrighed, som Heftighed er stor.

Italiener meer end Tydsker, taler
Du dog som brav German, naar Musen vil,
Og est saa nordenfielsk som hun befaler.

Men Skiald hvordan? endnu du tier stil
Om Ham som pryded Kredsen, og som pryder
Selv Rom, med Kunstens bedste Skuespil?

Hvad gavner Sangen her? Mat Strængen lyder,
I tróe det ei! Selv maa Jert Øie see,
Hvad Musen kun sin bedste Yndling byder.

Men mat, som krystet af den klamme Snee,
(Jeg vover Ordet) staaer Canovas Støtter
Mod Thorvaldsens. Hiin kan sig yndig tee;

Han yndes af den mægtigste Beskytter;
Men Nordens Phidias med rolig Mine
Ei i sit mindre Værksted med ham bytter.

Hvis Sophokles staaer over Jean Racine,
Saa staaer min Thorvaldsen og over Hin,
Saavist som Storhed overgaaer det Fine.

Jeg laster ei den mindre gode Viin,
Fordi den Bedre langt jeg foretrækker.
Violblaat er ei Rosernes Karmin.

Thorvald fra Døden Grækenland opvækker:
Seer Jason her, Adon, Brisæis, Ares,
Seer Hebe, som Herakles Skaalen rækker.

Homer, din Aand i Thorvaldsen bevares.
O kom, min raske Landsmand! skynd dig, kom,
Vor Stolthed see, lad Ret ham vederfares.

Nei Rom! du est ei meer det gamle Rom.
Før raste Gothen her; men see hans Anger:
Nu offrer han sit Værk din Helligdom.

Og om din Skiønhed synger Nordens Sanger.

Aly og Gulhyndy.

Fantasien svinger
Sine lette Vinger,
Svæver hid fra Ganges til sin Skiald;
Kort var grønne Sommer,
Hvide Vinter kommer,
Folket samler sig i lune Hal.

Medens Stormen tuder,
Sneen slaaer paa Ruder,
Brænder Arnens Flamme klar og huld.
I den dunkle Stue
Ved den røde Lue
Føler Siælen sig saa længselsfuld.

Kold og mørk er Norden,
Længer ned paa Jorden
Ønsker den Forfrosne sig at boe,
Hvor i Floras Arme
Solens hulde Varme
Stedse giør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Lænker
Føler tungt og tænker:
"Var du dog engang saa lykkelig
Sligt et Liv at nyde,
Vilde Skiæbnen yde
Hvad Indbildningen kan ønske sig!"

Og hvorfor da ikke?
Livets Øieblikke
Svinde hurtig, som de hurtig kom;
I din Aand sit Sæde
Har den sande Glæde,
Følelsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
Dig jo Lykken skiænker!
Det er virkeligt, det lever du.
Lad da Stormen tude
Frygteligt derude:
Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
Hør paa Harpelyden!
Skialden ved dit Ønske fryder sig.
Isen staaer om Kysten;
Du kan ei til Østen?
Vel, saa kommer Østen hen til dig.

Lad den indre Lue
Vintrens Harme kue!
Himlens Ild jo smelter Jordens Iis.
Kulden kan kun qvæle
Følesløse Siæle.
Tanken svinger dig til Paradis.

I et broget Billed
Har Apol dig stillet
Livet frem paa sit bemalte Blad:
Overflod og Nøden,
Nydelsen og Døden,
Himmel, Helved, Kiærlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet
Har du ofte levet.
Bland ei Mandens Digt med Bärnets Tant!
Skialden kan kun samle
Sig det Ny af Gamle.
Læs, og du vil finde Digtet sandt.

Kaldt fra Østens Strande
Mon Aladdin lande
Ført herhid ved Digterskibets Gang.
Ydun smilte yndig!
Aly og Gulhyndy
Egne Børn af Skialdens Hierne sprang.

Med en Guldhalskiæde.

Maa jeg med dette Blad dig byde
En Kiæde let og bøielig,
Som, tit omvunden, sig vil fryde
Ved om din Hals at slynge sig?

Forund den Taabe denne Lykke!
Beskeden den sig om dig snoer,
Om Dagen bær den som et Smykke,
Om Aftnen læg den paa dit Bord.

Men bydes dig en større Lænke,
Som trykker mere tung og svar,
Kan jeg min Tro dig ei fortænke,
Hvis du en Slags Betænkning har.

Hilsen og Afsked.

Til Hest, til Hest! Mit Hierte banked;
Det var fast giort, som det var tænkt.
Alt Taagen sig om Bierget sanked,
I Mørke var Naturen sænkt.
Om Egen hørtes Vinden ruske;
Jeg saae den som en Jothun staae,
Hvor Mørket, giennem Krat og Buske
Med hundred sorte Øine saae.

Da Maanen kom, den Skybetvinger,
Igiennem Dunsterne den brød,
Mens Vinden slog med lette Vinger,
Og underligt omkring mig lød.
Jeg kunde mangen Afgrund skue,
Dog friskt og freidigt var mit Mod.
I mine Aarer hvilken Lue!
Og i mit Hierte hvilket Blod!

Dig saae jeg, og de milde Smile
Flød fra de hulde Blik paa mig.
Da traf i Hiertet dine Pile,
Hvert Aandedrag tilhørte Dig.
En rosenfarvet Morgenrøde
Var dig paa Liliekinden tændt,
Og Kiærlighed til mig — du Søde!
Den var kun haabet, ei fortient.

Da vaagned Morgnen af sin Slummer,
Og Afsked isned mig mit Bryst.
I dine Blik, o hvilken Kummer!
I dine Kys, o hvilken Lyst!
Jeg gik, du monne fast mig trykke,
Din Taare faldt i Barmen ned:
Og dog — at elskes hvilken Lykke!
Og elske — hvilken Salighed!

Sangeren.

Hvad hører jeg ved Porten der,
Hvad hist paa Broen lyde?
Lad atter Sangen for os her
I Hallen strax udbryde!
Saa Kongen qvad; Smaadrengen løb,
Smaadrengen kom, og Kongen bød:
Herind lad Gubben træde!

I ædle Herrer hilset hver,
Vær hilset skiønne Qvinder.
Ak hvilket himmelsk Stierneskiær!
Hvo Navn til alting finder?
I lysen Sal, saa høi og viid,
Luk Øine jer, her er ei Tid
Til henrykt sig at fryde.

Ei længer Skialdens Øine saae,
Han sang af Ild opglødet.
De Riddre skued diervt derpaa,
De Skiønne saae i Skiødet.
Da Kongen ham for Harpens Klang,
Og til Belønning for hans Sang,
En gylden Kiæde rakte.

De gyldne Klæder ræk ei mig,
De Riddre du dem række,
Som drabeligt i Kamp og Krig
Din Fiendes Landser knække.
Skiænk dem den Rigensraad, du har,
Lad ham den gyldne Byrde svar
Med andre Byrder bære.

Jeg hæver som en Fugl min Røst,
Der bygger i det Grønne.
Den Sang som strømmer fra mit Bryst
Er Løn som vel kan lønne.
Dog hvis du qvæge vil min Hu,
Da lad med ædel-Viin mig nu
Et gyldent Bæger fylde!

Han Skaalen tog, han drak den ud:
O Drik som vederqvæger!
O sligt et Huus velsigne Gud,
Som rækker sligt et Bæger.
Gaaer det dig vel, saa tænk paa mig,
Og tak din Gud, saa varmt som dig
For denne Skaal jeg takker.

Blindebuk.

Livsalige Belinde!
Hvi maa saa mørk jeg finde
Med aabne Øine dig?
Knap Klædet fast var bundet,
Før jeg var hurtig fundet;
Og hvorfor mon just fandt du mig?

Du greb mig fat med Varme,
Holdt mig i dine Arme,
Jeg maatte henrykt staae.
Knap faldt det hvide Klæde,
Før borte var min Glæde,
Og kold du lod den Blinde gaae.

Nu famles han og søgte,
Man drilled ham, man spøgte,
Og han fik ingen fat.
Ak hvis du ynkes ikke,
Da med tilbundne Blikke
Han raver i en evig Nat.

Violen.

Violen stod ved Bækkens Bred,
Af ingen kiendt og bøiet ned,
En venlig lille Blomme:
Hyrdinden gik med Rosenkind,
Med lette Fied og muntert Sind,
Sin Gang, sin Sang,
Ad Marken hen og sang.

Ak var jeg, tænkte smaa Viol,
Det bedste Blomster under Sol,
Et Øieblik, ei mere;
Til Pigens hvide Haand mig brød,
Og jeg paa Brystet fandt min Død.
Ak kun', ak kun,
En flygtig lille Stund!

Ak see! da tog hun did sin Vei,
Men tog iagt Violen ei;
Den stakkels Blomst hun knuste.
Den synker, døer, men døer med Lyst!
Thi skal jeg døe, saa er min Trøst:
Min Død, min Død
Ved hendes Fod er sød.

Bryllupsang.

Der er en lille vinget Gud
Hvis skarpe Piil
Er frygtelig, thi den seer ud
Som Pigesmil.
Den Piil fremsuser som en Vind
Fra løvrig Green,
Den Piil sig borer lige ind
Til Marv og Been,
Og saarer de tappreste Helte.

Og hvad der synes meget sært,
Men er dog sandt;
Hver qvæstet Yngling er det kiært,
Som Saaret fandt;
Ei ønsker han sig lægt igien,
O nei, han gaaer
Mildtsmilende til Graven hen
Med aabent Saar,
Og signer den Piil som har saaret.

Foruden denne lille Gud
Er endnu een,
Som til at lindre slige Skud
Er ikke seen.

Naar Saaret brænder taer han glad,
Ved Sang og Dands,
Et friskt og kiøligt Rosenblad
Ud af sin Krands,
Og lægger det sagte paa Skaden.

Den lille Skyttes Døbenavn
Er alt i alt:
Cupido; den som stifter Gavn
Er Hymen kaldt.
Hans Rosenkiæder kiende vi,
Thi det er dem
Et yndigt Par her slynges i
I Glædens Hiem.
De blomstre de salige Kiæder!

Men Hymens Vælde hædre vi
Ved denne Drik.
Hans Guddomsfakkel brænder i
De Elsktes Blik
O hvad var uden Hymens Iil,
Vort kolde Nord?
Og hvad var uden Amors Smil
Den hele Jord?
Thi Held deres evige Vælde.

Variation.

Hvad Gud er vel den største Gud?
Imellem to er Striden:
Den Første voxen Ungersvend,
Den Anden spæd og liden;
Den Voxne see vi henrykt staae
Med Faklen klar i Lue;
Den Lille gaaer med Vinger paa,
Med Kogger og med Bue.

Han elsker Vaarens lyse Luft,
Hvor tusind Blomster bygge;
Hin Natfiolens Aftenduft
Og Myrtegrenens Skygge.
Den lille Skytte søger Krig,
Med Saar og Død forbunden;
Den Ældre hylder hellig Fred,
En Æskulap i Lunden.

I Venner! om de Guders Rang
Vi ville meer ei trætte;
Langt heller vi med Sang og Klang
Dem Begge Krandse flætte.
En Egekrands alvorlig grøn
Vi Hymen offre ville;
Med Rosenknuppens fagre Qvist
Omkrandse vi den Lille.

Thi Begge skiænke Livets Fred,
Hvorom vi daglig bede.
Lyksalighed og Munterhed
Kun de os tilberede;
Thi Skytten træffer kolde Bryst
Og kløver haarde Pandser,
Og vækker dig, at Himlens Lyst
Du i Naturen sandser.

Men giftig blev dog dette Skud,
Og vilde Livet true,
Hvis ei Medlidenhedens Gud
Kom med sin Fakkellue.
Hans Fakkel brænder Giften ud,
Han Qval og Smerten ender,
Din søde Spøg, o Elskovs Gud!
Til Alvor Hymen vender.

Hil Amor, som os træffe kan,
Hil Hymen, som forbinder,
Hil hver en ung forelsket Mand,
Hil alle Elskerinder!
Hil Qvinden, som har Manden kiær,
Og indseer Livets Mening;
Og Hil ved dette Bord især
Den kiærlige Forening!

Bragi og Idun.

(Om Sørgespillet Stærkodder).

Bragi.

Du som et Mynster frem vil stille
Den Mand, som slog for Guld sin Drot?
Jeg gyser ved hans Minde blot,
Du tvinger Taaren til at trille?
Medlidenhed afpræsser du,
Ved fæle Syner at forbinde;
Hvordan, min Idun, ædle Qvinde,
Forstaaer jeg din Begeistring nu?

Idun.

Jeg viser i en Kæmpe stor
Hvad der maa røre hvert et Hierte:
Forsoningen Alfader lærte,
Til Glæde for den mørke Jord.
Din Idun aldrig kæmped vild
For Grumhed, som en hedensk Qvinde,
Og mindre nu skal Taaren rinde
For ud at slukke Balders Ild.

Bragi.

Der er jo bolde Helte nok,
Hvem ei Ildgierningen besmitter.
Hvi pynter du med Kunstens Flitter
En utaknemlig Marmorblok?
Fortiene hine vel, som vandre
I brødeløs Uskyldighed,
At deres Høie trædes ned,
Og bør de vige vel for Andre?

Idun.

Held den, som vandred gjennem Livet,
Blandt de Udvalgte Sieldnes Tal;
Hans Gravhøi ei nedtrædes skal,
Ham Evighedens Krands blev givet.
Den høie Skuld ham Glæden spaaer,
Hun vil ham hist et Tempel bygge.
Men der maa være Lys og Skygge,
Hvor Sangeren sin Harpe slaaer.

Thi kun i denne Taagedunst,
Som stormende mod Lyset kæmper,
Som enten dæmpes eller dæmper,
Kun derudi bestaaer min Kunst!
Middagens Sol er mig for heed,
Med Natten hver en Farve viger;
Men skiøn er Solen naar den stiger,
Og yndig, naar den daler ned.

Bragi.

Saa lad ham da sin Herre slaae,
Men ei for Guld.

Idun.

Og hvorfor ynder
Du ei det Træk?

Bragi.

Kan lave Synder
Med høi, med ædel Kraft bestaae?

Idun.

Ei til den samme Tid og Stund;
Men at en Niding Helt er blevet,
Det har mig Saga foreskrevet.
Spørg hendes gamle Saxo kun!

Skal Virkelighed glimre meer
End Phantasie? Tør Iduns Tale
En mærkelig Bedrift ei male,
Som du paa Sagas Tavle seer?
Han slog ihiel for Guld sin Ven,
Blev dog en Helt. Samvittigheden
Uddrog det blanke Sværd af Skeden,
Og drev ham til Fortrydelsen.

Var Synden ikke lav, kun stor,
Den havde svagt hans Grumhed kuet;

Vi havde ham ei siden skuet
Som en Stærkodder for sit Mord;
Men plat forladt af Baldur, Frei,
Han svimled bleg paa Naastronds Fielde;
Da blinkte Gimles Straalevælde,
Og viste ham sin Redningsvei.

Hans Synd staaer her i dunkle Skiul,
Knap kan du den med Øiet følge;
Den slaaer kun hid sin stærke Bølge,
For om at drive Daadens Hiul.
Jeg viser intet Jordskiælv nu;
Kun Asken end paa Heklas Bæger,
Hvormed det sidste Windpust leger.

Bragi.

End er min gode Hustru Du!

Stærkodders Svanesang.

Saa vidt paa Jorden,
Til Syd fra Norden,
Jeg dristig drog.
Hvorhen jeg stævned
Mit Sværd sig hævned,
Og Fiender slog.
Mig Vikar skyldte
Sit Banesaar;
Da knap jeg fyldte
Mit tolvte Aar.

Snart blev jeg Mester
Af Sember, Ester,
Thor gav mig Held.
Jeg svang hans Fane,
Blev Visins Bane
Paa Arnafield.
Han kunde dæmpe
Den nøgne Odd;
Jeg slog den Kæmpe
Med huddækt Braad.

I Myklegarden
Vog Danebarden
En Brydie stærk.
Saa høit det dundred,
Sig Grækker undred
Ved sligt et Værk.
Et Kobberbilled
Blev sat i Leir,
Som forestilled
Stærkodders Seir.

Da mig forførte,
Jeg Loke hørte,
Paa Anglen beed;
Jeg slog i Badet
Med Sværdebladet
Min Konge ned.
Jeg bleg mig vendte
Fra Daaden fræk;
Og Angsten spændte
Mig med sin Skræk.

Jeg veeg fra Nøden,
Jeg søgte Døden:
Men fandt den ei.
Som Ax jeg fældte

De tappre Helte,
Paa Gothers Vei.
Til Thor jeg klynked:
Send mig en Piil!
Mig Guden ynked
Med haanligt Smil.

Hil, hil Alfader,
Han Synd forlader,
Jeg fandt min Død.
Min Helt er kronet,
Jeg har forsonet,
Hvad jeg forbrød.
Jeg meer ei bæver
For Qvalens Alf,
Min Aand sig hæver
Til Valaskialf.

Til Kongen.

Med fierde Bind af norske Kongers Kronik i Udgivernes Navn.

Hvem kunde Nordens Søn vel række bedre
Hint Skrift fra gamle Tid,
End ham, som stammer ned fra disse Fædre,
End Fredrik Venneblid?

Ham, hvem ei vise Mimer i det Høie
I Skiæbnens Harm forlod,
Hvem Sif sit Haar, hvem Freja gav sit Øie,
Hvem Asathor sit Mod.

Modtag det gamle Skiold, det laa berøvet
Sin Glands i dyben Muld;
Nu har et varsomt Klæde visket Støvet
Af gamle Dages Guld.

Rustpletten kan ei Runen meer fordunkle,
Nu intet sløver den,
Og af de friske Kildevæld som funkle,
Vi drikke Liv igien.

Vel klirrer Sværdet, raster Heltelandsen,
Og aldrig slumrer Thor;
Men Avind selv ei nægter Egekrandsen
Til Odins gamle Nord.

Og skiøn og herlig var den stærke Flamme,
Skiøndt ofte den foer vild;
Thi det var Kiærlighed til Odins Stamme,
Som næred deres Ild.

Saa kaster Abildtræet hvide Blade
Med yndig Foraarslugt,
Fordi det vilde giøre Stammen Skade,
Hvis hver en Blomst blev Frugt.

Det gamle Speil Opmærksomhed Du skiænke,
Med Fortrin og med Feil.
Og Sverre lig, Du glade Fremtid skiænke
Dit eget Kongespeil.

Til Fædrelandet.

Mit Fædreland! i aarle Morgenrøde
Paa Aarets første Dag, mens Solen hæver
Sin gyldne Tinding over Sneens Flade;
Guldharpens rørte Stræng din Lovsang bæver,
I Kulden varm din Bardes Kinder gløde,
Den muntre Frost giør alle Tanker glade.
Vel vifter Zefyr ei bag grønne Blade:
Ei høres Fuglequidder,
Riimfrost paa Grenen sidder;
Men Kulden kan ei Nordens Digter skade.
I Vintrens lette Luft skal Harpen klinge
Paa Nyets første Morgen,
Og vifte Sorgen bort med Haabets Vinge.

Mit Fædreland! gid stedse dig besjæle
Den gamle Kraft, den Munterhed, den Styrke
Paa Siæl og Krop, som livned dine Fædre!
Det vil den, naar som de du tro kan dyrke
De Guder, som et varigt Eftermæle
Kun sikkre dig, og som dig Livet hædre.
Jeg kiender her paa Jorden ingen bedre,
End Kløvret i din Saga,
End Balder, Thor og Braga,
End Fromheds, Tapperheds og Kløgtens Fædre.
Hvor dette Kløver voxer, hvor det trives,
Der visner Smaaligheden,
Og til et Eden Ørken selv oplives.

Derfor, saafremt du atter dræbte Balder,
Fromhedens Gud, den Gud hvis lyse Øie
Bestandig vinker op dig mod din Skaber,
Da sank du dybt fra Kraftens Kæmpehøie,
Fra Gimle Den med Hyl til Nastrond falder,
Som i sit Bryst Uskyldigheden taber.
Det hielper ei han Helten efteraber;
I Kampens vilde Brimmel
Er Haabet om en Himmel
Det bedste Skiold, selv naar din Vunde gaber.
Troer du den Niding Fædrelandet agter,
Som ei paa Himlen tænker?
Ha Sandhedskrænker! med de tomme Fagter.

Den stærke Thor, som styrked Longobarder,
Som styrked Cimbrer, Saxer og Teutoner,
Forlod dem, da de raste vildt mod Syden.
De faldt som Ax for hine Nationer,
Som i den stedske Snare stærken Parder,
Saalidet hialp dem deres stolte Skryden.
I Praleri bestaaer ei Heltedyden!
Men kraftig i sin Fare
Sig mandigt at forsvare,
Det lønner Asathor med Seiersfryden.
Saa vil han stedse smile til vort Banner,
Naar tappert og beskeden
Vi slaae for Freden, dristigt som Normanner.

Hvad skiænkte Norden sine bedste Luer,
Om ikke Asers skiønne Gudeskare,
Der drog fra Kaukasus, hvor Solen brænder?
Den ædle Flamme maa vi end bevare,
Og naar den stundom ud at slukkes truer,
Saa maa vi hente ny, som atter tænder.
Thi Kulden bør ei binde vore Hænder,
Den er en evig Fiende,
Som vi skal overvinde;
Og derpaa Valhal Skandinaven kiender.
Derfor, saafremt du hamrer kun dit Værge,
Og slukker Altrets Flamme, —
Boer Odins Stamme, vi er atter Dværge.

O styrk, Alfader! fra din Hlidskialfs Trone
Vort Fædreland og Fædrelandets Helte,
I disse Jordskiælv, som Naturen ryster.
Lad Østersøen, med sit Sund og Belte,
Retfærdighed, forsvare Kongens Krone,
Lad Viisdom være Tapperhedens Syster!
Forjag hver ussel Trold fra vore Kyster:
Vankundighed og Mørke,
Som qvæler Heltens Styrke,
Og hun, som suger Marv af Kraftens Bryster,
Den usle Smaahed, Afmagts grimme Datter,
Styrt hende til sit Helved! —
Og Himlen hvælvet os omfavner atter.

Sang for Skydebaneselskabet.

Til munter Fest skal Barders Harper klinge,
Hvor Glæden er, der lyder Sang;
Den grønne Fugl udspiler alt sin Vinge
Og venter Kuglen paa sin Stang.
En Phønix, som paa ny opstaaer
Af Asken atter, Aar for Aar.

Som Haabet grøn, den vil os aldrig svigte,
Hver Sommer giæster den vor Strand;
Den lærer til det høie Maal at sigte,
Til Hæder for vort Fødeland.
Den øver Øiet, øver Arm,
Og føier Barm til Broderbarm.

Den minder om et helligt Laug i Norden,
Som gnaves ei af Tidens Tand.
Den viser at i Solskin og i Torden
Fornøiet staaer den danske Mand.
At Munterhed kan aldrig døe
Paa Siællands skiønne Bøgeøe.

Fra Arilds Tid Dankongen var en Fader,
En Hyrde bag sin Bøgeskov;
I Leirelund, i Roeskilds gamle Gader
Ved Bægret lød Skioldungens Lov.
Han sad med sine Mænd i Ring,
I Hallen og paa Kongething.

Da kom en Tid, hvor Sydens kiælne Sæder
Fortrængte Nords Enfoldighed,
Stormanden gik i guldbestukne Klæder,
Og skued stolt paa Folket ned.
Foragtet blev den danske Mand,
Og Bonden sank i Trællestand.

Nu Drotten staaer blandt Nansens, Svanes Sønner,
Forskiønner os vor Borgerfest.
Med venligt Smil han Skytterne belønner,
O Held, vor kongelige Giæst!
Som Rolf han smiler blandt os her,
Og Viggo føler sig Enhver.

Dronningens Skaal.

Da Kongens Billed blev ophængt paa Skydebanen.

I fordums Tid,
Naar Helten gik med Helt til Giæst,
Sad Qvinden blid
Og smilte til hans Fest.
Hun skiænkte med sin hvide Haand
Den brune Miød,
Hun rakte den med venligt Blik;
Og dobbelt sød
Da blev den stærke Drik.

Med Rosenkind
Høit i den gyldne Riddersal
Treen Fruen ind,
Med sølverne Pokal.
Hun rakte den med Minnesang
Til Helten hen,
Hun speilte sig i klaren Viin,
Kredenste den
Med Læbernes Karmin.

Er Hiertet glad,
Da samler helst til Leeg og Dands
I Bunterad
Sig muntre Selskabs Krands.
Og selv i Dag i Kreds af Mænd
Skal høit vor Sang
Jer Skiønne lyde til Behag,
Ved Glassets Klang
Og ved Kanoners Brag.

Men hulde Du,
Hvis Hierte Fredriks Billed bær
Meer ligt endnu,
End det han gav os her:
Vort Danmarks Moder, Kiønnets Pryd!
For Dig omgaaer
Det fulde Bæger Viin med Lyst,
Dit Billed staaer
Med Fredriks i vort Bryst!

Thorvaldsenske Billeder.

I.

Venus med Æblet.

Den kloge Pallas, høie Here
Samt hulde Venus stredes om,
Hvo blandt dem skiønnest monne være,
Og Striden kom til Paris Dom.
Den unge, kongelige Hyrde
Sig sætter paa en mosgroet Steen,
Hvor dem for Middagssolens Byrde
Beskygger Laurens friske-Green.
Han spørger hvorom Strid de føre?
Der svares: Eris lod os see
Et Æble, som skal den tilhøre,
Der skiønnest er af alle tre.
Ei Paris længe sig betænker,
Men rækker det til Venus hen.
Hans raske Dom de Andre krænker,
Og Juno siger: Unge Ven
Du lod dig udentvivl bestikke,
Men find dig i, jeg siger nu:
Det sømmer sig en Dommer ikke
At være saa partisk som Du.

Kan sig den svage Venus maale
Med denne Høihed, denne Magt?
Mit Øie ligner Solens Straale,
Det har selv Jupiter mig sagt!
Og Pallas: O du svage Dommer!
Lidt Yndighed, som vækker Lyst,
Dig mere herlig forekommer,
End Dydens Kraft i dette Bryst?

Med roligt Blik i skyldfrit Øie
Gjensvarer Hyrden: I har sagt,
Her var ei Spørgsmaal om det Høie,
Om Viisdoms, men om Skiønheds Magt.
Naar Eris Æblerne bestemmer
Til Høiheds Dronning — tro mit Ord,
Jeg aldrig store Juno glemmer,
At du est Viv ved Drottens Bord.
Og siger han: Jeg Æblet skiænker
Til den, iblandt dem alle Tre,
Som klogest er, og dybest tænker,
Da skal Minerva Frugten see.
Men — tilgiv Hyrden i det Grønne,
Imellem Somrens røde Bær,
At naar der tales om det Skiønne,
Saa hylder han hvad skiønnest er.

2.

Charitas.

Den ældre Søn.

Kom Moder! vil du med mig gaae?

Moderen.

Nei jeg maa passe paa den Smaa.

Sønnen.

Jeg maa fra dig i Skole gaae;
Men neppe tolv du hører slaae,
Saa skal jeg atter for dig staa.

Moderen.

Der komme vil, mit Barn, den Tid,
Da Klokken ei fra mandig Id
Dig kalder til din Moder blid.

Sønnen.

Nei aldrig komme maa den Tid.

Moderen.

Der komme vil den Tid, mit Noer,
At ei du finder meer din Moer,
Hun hviler dybt i sorten Jord.

Sønnen.

O kiære Moder, tael ei saa!
Du aldrig bort fra mig maa gaae.

Moderen.

Vi samles hisset i det Blaa.

Sønnen.

O Moder, Jorden er saa skiøn,
Saa blomsterfuld, saa sommergrøn,
Bliv stedse paa Jorden hos din Søn.

Moderen.

Du kiære Dreng! ei Himlen har
En Engel mig saa dyrebar,
Du sande Billed af din Faer.

Sønnen.

Nu smiler du igien saa glad,
Farvel nu maae vi skilles ad.
Vi sees igien til Middagsmad.

Moderen (kysser den Lille).

Du bliver dog endnu hos mig.
Snart skal jeg ogsaa miste dig.
O hvor det er bedrøvelig.

Man ønsker sig saa stolt en Søn,
Men kort kun er den søde Løn,
Knap løber han i Trøien kort,
Saa flagrer han fra Reden bort.

Af Pigen større Fryd man faaer,
Hun bliver dog en sexten Aar,
Før bort hun med sin Beiler gaaer.

O hulde Moderkiærlighed!
Din Sorg en Draabe Bitterhed,
Hvis Malurt i dit Bæger flød
Og giør din Honning mere sød.

3.

Christus med Børnene.

Føl Sværmer din Vildfarelse med Smerte,
See Jesu Kirke her, og see hans Maal:
"Huldsaligheden i et kraftigt Hierte!"
Er Præstehovmod, intet Munkebaal.

4.

Amor og Psyche.

Lang Tid kun Amor er et Barn, som leger,
Lig Bien i hvert Blomsterbed,
Først da, naar Siælen rækker ham sit Bæger,
Hans Hierte fatter Kiærlighed.

5.

Hektor, Paris og Helena.

Hektor.

Hvor jeg foragter dig, du Svage,
Som elsker kun den kiælne Qvindefærd.

Paris.

Hvor inderligt maa jeg beklage
Dig, mellem dine Landser, dine Sværd.

Helena.

Nu kiære Brødre, Ingen bør fordømmes,
Eet giøres maa, det andet ei forsømmes.

Thorvaldsenske Billeder.

I.

Venus med Æblet.

Den kloge Pallas, høie Here
Samt hulde Venus stredes om,
Hvo blandt dem skiønnest monne være,
Og Striden kom til Paris Dom.
Den unge, kongelige Hyrde
Sig sætter paa en mosgroet Steen,
Hvor dem for Middagssolens Byrde
Beskygger Laurens friske-Green.
Han spørger hvorom Strid de føre?
Der svares: Eris lod os see
Et Æble, som skal den tilhøre,
Der skiønnest er af alle tre.
Ei Paris længe sig betænker,
Men rækker det til Venus hen.
Hans raske Dom de Andre krænker,
Og Juno siger: Unge Ven
Du lod dig udentvivl bestikke,
Men find dig i, jeg siger nu:
Det sømmer sig en Dommer ikke
At være saa partisk som Du.

Kan sig den svage Venus maale
Med denne Høihed, denne Magt?
Mit Øie ligner Solens Straale,
Det har selv Jupiter mig sagt!
Og Pallas: O du svage Dommer!
Lidt Yndighed, som vækker Lyst,
Dig mere herlig forekommer,
End Dydens Kraft i dette Bryst?

Med roligt Blik i skyldfrit Øie
Giensvarer Hyrden: I har sagt,
Her var ei Spørgsmaal om det Høie,
Om Viisdoms, men om Skiønheds Magt.
Naar Eris Æblerne bestemmer
Til Høiheds Dronning — tro mit Ord,
Jeg aldrig store Juno glemmer,
At du est Viv ved Drottens Bord.
Og siger han: Jeg Æblet skiænker
Til den, iblandt dem alle Tre,
Som klogest er, og dybest tænker,
Da skal Minerva Frugten see.
Men — tilgiv Hyrden i det Grønne,
Imellem Somrens røde Bær,
At naar der tales om det Skiønne,
Saa hylder han hvad skiønnest er.

2.

Charitas.

Den ældre Søn.

Kom Moder! vil du med mig gaae?

Moderen.

Nei jeg maa passe paa den Smaa.

Sønnen.

Jeg maa fra dig i Skole gaae;
Men neppe tolv du hører slaae,
Saa skal jeg atter for dig staa.

Moderen.

Der komme vil, mit Barn, den Tid,
Da Klokken ei fra mandig Id
Dig kalder til din Moder blid.

Sønnen.

Nei aldrig komme maa den Tid.

Moderen.

Der komme vil den Tid, mit Noer,
At ei du finder meer din Moer,
Hun hviler dybt i sorten Jord.

Sønnen.

O kiære Moder, tael ei saa!
Du aldrig bort fra mig maa gaae.

Moderen.

Vi samles hisset i det Blaa.

Sønnen.

O Moder, Jorden er saa skiøn,
Saa blomsterfuld, saa sommergrøn,
Bliv stedse paa Jorden hos din Søn.

Moderen.

Du kiære Dreng! ei Himlen har
En Engel mig saa dyrebar,
Du sande Billed af din Faer.

Sønnen.

Nu smiler du igien saa glad,
Farvel nu maae vi skilles ad.
Vi sees igien til Middagsmad.

Moderen (kysser den Lille).

Du bliver dog endnu hos mig.
Snart skal jeg ogsaa miste dig.
O hvor det er bedrøvelig.

Man ønsker sig saa stolt en Søn,
Men kort kun er den søde Løn,
Knap løber han i Trøien kort,
Saa flagrer han fra Reden bort.

Af Pigen større Fryd man faaer,
Hun bliver dog en sexten Aar,
Før bort hun med sin Beiler gaaer.

O hulde Moderkiærlighed!
Din Sorg en Draabe Bitterhed,
Hvis Malurt i dit Bæger flød
Og giør din Honning mere sød.

3.

Christus med Børnene.

Føl Sværmer din Vildfarelse med Smerte,
See Jesu Kirke her, og see hans Maal:
"Huldsaligheden i et kraftigt Hierte!"
Er Præstehovmod, intet Munkebaal.

4.

Amor og Psyche.

Lang Tid kun Amor er et Barn, som leger,
Lig Bien i hvert Blomsterbed,
Først da, naar Siælen rækker ham sit Bæger,
Hans Hierte fatter Kiærlighed.

5.

Hektor, Paris og Helena.

Hektor.

Hvor jeg foragter dig, du Svage,
Som elsker kun den kiælne Qvindefærd.

Paris.

Hvor inderligt maa jeg beklage
Dig, mellem dine Landser, dine Sværd.

Helena.

Nu kiære Brødre, Ingen bør fordømmes,
Eet giøres maa, det andet ei forsømmes.

Til Ludvig Heiberg.

I Julens Tid, just da det vintergrønne,
Det lille Grantræ stod i Stuen smukt,
Og tyded helligt paa det Barnligtskiønne,
Med lette Guldblad og forsølvet Frugt,
Ved Huuslighedens Arne, Fromheds Alter,
Besøgte mig din Juan og din Walter.

Og for min Phantasi jeg saae det samme,
Jeg Juletræet, men paa Pindus saae,
Med busket, filtret Green, men lige Stamme,
Med vintergrønne Kroner i det Blaa.
Ei Blomster end, ei Frugter end jeg skued;
Phantastisk Sølv og Guld ved Lampen lued.

Og vidned om en Aand, som let kan stige
Lig Fuglen, ved de tidligste Forsøg,
Og tabe sig i Phantasiens Rige,
Og sindrigt blande Tankerne med Spøg;
Og let i Sproget tumle sig og flyde,
Som Fisken, der hvor klare Bølger bryde.

Den er til Kunstner og til Digter baaren,
Som følger tro Naturen og dens Røst,
Som tidlig skiænker Munterhed i Vaaren,
I Somren Alvor og Bedrift i Høst.
Den unge Viismand og den gamle Sværmer
Sig aldrig Helligdommens Tempel nærmer.

Du har begyndt som sig en Yngling sømmer,
Tak for din smukke Flitter-Granekrands!
End kun din Aand om Dværg og Kæmpe drømmer,
Snart aabne Hiertet sig med Alvorsands!
Glem ei da, naar Apol dig Krandsen fletter,
Den, som besang alt dine Marionetter.

Velkomst

til de danske Søfolk af engelsk Fangenskab.

Velkommen til en Fest, hver Danneborger!
Hver Dannevif, velkommen til en Færd,
Hvis Øiemed kun er at lindre Sorger
For Ædlingen, en bedre Skiæbne værd.
Nedslaaer ei Øiet, stolte Havets Sønner!
Ei Betlere I beile til en Skiærv;
Det rørte Fædreland kun Eder lønner;
Det er ei Gave, nei, det er Erhverv.
Den stærke Landmand gaaer fra sikkre Mure,
Med Haand paa Ploug han dyrker eget Land;
Alt høster han Guldkornet af sin Fure,
Da nedslaaer Lynet, Huset staaer i Brand.
En rædsom Nat med sine vilde Flammer
Fortæret har hans Haab, Røg er hans Skat;
Fortvivlet styrter ud han af sit Kammer,
Hans Dages Flid tilintetgiør en Nat.

Da sættes Bækner ud, naar Bøn er steget
Til Himlens Gud, at stemme Hiertet blidt.
Hvad giør den Rige nu? Af sit Formeget,
Han deler med sin Ven, som fik forlidt.
Hvad hin er hændt, kan hændes ham imorgen.
Hvo veed hvor Lynet næstegang vil slaae?
Den største Helt, som tronede paa Borgen,
Tit inden Qvæld forvises til en Vraa.
Kun Eet fratages ei, som aldrig gives:
Samvittighed, Bevidsthed om sin Dyd.
Det stærke Sværd af Kæmpens Haand kan rives,
Ei hans Bedrift, den giemmer Sangens Lyd.
Saa skammer Eder ei ved disse Klæder,
Som hist I bar i ædelt Slaveri.
Med Troløshed I havde vundet Hæder,
Men selv i Fængslet stod i Danmark bi.
Derfor idag, mens Sangens Toner stige,
Blier Jer af Broderhaand et Offer bragt.
Velkommen hiem til Fredriks gamle Rige,
Velkommen, danske Mænd! i Hædersdragt!

Hertug Frederik Christians Minde.

Universitets Cantate.

Musers Chor
Sort i Flor
Sorrigfulde fra Olympen træder!
Nærmer Eder Graven! Græder!
See, vor Kummer mangler Ord.

Dunkle Løv,
Smyk hans Støv!
Høit mod Himlens hvalte Bue
Sørgende Cypres, du skue!
Viisdoms Dyrker, Kunstens Trøst,
Koldt er nu hans varme Bryst.

Du steeg, og himmelskherlig var din Flugt,
Paa Dødens Vinger til en salig Glæde.

Dit hele Liv var offret kun Minerva;
Og hendes Magt at hævde stræbte du.
Rørt saae den Himmelske dit Hiertes Trang,
Og med et Smiil til sit Elysium
Bortfierned hun dig snelt fra Kampens Rasen,
Dog saae du først den stolte Herskers Fald.
Sov sødt, vor Ven! Med eviggrønne Laurbær
De skiønne Muser Graven krandse vil;
Og ofte vandre did vi til din Høi,
Og mindes dig ved Harpens Veemodstone.

Venskab sørger ved hans Baare;
Thi han var en ærlig Ven.
Unge Sønners bittre Taare
Kalder: Fader kom igien!

Hven ei sin Smerte dølger,
Saa for Tycho sørged Hveen.
Als! tungt rulle dine Bølger
Mod den Ædles Bautasteen.

Græm dig ei, du ædle Qvinde,
Vor Augusta! du ham seer.
Du skal Fredrik Christian finde,
Hvor I aldrig skilles meer.

Lyd vor Sang,
Med alvorlig Høitidsklang!
Musers Ven bør Muser hylde,
Alle vi ham Krandsen skylde,
Laurens Krands!
Evig er dens grønne Glands.
Ei den visner, frisk den funkler,
Ingen Alder den fordunkler.
Sov da vel, du sieldne Mand,
Videnskabens Christian!

Prinds Christian Frederiks
og
Prindsesse Caroline Amalias
Bryllupshøitid.

Skiønne Aftenstierne,
Straal nu fra det Fierne
Dobbelt blank og stor!
Freia! du som skuer
Elskovs rene Luer,
Hyl dig af dit Flor!
Smiil med venlig Mine
Over Dal og Sund!
Christian, Caroline
Signes i din Lund.

Med sorgfuld Brusen skummed Havets Bølger
Om dine Kyster, Als! Det blege Natlys
Kun skinte bag Cypressens Pyramide
Paa Gravens hvide Marmorsteen; hvor Sorgen

Utrøstet sad, og stirrende begræd
En ædel Fyrstes Tab. Da spired op
I Lunden nær derved en Blomsterknup,
En yndig Rose, klækket ud og heget
Ved Fredrik Christians Faderhaand. Da glemte
Den dunkle Skov sin Sorg; da qviddred Fuglen
Og Nattens Mørke svandt for Morgenrøden.
Og paa den gyldne Drage nærmed sig
Den kongelige Beiler. O da fandt hun
Sin Trøst for Fadertabet! See da vandt han,
Hvad Sværdet ei, men Dyd ogÆkke vinder,
En deilig Viv, et ømt og trofast Hierte.
Lyd høit vor Sang! Nu jubler atter Als;
Nu kneiser atter Odins stolte Sæde,
Det gamle Fyen. Det smykker sine Lunde
Med dobbelt Pragt, for kiærlig at modtage
Den lykkelige Christian med sin Mage.

Vaaren kommer, Blomster tegne
Haabets, Livets grønne Vei.
Broget Flor er allevegne,
End kun Rosen er der ei.
Hvorfor ei? Har Elskovsguden
Glemt den i sin Krands i Dag?
Lad den tale selv sin Sag:
"Jeg er ei saa skiøn, som Bruden!"

Derfor Rosen skiuler sig,
Rosen er misundelig!

Nu krands dine Harper med Bladenes Klynge!
Smyk, Bragi, din Tinding med Foraarets Pragt;
Og lær os, som Bækken, som Fuglen, besynge
Den evige Kiærligheds tryllende Magt.
Straal, Fader fra Hlidskialf, din styrkende Flamme!
Stig sølvskiællet Ægir af baltiske Bugt.
Skioldungerne knæle — Sign Fader din Stamme
Med Blomster i Vaar, og i Høsten med Frugt!

Kongens Fødselsdag.

Da han var i Wien.

Den Fest er stor, naar glade Sønner
Lovsiunge Faders Fødselsdag;
Ham Kiærlighed og Troskab lønner;
Han smiler til de muntre Lag.
Han føler sine Sønners Lyst,
Og Hiertet svulmer i hans Bryst.

Kun sielden han sit Huus forlader,
Han som en Eeg i Skoven groer;
En barnlig Kreds foruden Fader
Er som et Skib foruden Roer;
Det venter, bundet i sin Havn,
Forløsning fra sin stille Stavn.

O græm dig ei! Snart atter heise
Vi til hans Velkomst Purpurflag.
Naar ædle danske Konger reise,
Da vinder steds den gode Sag.
Vor Frederik hædres, hvor han kom,
Som første Christian i Rom.

Hans Venlighed har Seier vundet!
Det Træk skal staae i Tidens Bog.
Hans Adelsind har lænkebundet
Bagtalelsernes lumske Snog!
Han vinder, uden Vaabenlarm,
Hvert Kongebryst, hver Borgerbarm.

Han planter om sit Land et Giærde
Af Retfærds eviggrønne Slaa!
End elskes Frederik den Fierde,
Hvor Laurbær og Oranger staae;
Vor Fredrik elskes skal fordi
Hans Reise giorde Danmark fri.

Dronningens Fødselsdag.

I Kongens Fraværelse.

Naar Høsten ydet har sin Frugt,
Og fyldt de lune Lader,
Naar Byen samler os saa smukt
I sine tætte Gader,
Naar atter frydes Giæst med Giæst
I gamle Vennesæde,
Da aabner en livsalig Fest
Den danske Vinterglæde.

Pomona var en hellig Diis
I Romerfolkets Have,
Og høit de jubled hendes Priis,
For purpurgyldne Gave;
Vi selv en slig Gudinde har,
Hvad ikke vi fortie,
Hun er de Danske dyrebar,
Og kalder sig Marie.

Med Godhed og Livsalighed
Huldt smiler vor Gudinde,
Og lokker Sol fra Himlen ned,
Og fierner Havets Vinde.
Og derfor nu af Høstens Green
En gylden Krands vi flætte,
Og høit paa hendes Billedsteen
Om Tindingen den sætte.

Vor ædle Fredrik, fryd dig kun
Blandt dine Kongebrødre!
Her hersker i Din Herthalund
Den Yndigste blandt Mødre.
Vi elske dig for vist og sandt,
Vor Fader og vor Konning!
Men — det er sødt, engang iblandt,
At styres af en Dronning.

Aaret efter.

Da Hans Majestæt var tilstæde.

Smyk, Hyrde, Væggen om din Hytte
Med Eviggrøntets Krandse hist;
Hent dybt fra Skoven, raske Skytte,
Til Jægerhuset Egens Qvist;
Pryd, Fisker, yndigt Baadens Bue,
Med friske Siv, med Muslingskal;
Kald Glæden, Borger, i din Stue,
Og Festen Ridder, i din Hal.

Naar efter Aarets travle Dage,
Til Slægters Lyst, i Borg og Vraa,
Den Morgen vender klar tilbage,
Da elskte Moder Lyset saae;
Hvo jubler ei? Hvo frydes ikke?
Hvo knæler ei for Almagt ned,
Og tolker rørt, med Taareblikke,
Den Elskede sin Kiærlighed?

Den store Tanke: 'Moder, Fader,
Udvide sig til "Fødeland!"
Og Taaren, som vort Øie bader,
Vi offre troe for gamle Dan.
Hver Danesyster, Danebroder,
Hait hæve den forente Røst:
Maria! Danskes fælleds Moder,
Lev længe, dine Børn til Lyst!

Straal huldt, uskyldig som en Engel,
Fra Tronen med din Frederik!
Dit Septer er en Liliestængel,
Din Majestæt et venligt Blik.
Som Rosen om den ranke Stamme,
Du slynger Dig til Kongens Favn.
Ved Kiærlighedens Altarflamme
Velsigne vi Dit Modernavn.

Selskabssang

paa Hendes Majestæts Fødselsdag.

Naar Bachus besiæler i Glædernes Chor,
Da trænger den muntre Begeistring til Ord,
Og hurtigt, ved Druen, udvikles den Lyst,
Der gløder i Asken, i Menneskets Bryst.

Men ofte det omvendt med Dyrkelsen gik:
Da vaktes ei Glæden ved Sang og ved Drik;
Hvor Kiærlighed luer, hvor Troskab er Præst,
Der fremvirker Glæden en Sang og en Fest.

Ei vildt, som Bachanter, bestige vi her
De svulmende Bierge, med heftigt Begiær;
Paa Fædrelandsaltret, med Gratiers Krands,
Os vinker Pokalen, i reneste Glands.

For hvem er den baaret, for hvem er den fyldt?
For hvem er Sølvbægeret lueforgyldt?
O læser den Skrift som paa Hælvingen staaer
'Maria, vor Dronning, vi hædre dit Aar!

Vor Dronning, vor Moder, vor Glæde, vor Trøst!
Vi mindes din Dag i den sildige Høst.
Den skiænker ei Blomster, men Frugt uden Tal;
Velsignet af Dannemark være den skal.

Saa tit som Pomona den bringer igien,
Forener den Hierter, og Ven med sin Ven.
O længe Du smile, for Sorgerne fri,
Gudinde for Venskabets Alharmonie!

Sang ved Kroningsfesten.

Hvi samler sig om gamle Slot
En talrig Sværm til Glæde?
O see ham hist den høie Drot
For Alles Aasyn træde!
Nu fryder sig det danske Folk,
Og hver vil Kongen prise.
Vor Tunge være Hiertets Tolk,
Lyd høit vor Folkevise!

Guld krandser, Herre, nu din Lok,
Demanter og Rubiner;
Men skue i din Sønners Flok,
Læs dine Døttres Miner!
Hvert Hierte da, vor Frederik,
Saa tro som Guld Du finder,
Og for vort Øies Taareblik
Demantens Glands forsvinder.

Hvo svæver over Borgen der,
Hvor Gyldenspiret funkler?
En Cherub med sit Flammesværd,
Som Stiernen selv fordunkler.
O kiender I ham ei igien?
Kan slig en Aand forfærde?
Den gamle Fædrelandets Ven,
Kong Christian den Fierde.

Bygmesteren for Borgen staaer
Og ved sin Æt sig fryder.
'Dig Himlen skiænke mine Aar',
Saa diærvt hans Stemme lyder;
'Som jeg du fristed Lyst og Sorg,
'Som jeg Du kraftigt virke!
'Beskiærm som Helt min gamle Borg,
'Vær Fader for min Kirke!'

Hvo nærmer sig saa hvid og klar
Paa stille Nattevinde?
Ak det er, store Waldemar,
Din venlige Fyrstinde.
Hun synger: Gamle Folkesang,
'Om Dagmar kan du tie;
'Den Hulde lever anden Gang
'I Frederiks Marie!'

O elskte To! Gud knæle saae
Nys i sit Tempel Eder;
Han hører fra sit høie Blaa
Hvad Dannerfolket beder:
Gid Eders Liv, en evig Vaar,
Maa blomstre Dan til Lykke,
Til Alderdommens Sølverhaar
De gyldne Kroner smykke.

Kroningsfesten paa Frederiksborg.

Da førstegang en Flod med sine Blomsterstrande
Nomadesværmen holdt, og standsed vilden Helt;
Da den blev Sværmen kiær; da fremfor alle Lande
Nu Kæmpen elskte det, hvor fast han slog sin Telt;
Da følte Hiertet dybt: Af alt hvad Siælen kiender,
Staaer sligt et Samfund først, der aldrig skilles ad.
Og Leret hærded sig, og under Kunstens Hænder
Steeg af de brændte Tegl forunderlig en Stad.
Det blege Segldug veeg med sine smalle Snore,
For malmbedækte Taarn paa røden Kæmpemuur;
Det altfor lette Frie forbandt sig til det Store,
Og Kunsten i Triumf beherskede Natur.
Dog følte Mandens Bryst bag sine stærke Plader,
At ei til Sikkerhed Vilkaarlighed er nok;
Og at et Folk saalidt undvære kan en Fader,
Som Dalens Hytte selv, med muntre Børnestok.
Og, for at undgaae Tvist og slig en Ild, som kaager
I Landets egen Barm, ja midt i Fredens Hiem,
De valgte sig en Drot, som tænker og som vaager
For sine Kæmpers Held, og som forener dem.

Da bar de ham paa Skiold; ved Harpens Høitidstone
Den drabelige Helt blev sat paa Thingets Steen;
Og om hans Tinding sank hin kongelige Krone,
Hvis Ring betyder: Pagt og Seirens Laurbærgreen.
O altid var den Dag kiær for en Nordbos Hierte,
Det vidner Sagas Bog med Glandsen bag sit Støv,
Naar dybt i Egelund den moderlige Herthe
Kring Skioldungslokken vandt sit hæderlige Løv.
Og Dag du kom igien, det vil en Fremtid sande;
Orkanen fierned sig med stærke Tordenbrag;
Sig Siølund hæver fro af sølverblanke Vande,
Den svandt, den mørke Nat, og det blev atter Dag.
Den fæle Hydra Tvist har ikke sønderrevet
Samdrægtighedens Bryst med skarpen Tigerklo.
Hvad Dansk var, bliver Dansk!' Det har Naturen
skrevet,
Den Skrift kan Uretfærd ei bort med Blodet toe.
Hvem takke vi derfor? Hvem holdt i Faderarme.
De grønne Øer fast til gyldne Jotaland,
Pa trindt Naturen skialv? Det giorde Han, med
Varme;
Det giorde Frederik, den ægte Søn af Dan.
Saa sikkred Waldemar, — (ei Himlen os forlader)
Ved Keiser Ludvigs Hof sit Fædreland, i Løn.
Den stolte Gerhard faldt — Og Margarethas Fader
Blev den, som kort tilforn var kun Christoffers Søn.

Høitidelige Borg! hvis Mure meer sig hærde
I sivbekrandste Sø, ved Maanskin og ved Sol;
Du dunkle Bøgeskov! hvor Christian den Fierde
Sad som en Fader i sin steenudhugne Stol;
Mærk vel dit Held idag! Den vante Taushed viger,
En Vrimmel sværmer nu, hvor eensom Vandrer gik;
Og paa det stolte Taarn, som rankt fra Vandet stiger
Med Taarer kaster jeg et rørt Tilbageblik.
Nu suser i din Nat en Hær af lyse Straaler,
En munter Glædesild ved Fædrelandets Fest;
Hvor ellers Maanen kun de tause Mure maaler,
Indfinder pludselig en Skare sig til Giæst.
Du snevre Kirke hist! din lille Hvælving fyldes
Af Landets bedste Mænd; den svandt, den stille Sorg.
Guldkrone med Rubin! din Skiønhed atter hyldes;
Lystreisen giør du hid, fra gamle Rosenborg.
O længe giøre du ei atter denne Reise,
Lig trygt i mange Aar bedækt med ædelt Støv!
Berør Hans lyse Haar, og lad ham længe kneise
I glade Sønners Kreds med friske Egeløv.
Ja Fredrik! see dit Folk! lyt til den muntre Vrimmel!
Maria, Moder! sku til dine Døttres Fryd:
Alfader glæder sig, og fra sin lyse Himmel
Han signer Eders Liv, og kroner Eders Dyd.

Apol og Muserne.

Du, som paa Skyen troner,
O Musa, hør min Sang!
Lad Harpens høie Toner
Forkynde Hiertets Trang.
Lad fra det fierne Norden,
Med Bæven over Jorden,
Henklinge Strængens Lyd.
Saa vidt som Solen rækker,
Som Flora Jorden dækker,
Som Aanden virker Dyd,
Og Hiertet slaaer af Fryd,
Dit Tempel staaer, Veninde!
Og det vil aldrig svinde.

Tit Jupiter nedsender
Sit Lyn mod Tidens Søn;
Med sine stærke Hænder,
Ei rørt af Støvets Bøn,
Neptun omvelter Bølgen,
Kun ivrig i Forfølgen;

Og lumsk er Terras Graad;
Thi grumt i sine Arme
Hun slukker Heltens Varme,
Naar Parcen skiær hans Traad.
Cythere spotter Graad.
Tit Ceres Livet hader
Og lukker sine Lader

Blind sidder Themis ofte
Af Uretfærdighed.
Fra sine Høieloste
Stolt skuer Pallas ned.
Og Mars, den vilde Tiger,
Da meer afskyligt skriger,
End i trojanske Krig.
Titanen har ham fundet,
Titanen er ei bundet;
Og Jorden strøes med Liig.
Og Bachus leer ad Svig;
Han sine Druer kryster,
Og drukner Sorg i Lyster.

Hvorhen skal Hiertet flygte,
Af Magterne forfulgt?
Hvad har de Grummes Rygte
Forskiønnet og fordulgt?

Hvad mildner vores Tanker?
Har Haabet da sit Anker
Saa dybt i Hiertet sat,
At det vil ikke vige,
Om tusind Dolke snige
Sig i en evig Nat?
Hvori bestaaer vor Skat?
Hvad Magt den Sysen hæver,
Som Verden giennembæver?

Som Lyset, da uventet
Det giennem Chaos brød,
Opklarte Firmamentet
Og endte Livets Nød,
Saa Solens hulde Fader,
Apollo, du oplader
Dit Øie for vor Færd.
Du spæden Dyd vil pleie,
Du speider Tidens Veie,
Og skiænker den sit Værd.
Du styrer Heltens Sværd,
Du byder Muser synge,
Og Glæder sig forynge.

Som Fader, der maa prise
Hvert Anlæg hos sin Søn,

Seer Jordens Daad den Vise,
Og Jorden blier ham skiøn.
Hvad kan man bedre vente,
Af dette Halvfuldendte?
Men dog Fuldkommenhed
Staaer frem af dunkle Larve;
Og brudt i broget Farve,
Seer Lyset til os ned,
Og skiænker Hiertet Fred,
Naar rolig du betragter
I Afstand Jordens Fagter.

Og Muserne fornøiet
See ned fra Skyens Rand,
Med muntre Smil i Øiet,
Paa Havet og paa Land.
Den blodigmørke Scene
Forædler Melpomene,
Ved Klios Forskerblik.
Den Kamp, som Jorden leger,
Terpsichore bevæger
Til Dands og til Musik.
Paa sine muntre Vinger
Thalia Glæden spaaer;
Urania sig svinger
Med Stierner i sit Haar;

Høit over Jorden troner
Skiønhed og Kraften da;
Og hellig Sandhed toner
Af Polihymnia.

Til denne Biergets Tinde
Med lysen Purpursky,
O lad os Veien finde,
Og ingen Fare skye!
Der kroner og belønner
Apol det rafke Mod.
Op, ædle Musasønner,
Op Æt af gamle Rod!
Fortvivlelser og Smerte
Kun boe i Taagers Dal,
Et modigt Heltehierte
Ei synker under Qval.
Forenet lad os stræbe
Mod dette høie Maal;
Et Kys af Musers Læbe
Er alle Glæders Skaal.
Den Regn, som Jordens Tue
Dernede giør forsagt,
Slaaer Iris til en Bue,
Med syvfold Farvepragt.

Fødselsdagene paa Sophienholm.

I.

Til Fru Frederike Brun.

Et lille Vers jeg gierne vilde bringe,
Men Morgenhanen ryster alt sin Vinge,
Og kalder mig afsted, med aarle Galen,
Til Fredriksdalen.

Jeg tør ei oppebie Phøbi Straaler,
Thi det er netop dem, jeg ikke taaler
I disse hede Dage. Ved at nøle
Forsvandt det Kiøle.

Saa maa jeg altsaa skynde mig som Lynet.
Jeg haaber Baggesen er meer forsynet;
Han bringer fyldt vist alle sine Lommer
Med Digterblommer.

Men jeg, som hverken Svedsker eller Blommer
Dig har at byde, vær du selv min Dommer,
Hvor sær slukøret jeg idag maa ile
De tvende Mile.

Hvis end i Lyngby Tvebaksbageriet
Var nu som fordum Siældenheden viet,
Saa kiøbte jeg, naar det ad Dagen lakker,
Dig tvende Bakker.

Dog Bagerbørn lidt Hvedebrød at byde,
Derover maatte du i Latter bryde.
Nei heller bringer jeg en Blomst fra Vængen,
Lidt grønt af Engen!

Nu kaster Solen Guld paa Søens Vover;
Hist seer jeg Taget, hvor Veninden sover;
Snart vækkes hun til Fryd, som Fugl i Hækken
Af Sølverbækken.

Men noget vilde jeg dog gierne sige.
Saa skynd dig Musa da, min bedste Pige!
Du smilte før dog Ild i mine Blikke,
For Frederike.

Men Musa tier! Vel, saa maa jeg uden
Det hele Sangerchor og Digterguden
Dig række Markens Blomster, uden Rosa,
I bare Prosa.

Gid mangen Vaar saa frisk og sund dig skue,
Gid lang Tid end Apollo med sin Lue
Tilsmile dig med Skiønhed og med Glæde
Fra Floras Sæde!

Den tidlige Juni nu smiler saa blid,
I Dannemarks Rige den skiønneste Tid;
I sildige Norden er Juni vor Mai,
Da Blomsterne blaane: Forgietmigei!

Smaaviftende Alf i sin Skov holder Vagt,
Og Østenvind ligger i Lænkerne lagt.
Paa Kirsebærtræet kun hviler en Snee,
Der snart som de røde Rubiner vil lee.

Hver Dag sig forøge de Blade paa Green,
Alt knupper og danner sig hvide Cyreen.
Smaanattergal synger, som Nattergal bør,
Og Drengene blæse paa Skræppernes Rør.

Hvad siunge de Fugle, hvad blæser hin Dreng,
Hvad synger vor Bæk i sin sandhvide Seng?
'God Dag Frederike, du venlige Viv,
Vi signe den Dag, som dig skiænkte dit Liv.

Vi frydes, vi siunge, vi hædre din Dag,
I kiølige Skygger bag Bøgenes Lag.
Tit blomstred din Juni saa grøn og saa mild,
Naar hisset du sad i Italiens Ild.

Kom ud Frederike, kom ud til din Dal!
En Krands dig har Hertha beredt i sin Sal.
Glem Villa Borghese med klippede Muur,
Bag Bøgenes Kroner i danske Natur.

Naar Østvinden blæser, da sid i din Borg,
Da finde vi billig din Længsel og Sorg;
Men lege de Alfer i Løvenes Lok,
Og standser vor Bølge den hede Scirrok;

Da glæd dig i Norden, din Kummer fordriv,
Og drik dig af Luften, som ei er cattiv,
En salig Begeistring, der fylder dit Bryst
Med Sundhed, med Kraft og med Fædrelandslyst.

Til Ida Brun.

Digteren.

Sophienholm! hvi mørknes nu din Himmel?
Hvi har din Sol vor Dal forladt?
Hvi rider Skyens Jette paa sin Skimmel,
Og skygger Jorden med sin brede Hat?
Hvi ryster han de brunliggrønne Blade
Med høstlig Susen over Markens Flade?
Fortiener Festen ei din Glands?
Hvi blegner da din Asterkrands?

Sophienholm.

Frygt ei! min Himmel skal sig ei fordunkle;
Kun find dig i mit Morgensværmeri!
Den klare Sol skal atter funkle,
Min Tungsind svæver let forbi.
Jeg tænker paa, hvad jeg maaskee skal miste,
At denne Sommer muligt er dens sidste,
Som seer Adelaide her,
Og derfor skiælve mine Træ'r.

Digteren.

Umuligt! Aldrig Ida kan forglemme
Sin Ungdoms lykkelige Skov;
Her blomstred hun som Knup, her har hun hjemme,
Her synger Fuglen hendes Lov.
Hid skal hver Fødselsdag hun ile,
Og Moderen imøde smile.
Nei aldrig vil den vene Mø
Forlade Siællands Blomsterøe.

Sophienholm.

Og om hun vil? Hvo veed hvad Skiæbnen bringer?
Hvo veed hvad Tiden ruger i sit Sind?
Har Amor ei paa Skuldren Vinger,
Og er han ei for Andres Kummer blind?
Men om hun end ei langt fra Skoven reiser;
Min friske Bøgestamme kneiser
Dog ikke meer saa stolt at see,
Thi Skoven mistet har sin Fee.

Ei daglig da den hende finder
I Skyggen her, sin bedste Lilievaand;
Ei daglig da hun Krandse binder
Af røde Blomster med sin hvide Haand.
Ei Aftensolen klar bag Skoven
Neddaler, under hendes Sang, i Voven;
Ei Huset vinker meer saa skiønt,
Med røde Tag bag Bøgens Grønt.

Digteren.

I Grunden, kiære Holm! i Grunden
Poeten duer til din Trøster ei;
Thi hvad jeg lægger dig i Munden,
Naturligviis først føler jeg.
Dog veed du vel, at Egenkiærligheden
Bør jages af Uskyldighedens Eden;
Fordriv da hver Bekymringssky,
Lad Phøbus straale klar paa ny!

Han straaler alt! den unge Dag har seiret,
Ei ryste meer af Kuld de spæde Straae;
Den tunge Taage foer i Veiret,
Og Himlen hvælves atter blaae;
Og Harpens Toner, sagte, blide,
Forkynde dig, Adelaide!
De Glæder og det Fremtidsheld,
Som du fortiener alt for vel.

Huusalfen.

Til Jfr. Sophia Brun.

I Dannerskoven der stander en Gaard,
Den er heel liflig at skue,
Der synger saa skiøn og venlig en Maard,
Der spiller saa yndig en Frue;
Der digter en Qvinde de Sange saa smukt,
Der findes Blomster og moden Frugt,
De Piger i Rammen baldyrer;
Der læser man Eventyrer.

Hvad Under at did henile saa froe,
Mens Sommerdagene skifte,
Til Hest, til Vogns, i Støvler og Skoe,
Ungkarle, ja selv de Gifte,
Og høre paa al den liflige Sang
Og lytte til Digterharpens Klang,
Og glædes ved daglig at skue
De Piger i Rosenlue?

Men mens de nu sværme den hele Dag
I Haugen, som i et Eden,
Og more sig i de muntre Lag,
Og frydes ved Giæstfriheden;
Hvo sørger da for et rigeligt Bord,
Mens Damerne siunge saa høit i Chor?
Hvo tripper naar Aftnen hælder,
Paa Loft, i Kiøkken og Kiælder?

I har vel hørt om et flittigt Folk,
Som boer udi Skovenes Høie?
Tit var jeg for deres villige Tolk,
Thi meget de mig fornøie:
De kaldes Alfer, de Qvinder smaae,
Med Nøgleknipper og Forklæder paa,
Saa stille, saa husligblide
Ved Morgen- og Aftentide.

Lyksaligt er det herlige Huus,
Som eier en slig Veninde:
Hun pusler, hun passer Fad og Kruus,
Han nysler ude som inde.
Hun seer om Dugen er reen og hvid,
Om Kiødet indkiøbes til rette Tid,
Om Sengen har Bolster og Lagen,
Om Lyset passer i Stagen.

Beskeden hun er, uagtet hun
Saameget gavner det Hele.
Hun triner ind i dæmrende Stund,
For Selskabets Glæder at dele;
Da sætter hun sig saa stille paa Stol,
Med pene Nolle, med blommede Kiol,
Og smiler i Krogen og strikker,
Og skielmsk med Hovedet nikker.

Er Noget hende lidt alt for høit,
Da har hun sælsomme Lader;
Det Muntre giør hende tit fornøit,
Det Sorrigfulde hun hader.
Hun spiller og gierne med Kuglerne smaae;
Geskiæftig da man seer hende gaae,
Med liden Skuffe paa Pinden,
Og venlige Smiil paa Kinden.

Hun spotter sædvanlig den Aftenflugt
At høre paa Skovenes Ugle,
Hun sidder i Kammeret indelukt
Med sine Kanariefugle;
Hun lader dem Sandet i Buret strøe,
Hun giver dem Korn- og Hampefrø;
Hver Morgen de vel blive passet,
Med Kildevandet i Glasset.

Fortiener nu ei den Alfinde god,
At Dagen en Vise vi qvæde,
Da første Gang hun Øiet oplod,
Til Husets samtlige Glæde?
O længe pusle hun om os her,
Saa taus, beskeden, saa elsket af hver.
Vor Fest vi ofte gientage
Paa mange lignende Dage!

R o s i n g.

Da han efter et langt Sygeleie viste sig offentlig.

(Skuepladsen en Vaabenhal, i Midten Kunstneren).

Tør vel en Skygge nærme sig her Livets glade Kreds?
Tør dristig en værkbruden Mand i Kunstens Helligdom
Sig vise paa sin Bærestol, og haabe tillidsfuld
En virkelig Medlidenhed, hvor alt er Phantasie?
Vil alle Muser ikke flye, Apol fortørnes ei,
Og spænde Buen mod mit Bryst? Nei, han er ei grum.
Nei Kunstens Fader Helios! Du vil tillade mig,
En bøiet Syg, at qvæges her i dine Musers Glands.
Thi jeg har tient dig glad og tro, som ærlig Fosterson,

Mens Eumeniden slumrede. See, jeg har offret dig
Det Bedste Himlen skiænkte mig: min Sundhed
og min Kraft.
Tillad da for et samlet Folk at hæve denne Røst,
Som ofte tolket har din Magt, og smeltet mangen Barm
Her sidder jeg, en Skygge nu, blandt disse Harnisker,
Blandt Melpomenes skiønne Sværd, og bag Athenes Skiold.
Men ogsaa jeg har bundet Staal og Kobber om
mit Bryst,
Og vundet om min sikkre Fod den mægtige Cothurn.
Hvor er nu disse Seners Kraft? Men tie, min
Smerte, tie!
Vanær ei Kunstens Helligdom med et fortvivlet
Skrig.
Nei, sørge vil jeg som en Mand, og slutte Sorgen taus
I dette Hierte, følsomt end for Kunst og for Natur.
Tak, elskte Folk, for denne Stund, for dette
Glimt af Lys,
Der tryller for et Øieblik mig i en svunden Old.
Her saae I ham den stolte Geert, og Torbens
Broder Knud,

Og Annas Halvor, Beverlei, og ak som Elsker
varm,
Den lykkelige Ungersvend i mangt et lifligt Spil.
Og smidig hans Indbildning snart en Landsby-
Møllersvend,
Snart Almavivas fine List fremstilled, Livet troe.
Ak havde grusomt Skiæbnen ei i Høiden af min
Flugt
Mig fældet i min Sommerdag, jeg havde nydt den
Trøst,
At lønne Eders Velbehag med Frugter af min Høst!

Knudsen, sidste Gang paa Skuepladsen, som Jack Steady.

"Alas, poor Yorick! — I knew him Horatio, a fellow of infinite jest, of most excellent fancy."

Hamlet.

Som gamle Jack, det gaaer den gamle Knudsen:
Han siddet har paa Grund i Hospitalet,
Nu er saavidt han bleven flot igien,
Har styret til sin rette Havn, hvor steds
Thalia, som en gyldenhaaret Havfru,
Har vinkt og lokket ham med sine Viser.
Han er en fattig Diævel; men dog elsker
Han Fædrelandet og dets kiække Sømænd;
Har ofte samlet ind en smuk Slump Penge
I gamle Skindpung, for at lindre Nød.
Nu er han læk; men er dog ikke kied
End af at fare, nei saa kiender I
Ham, splitte mig, ei ret; han kan ei drive

Med stærke Planker og med sunde Skrog.
Der kommen er en Splint paa tvers i Skralden,
See det er alt! den gaaer vel ud igien.
Og gaaer den ikke ud, saa gaaer den ind,
Saa tiener jeg dog Konge, Fædreland
Til jeg er død; og saa er det forbi!
Nu ellers mange Tak, I gode Venner,
Som laae til Ankers paa min Rhed i Aften!

De brandlidte Amagere.

Et flittigt Folk fra nederlandske Diger
Hendrog i fordums Tid til Nordens Riger;
En Banke flad i kolden Østersø
Har de forvandlet til en Edens Øe.
De kiørte Værter ind fra deres Haver,
Og pryded Axeltorv med Floras Gaver;
Og af den saftige, den sunde Rod
Forædledes den danske Borgers Blod.

En Nat i Høst, da fyldt var alle Lofter,
Udbrød en blodig Ild i deres Tofter;
Den hvirvled frem, Pomonas bedste Skat
Fortæred graadig en Octobernat.
De ilte hid, høit deres Klager lyde,
De ingen Urter, Frugter har at byde;
Den tunge Vogn indkiøre de, med Graad,
Med nøgne Børn, med braadent Huusgeraad.

Fra gammel Tid i denne Vennekiæde
Det var en Skik at trøste dem, som græde;
Penias Alter ingen gik forbi,
Som offred til de Tre og til de Ni.
Tak Hver, som gav sin Skiærv i Aften atter!
Den muntre Maske var ei blot til Latter.
En Digter skildred os med vittig Sands
Ufølsom Rigdom i en Hippeldands.

Modtager da den ringe Skiærv, I Arme!
Snart, snart vil atter Flora sig forbarme,
Snart reiser Gavlen sig til Eders Huus,
Den lille Hytte stiger af sit Gruus.
Vindskibelige Stræben vil ei standse;
Snart sender atter, frisk med grønne Krandse,
Den store Hauge frugtbar af sin Favn
Sin fyldte Kiøkkenkurv til Kiøbenhavn.

Kunst viger for Natur.

Den stærke Biørn, den bange Svale
Tilbringe Vinteren i Dvale;
Naar Stormen røver Træet Skiul
Da fløiter ingen munter Fugl;
Da sidder Hyrden i sin Hytte,
Hvis Vægge kun for Storm beskytte;
Naturen er et Liig, som staaer
I Snee paa sorten Dødningbaar.

Hvad er et Liig? Den Vise smiler:
En Kraft, som styrkes mens den hviler,
Til dobbelt skiøn bag brustne Ly,
At svulme blomstrende paa ny.
Snart smiler dette Liig, som skrækked,
Ei meer af Dødens Bleghed dækket.
I Ungdoms Grønt det hylles ind,
Med ny huldsalig Rosenkind.

Som Dag og Nat, Naturen skifter
Med Lys og Skygge, Ro, Bedrifter.
Snart brænder Straalen, kiøler Iis;
Bevægelsen er vexelviis.
Ved Sols og Jords forente Magter
Den rørte Siæl forbauſt betragter,
Men standser Frugtbarhedens Elv,
Da skaber Fantasien selv.

Kunst er en Blomst i Vintrens Dage,
Men kommer Flora skiøn tilbage,
Da tier Fløiten i vor Sal,
For Lundens søde Nattergal.
Ei fryder meer et Spil at skue
Blandt malte Træer, ved laante Lue;
I Somrens store Skuespil
Hvert Hierte selv deeltage vil.

Saa tag din Stav, din Vandringstaske,
Henrykte Siæl, nedlæg din Maske!
Fra Busk til Busk, flyv som en Bi,
Sank Honning paa din Blomstersti!
Naar Kulden kommer med sin Skygge,
Du Miød af Livets Honning brygge,
Byd atter Venner til din Sal,
Og fyld Begeistringens Pokal.

Kunst boder paa Natur.

Alfader gav et deiligt Land,
En grøn, en skovfuld Blomsterstrand,
Til Odins lykkelige Skare;
Og Herthas Øe var Freden blid;
Den maatte søge Kamp og Strid
I fremmed Egn; som søgte Fare.

Naturen gav dem Qvæg og Korn,
Og Rosen dækte Skovens Torn,
Og Somren skiænkte Blomsterglæde,
Dens Feil kun var: den var for kort;
Den ilte alt for hurtig bort.
Men Vinteren blev Venskabs Sæde.

Da sad de i den lune Hal,
Og hørte paa den gode Skiald,
Og lyse svandt de mørke Timer.
I lykkelige Høst og Mai
De havde dyrket Frigg og Frei,
Nu dyrked Bragi de, og Mimer.

Naar Værten staaer i Isens Buur,
Da blomstrer Kunsten som Natur;
Erindring maa paa Savnet bøde;
Og Siælens Blomster har den Art,
At el de visne nær saa snart,
Som de der kun i Vaaren gløde.

Saa lader os da dyrke Kunst,
Mens Østersøen med sin Dunst
Ei vore kolde Kyster slipper.
Lad Natten storme mørk og vild,
Her funkler klar en venlig Ild,
Et Fyrtaarn for den kiække Skipper.

Vi styre vil mod Smagens Havn,
Saa mærkes ikke Somrens Savn,
For Frigga vil os Bragi lønne.
For Fuglesang vi har Musik,
Og Solskin i den Vises Blik,
Og Blomster i de hulde Skiønne!

Hamlet paa Kronborg.

Det gamle Kronborg staaer den Dag i Dag
Graahærdet og fiirskaaren. Taarnet kneiser.
Ærbødigt stryger fremmed Skib sit Flag,
Naar det forbi ad salten Bove reiser.
Som Kæmpeskygge stor fra Hedenold
Udvender stærke Fæstning med sin Vold.

Men Freden hersker nu i Danmark blid,
Og dog sig der forsamle dine Sønner
O høie Asathor? Er det til Strid?
Nei, Fest beredes her, saa vidt jeg skiønner.
Fra stille Hvælving viger Mørkets Gys,
For tændte Lampers muntre Flammelys.

Og hulde Qvinder, yndigunge Møer
Jeg uforfærdet seer til Borgen ile.
Det er da ingen Kamp, hvoraf man døer,
Her træffer Skiønhed kun med Amors Pile.
Mod slige Skud ei Kraft i Skioldet boer,
Steds spæde Freia tvang den stærke Thor.

Og Kunsten tvinger følesløs Natur:
En Sommeregn i Hallen Jeg mig nærmer.
Og Vintren svandt, og gamle Fæstningsmuur,
Steenpillen skiule brogetmalte Skiærmer.
Paa Fantasiens Vinger flyves let
Til fierne Steder i et Aandedræt.

Ei Heltens Bryst er koldt for din Magie,
O ædle Kunst, og for din gode Sanger.
Her spilles Hamlet. Paa Terrassens Sti
Derude Aanden selv i Natten ganger,
Den hører Spillet, undrer sig derover,
Og lytter tyssende paa Sundets Vover.

Den vandrende Digter
eller
Don Quixote den Yngre.
En Idyl.

Syng ved Guitarren, o Skiald, en Sang om Ynglingen Rudolf,
Som af en sværmerisk Ild forført, af ungdommelig Blindhed,
Ene sig søgte sin Lyst i Oldtids dæmrende Skygger;
Overfaae hvad Herligt der blomstred frodigt i hans Tid,
Med eensidig Foragt; fordi saa utallige Torne
Skiulte den svulmende Rosenknup i sværmerisk Taage;
Indtil Kiærlighed huldt oplod hans Øine; til Pigen
Smelted hans Bryst, og forbandt utydeligt stræbende Længsler
Til et virkeligt Held, som Oldtid soned med Nutid.

Dette forkyndte den Sommersang, min smilende Muse!
Under en Steenvegs dæmrende Lee, mens Duggen bestænkte
Smaae rødkronede Blomster, og saftige Vexter og Urter,
Ungkarlkraftig han stod, med de spirende Duun om sin Hage.
Haaret flagrende, Trøien var kort, gigantiske Støvler;
Men Kasketten var blegviolet med sølverne Snorer,
Hentet fra Jenas Marked. Den lette Skramme paa Kinden
Vandt han sig ridderlig der i en Tvekamp, Bogen i Haanden,
Niebelungernes Digt, *hans* Bibel, trykte nu Armen
Fast til ungdommeligtsvulmende Bryst; og ventende Svogren,
Hvilken i nærmeste Kro drak Viin og Hestene Vand gav,
Sang han i blomstrende Bøgsals Ly sin fyrige Længsel:
'Evigskionne Natur, hil dig! Du blusser bestandig.

Kraftigung, om endog affalmet Menneskelivet
Sortner som liden forsvindende Glød til Kul under Asken.
Skiønnere Grene vist strakte sig ei med kølige Bladkrands
Kring Kong Didrik af Berns belokkede Tinding; Cypressen
Stod ei en rankere grøn Pyramide, ved Rolands Gravsted
Hisset i Roncisvallis, end Granen her over Kløften.
O hvi est du dog, skiønne Natur, kun vorden et Landskab
Uden Qvinder og Mænd? Din Tomhed smerter mit Hierte.
Leved vi dog i den salige Tid, da paa vrinskende Ganger
Damen rank giennem Skoven red; en gyngende Strudsfiær
I den forvovne Hat, og en Falk paa fyldige Skulder.
Hørte jeg atter, som da, til Hiortens Stønnen et Jagthorn;
Treen i den hvælvede Sal, og tømte med Ridderen et Bæger,
Mens Kapellanen af guult Pergament med røde Frakturer

Høit Stamfædrenes lyse Bedrift oplæste: hvad heller
Eventyr af en skiøn Fantasie om Kæmper og Dverge.
Her maa nu jeg usalige Svend mig kiede, til Døden
Over det flaue Familieliv, maa døie dets Fagter.
Nei, ærværdige Rest, til dig henstræber min Hu kun,
Til mosdækkede Stene med Vedbendranker i Riften.
Saa var i Skoven hans Ord; han taug, og hurtig besteg han
Postkareten som kiører til Frankfurt; kastede mut sig
Hen i den bageste Krog. Du hilste ham, ærlige Kiøbmand!
Ogsaa Du, velmæskede Studepranger! og Du, smal-
Livede Kammerjomfru! Han mærked det ikke; men lukked
Øinene til, og sov; og drømte sig baaret i Taarnet
Paa Elefantens Ryg, i Middelaldren; og Svogren
Blev ham en Morian, men Pidsken en Fork, som stak Elefanten.

Følge ham Skridt for Skridt, det vilde vorde for langsomt,
Lidet Stof kun giver til Digt den polemiske Vee-mod;
Havde, som Don Qvixote, for Borg han Kro-erne taget,
Maritorne for Mø, og Værten selv for en Rid-der,
Meget finge vi da fortalt; men Rudolf begræd kun
Tiden og Rum, og Historiens Gang, og ævgred sig jevnligt
Over det Trivielle, som mødte paa støvede Land-vei.
Nær den hellige Rhin nu kiører han atter; en Indgang
Perlefarvet med sorte Stakit indbyder ham giæst-fri
Udi en Skov. Alt springer han af. Han taber Kasketten
I sin Iver; betaler hvad end han skylder, til Kudsken;
Nikker paa Hovdet og gaaer, og forsvinder i Bø-genes Skygge.
Men ved den perlefarvede Port sig hæved en Lystgaard,

Stor, nybygget, med sortblaae Tegl og mægtige Ruder.
Huset vendte mod Øst, en blomstrende Park op grændsed
Til dets Havestuder, som aaben stod; men i Døren
Sad paa Bænken en Mand, med forstandigt Ansigt, og læste
For sin Hustru, og tvende som Roser blomstrende Piger.
Disse lyttede taust til hans Stemme, med elskelig Andagt;
Hæved iblandt fra Rammen de hvælvede Pander, med Øine
Blaae som Forglemmigei, og med Smiil de skotted til Manden.
Men med Liliehænder opstrøge de stundom og fæsted
Bruntnedhængede Lok, som ved Bøiningen gled over Øiet.
Disse gik Rudolf alvorlig forbi, og hilste dem ikke;
Selve de legende Børn, som i Porten sad og fornøied
Sig med Blomster og Straae, en nydelig Amor og Bacchus

Aendsed han ei; de hørte jo med til smaalige Nutid.
Oldtid vinked hans Hu; han skyndte sig over den Lille=
Lokkede Tinding i Porten, og drog hvor Sko=ven var dybest.
Her først hviled han sig paa en Stub, hvor utal=lige Myrer
Bygged i troskede Bark og ham krøb i Haaret og Støvlen,
Mens med pathetiske Flammer igjen han taled, som følger:
Vel at Stormens ærværdige Drøn i Boge=nes Vinger
Hindrer mig i at beundre de sentimentale Tira=der;
Vel at den buskede Birk, at den tætbladrynkede Ypern
Skiuler mig hin elegante Person, med prægtige Cirkel,
Værdige Titelvignet til en Nytaarsgave for Da=mer.
Saa han taled og løfted fortrydelig Øiet, men slog det
Brat til Jorden igien, af en selsom Gysen betagen;

R

Thi, saa tyktes det, mørk, som en rynket Kiærling med Korsklæd
For, med en Krykkestav i sin Haand, med en Kat ved sin Side,
Stod, guulgusten, med rystende Knæe, Oldtiden personlig
For ham, legemliggiort, en tandløs, hostende Qvinde.
Høiærværdige Moder! udbrød han, kommer Du saadan,
For med snilde Kontrast at stille det lurvede Flinter
Hist i sit sandeste Lys? O hiertelig da mig velkommen.
Allegorisk betyder din Pandes hyppige Rynker,
Mørket som skiuler hin hellige Kraft; med tarveligt Korsklæd
Trodser Du Tidens Forfængelighed. Din krogede Krykstok
Viser hvor lidet Du har at forlade dig paa, for at svæve
Fra din revnede Grav, et Nutid varslende Billed.
Katten er Freias Tegn, saa gusten Germaniens Freia.

Men den ærværdige Qvinde ved Krykken hosted og svared:
Aarene lære vel Folk tilsidst gaae sagte; da jeg var
Ung, da løb jeg saa hurtig som Du; men høvilke Svende
Spotter ei aldrende Folk, thi Svaghed er Hvermands Herre.
Da nu Rudolf erfoer, at den rystende Qvinde ved Krykken
Ei var en mythologisk Person, da tænkte han: Er hun
Ikke maaskee da en Hex, fra en Muur bag Busken i Skoven?
Ofte jeg læste tilforn om lignende krogede Qvinder,
Hvordan de tit bedroge med List ungdommelig Troskyld.
Eller er hun maaskee en Røverkone, som lokker
Med i den blodige Morderhal; hvor med blinkende Knive
Røverne sidde tilbords, i Forventning, lytte til Klokken
Hvis usynlige Staaltraadstræng over Veien sig strækker,

Dette forkynde din Sommersang, min smilende
Musa!
Under en Steeneegs dæmrende Løv, mens Duggen besprængte
Smaae rødkronede Blomster, og saftige Værter og Urter,
Ungkarlkraftig han stod, med de spirende Duun om sin Hage.
Haaret flagrende, Trøien var kort, gigantiske Støvler;
Men Kasketten var blegviolet med sølverne Snorer,
Hentet fra Jenas Marked. Den lette Skramme paa Kinden
Vandt han sig ridderlig der i en Tvekamp, Bogen i Haanden,
Niebelungernes Digt, hans Bibel, trykte nu Armen
Fast til ungdommeligtsvulmende Bryst; og ventende Svogren,
Hvilken i nærmeste Kro drak Viin og Hestene Vand gav,
Sang han i blomstrende Bøgsals Ly sin fyrige Længsel:
'Evigskiønne Natur, hil dig! Du blusser bestandig.

Kraftigung, om endog affalmet Menneskelivet
Sortner som liden forsvindende Glød til Kul under Asken.
Skiønnere Grene vist strakte sig ei med løvige Bladkrands
Kring Kong Didrik af Berns belokkede Tinding; Cypressen
Stod ei en rankere grøn Pyramide, ved Rolands Gravsted
Hisset i Roncisvallis, end Granen her over Kløften.
O hvi est du dog, skiønne Natur, kun vorden et Landskab
Uden Qvinder og Mænd? Din Tomhed smerter mit Hierte.
Leved vi dog i den salige Tid, da paa vrinskende Ganger
Damen rank giennem Skoven red; en gyngende Strudsfiær
I den forvovne Hat, og en Falk paa fyldige Skulder.
Hørte jeg atter, som da, til Hjortens Stønnen et Jagthorn;
Treen i den hvælvede Sal, og tømte med Ridderen et Bæger,
Mens Kapellanen af guult Pergament med røde Frakturer

Hoit Stamfædrenes lyse Bedrift oplæste: hvad heller
Eventyr af en skiøn Fantasie om Kæmper og Dverge.
Her maa nu jeg usalige Svend mig kiede, til Døden
Over det slaue Familieliv, maa døie dets Fagter.
Nei, ærværdige Rest, til dig henstræber min Hu kun,
Til mosdækkede Stene med Vedbendranker i Riften.
Saa var i Skoven hans Ord; han taug, og hurtig besteg han
Postkareten som kiører til Frankfurt; kastede mut sig
Hen i den bageste Krog. Du hilste ham, ærlige Kiøbmand!
Ogsaa Du, velmæskede Studepranger! og Du, smal-
Livede Kammerjomfru! Han mærked det ikke; men lukked
Øinene til, og sov; og drømte sig baaret i Taarnet
Paa Elefantens Ryg, i Middelaldren; og Svogren
Blev ham en Morian, men Pidsken en Fork, som stak Elefanten.

Følge ham Skridt for Skridt, det vilde vorde for langsomt,
Lidet Stof kun giver til Digt den polemiske Veemod;
Havde, som Don Qvixote, for Borg han Kroerne taget,
Maritorne for Mø, og Værten selv for en Ridder,
Meget finge vi da fortalt; men Rudolf begræd kun
Tiden og Rum, og Historiens Gang, og ævgred sig jevnligt
Over det Trivielle, som mødte paa støvede Landvei.
Nær den hellige Rhin nu kiører han atter; en Indgang
Perlefarvet med sorte Stakit indbyder ham giæstfri
Udi en Skov. Alt springer han af. Han taber Kasketten
I sin Iver; betaler hvad end han skylder, til Kudsken;
Nikker paa Hovdet og gaaer, og forsvinder i Bøgenes Skygge.
Men ved den perlefarvede Port sig hæved en Lystgaard,

Stor, nybygget, med sortblaae Tegl og mægtige Ruder.
Huset vendte mod Øst, en blomstrende Park op grændsed
Til dets Havestuder, som aaben stod; men i Døren
Sad paa Bænken en Mand, med forstandigt Ansigt, og læste
For sin Hustru, og tvende som Roser blomstrende Piger.
Disse lyttede taust til hans Stemme, med elskelig Andagt;
Hæved iblandt fra Rammen de hvælvede Pander, med Øine
Blaae som Forgiætmigei, og med Smiil de skotted til Manden.
Men med Liliehænder opstrøge de stundom og fæsted
Bruntnedhængede Lok, som ved Bøiningen gled over Øiet.
Disse gik Rudolf alvorlig forbi, og hilste dem ikke;
Selve de legende Børn, som i Porten sad og fornøied
Sig med Blomster og Straae, en nydelig Amor og Bacchus

Endsed han ei; de hørte jo med til smaalige *Nutid*.
Oldtid vinked hans Hu; han skyndte sig over den Lilles
Lokkede Tinding i Porten, og drog hvor Skoven var dybest.
Her først hviled han sig paa en Stub, hvor utallige Myrer
Bygged i troskede Bark og ham krøb i Haaret og Støvlen,
Mens med pathetiske Flammer igjen han taled, som følger:
Vel at Stormens ærværdige Drøn i Bøgenes Vinger
Hindrer mig i at beundre de sentimentale Tirader;
Vel at den buskede Birk, at den tætbladrynkede Ypern
Skiuler mig hin elegante Person, med prægtige Cirkel,
Værdige Titelvignet til en Nytaarsgave for Damer.
Saa han taled og løfted fortrydelig Øiet, men slog det
Brat til Jorden igien, af en selsom Gysen betagen;

Thi, saa tyktes det, mørk, som en rynket Kiærling med Korsklæd
For, med en Krykkestav i sin Haand, med en Kat ved sin Side,
Stod, guulgusten, med rystende Knæe, Oldtiden personlig
For ham, legemliggiort, en tandløs, hostende Qvinde.
Høiærværdige Moder! udbrød han, kommer Du saadan,
For med snilde Kontrast at stille det lurvede Flinter
Hist i sit sandeste Lys? O hiertelig da mig velkommen.
Allegorisk betyder din Pandes hyppige Rynker,
Mørket som skiuler hin hellige Kraft; med tarveligt Korsklæd
Trodser Du Tidens Forfængelighed. Din krøgede Krykstok
Viser hvor lidet Du har at forlade dig paa, for at svæve
Fra din revnede Grav, et Nutid varslende Billed.
Katten er Freias Tegn, saa gusned Germaniens Freia.

Men den ærværdige Qvinde ved Krykken hosted
og svared:
Aarene lære vel Folk tilsidst gaae sagte; da jeg
var
Ung, da løb jeg saa hurtig som Du; men høviske
Svende
Spotter ei aldrende Folk, thi Svaghed er Hver-
mands Herre.
Da nu Rudolf erfoer, at den rystende Qvinde
ved Krykken
Ei var en mythologisk Person, da tænkte han:
Er hun
Ikke maaskee da en Hex, fra en Muur bag Bu-
sken i Skoven?
Ofte jeg læste tilforn om lignende krogede Qvin-
der,
Hvordan de tit bedroge med List ungdommelig Tro-
skyld.
Eller er hun maaskee en Røverkone, som lok-
ker
Med i den blodige Morderhal; hvor med blinkende
Knive
Røverne sidde tilbords, i Forventning, lytte til
Klokken
Hvis usynlige Staaltraadstræng over Veien sig
strækker,

For at forkynde dem Vognenes Løb, og Vandrerens Fodtrin?
Men den ærværdige Qvinde ved Krykken smiled og svared:
Lyster Dig et Glas Vand, saa kom! der springer en Kilde
Hist, hvor hin grædende Piil mod Bækken bøier sit Hoved,
For søgrønlige Lok i de flydende Bølger at dyppe.
Klippen er brat, bevoxet med Mus og trevlede Vedbend;
Men giennem Aabningen springer en sølvklar Straale med Susen
I en rummelig Muslingeskal. Delphinen af Marmor
Holder den høit paa sin Stiert, og med Skum fra Muslingens Rifter
Flyder det perlende Vand i utallige Straaler paa Musset,
Hurtig i Bækken, hvis hvideste Sand Dig viser i Bølgen
Svømmende Hundesteiler, der smutte forbi mellem Sivet.
Men med Knorterkieppen i Haand giensvarede Rudolf:

Har man nu alt i Beslag da taget? Er alt i Forpagtning?
Selv det uskyldige Vand tør meer ei springe, med giæstfri
Straale fra Musset i Vandrerens Hat, naar ei han i Lommen
Griber, for strax at betale Naturens villigste Gave?
O saa viis mig da flux afsted, til de hellige Rester
Af en forsvunden Old, hvor Mennesket ei var en Høker.
Hist paa Bierget i Morgenens Guld jeg skuer en Ringmuur;
Siig da til Borgruinernes Hal den korteste Vei mig;
Der tilbringe jeg Timerne vil, blandt hellige Skygger.
Men den rystende Qvinde ved Krykken smiled og svared:
Ikke skulde Du just, min Søn, berømme saa heftigt
Oldtidsgiæstfriheden, da røved, plyndred og brændte
Man i Krigen ei blot, men helst naar Freden var mildest.

Brug nu Forstand, da skuffes du ei; men vanskeligt var det
Voldsmandsmagten flink at imodstaae. Snildeste Hoved
Trodser ei Kollernes Knusen; ei altid ædlere Hierte
Boer i det bredeste Bryst. Stærk Arm er sielden retfærdig.
Hisset hvor Broen gaaer over Bækken, fordum et Toldhuus
Hæved sin Ringmuur. Tolv Rovbrødre bygged derinde.
Ingen Pillegrim nærmed sig did, der ikke til Afgivt
Yde dem maatte sin Haand den høire, ja Benet det venstre.
Eengang drog der en Kæmpe forbi, den nordiske Vigda;
Hildebrand, Kong Didrik af Berns Tugtmester, ham fulgte.
Da nu de Røvere Helten saae, da raabte den Første,
Grammaleifur: Hist rider en Svend, han eier et skiønt Skiold,
Hvilket tiener mig bedst, det skal han yde til Afgift.

Skifter saa I mellem Eder hans Vaaben, som I kan enes!
Herligt glimter hans Sværd, gienmæled Broderen Studsas,
Være det mit! Men Trælla skreg: Mig lyster hans Harnisk.
Sigstav kaared hans Hielm. Den Femte sagde: Saa røver
Jeg hans Hest. Den Siette: saa vil jeg nøies med Kiortlen,
Hvad har jeg da tilbage? den Syvende snysed, ifald et
Støvlernes haarde Staal? Den Ottende raabte med Latter:
Jeg afhugger hans Haand! Den Niende nøites med Foden.
See da stredes tilsidst de Tre om Kæmperens Hoved.
Havde nu Helten ei stærk med Kiækhed veiet dem alle,
Opbrændt Borgen, og Røvernes Støv nedkastet i Floden,
Megen Vaade vist end var skeet i det skulende Rovslot.
Da nu vor Rudolf mærked, den hostende Qvinde ved Krykken

Velerfaren og kyndig var i poetiske Frasagn,
Fatted han Agt for hendes Person. Imens hun fortalte
Vare de kymne til Bækkens Rand. Hun langed en Øse,
Brunlige Kokusskal, som fast var lænket til Klippen,
Gisd deraf i det riflede Glas og fyldte til Bredden;
Rakte ham kisligt Bæger og bad ham Torsten at slukke.
Men under Bøgenes Hang af Krat sig hæved en Hytte,
Hyggeligt sammenflættet af Mus og knudrede Grene.
Hytten gik i en Spids, med Straa takt; krydsende Klemmer
Fæsted dens Aas, at ei Regn indtrængte sig did, eller Blæsten.
Men i den forreste Væg var en Lem, hvis aabnede Fiirkant
Det Indvendige viste. Man saae Straaleiet med Bolster
Inderst i Krogen; et Bord af Fyr, vel skuret med Aske,
Snehvidt stod i den anden Kant; paa Bordet en Krukke,

Halvglasseret med Seglgarnstag; thi Hanken var brusten.
Henne paa Væggen han skued af Blik en tarvelig Lampe.
I den bageste Krog var et Bræt med følgende Bøger:
Først Den Bedendes Kiæde, dernæst en Billede-Bibel;
Herlige Træsnit saae man deri om Kain og Abel,
Om Kong David ved Harpen, om Jesabel, som nedstyrted
Hoit fra Vindvet i Hundenes Flok og ynkelig omkom.
Smolkens Andagt fandtes ved Siden, i brunlige Lærbind,
Spættet med rødlige Stænk paa Snittet og heftet med Hager.
Reineke Fos i Qvart, og Uglspil laset og trevlet;
Bindet havde den mistet forlængst, thi Nicolai Klemke
Konens Søn, som saa mangen en Søndag giæsted sin Moder,
Flittig studered deri. Ved Uglspil stod Fortunatus,

Robert von Agerkaal, og fleer romantiske Skrif-
ter.
Samtlige Værker med inderlig Fryd betragted
ung Rudolf,
Vendte til Kildeqvinden sig snelt og raabte: Min
Moder,
Hil Jer! I er en viis, en from, en tarvelig
Qvinde.
Eders Bibliothek kun er lidet, men det er udsøgt,
Klassiske Værker jeg finder i geistlig- og verdslige
Sager.
Hvis I tillader, da bliver jeg glad hos Jer til
i Morgen,
Læser i Eders Fortællinger lidt i Aften paa
Sengen;
Men med Vaarsolstraalen i Gry forlader jeg
Leiet,
Hist at besøge Ruinernes Blok, paa svalende Field-
kant.
Men den rystende Qvinde ved Krykken smiled
og svared;
Liden Mageligbed forvist kun yder min Hytte;
Vil du opholde dig her, dig begiv til herlige Lyst-
gaard,
Som Du ved Skovenes Indgang saae; der finder
du noksom

Al Beqvemmelighed; dens Eier er venlig og giæstfri.
Der er Bøger fuldtop i mahognibrunlige Skabe,
Engelsk, Tydsk og Welsk og Fransøsk, og hvad Du forlanger.
Ogsaa finder du der to deilige Piger, som Roser
Ungdomsfriske; de ville vel bedre forkorte dig Tiden
Ved et rigeligt Maaltid, end jeg bedrøvede Qvinde
Ved Tranlampen, og ved en Skive kummerligt Rugbrød.
Men med Fortunatus i Haand giensvarede Rudolf:
Tænker du Skoven jeg søgt og langtfraliggende Field har,
For at begiære, hvad meest jeg skyer, fordærvende Luxus?
Her jeg bliver i Nat; hvis hos dig, i en Egetops
Kiølige Krone blandt Fuglenes Sværm tilbringer jeg Natten.
Eftersom nu Qvældqvinden fornam det Rudolfs Beslutning

Var urokkelig, svared hun: Vel, men hielpe mig maa du.
Bag min Hytte vi Telten har giemt, hvor Nicolai Klemke
Sover, naarhelst han besøger mig her; thi Hytten, det seer du,
Rummer kun Een; jeg selv er skrøbelig, skranken og gammel,
Hoster, som tit du har hørt, og taaler ei farlige Natluft.
Men med ungdommelig Kraft fremdrog nu Stangene Rudolf,
Stødte dem dybt i den mosede Grund, og skilte dem vel ad.
Derpaa spændte han hurtig sin Telts hvidtblegede Vægge
Fra hinanden med strammede Snor, og bankede Pinden
Fast, ved Hammerens Kraft, i den kløverblomstrende Græstørv.
Men den flagrende Lap for Aabningen hæved han kløgtig,
Bandt den i Bøgenes Green, og Straa sig hented til Sengen.
Straaet var tørt og glindsende gult, og knaged elastisk;

Kildeqvinden besad til Behov et klækkeligt Forraad,
Heget vel i en jevnglat Stak, som Hæsse bag Hytten.
Nu ham ved Hovedgiærdet blev lagt som Bolster hans Vadsæk.
Saadan, med Fortunatus i Haand, sig smilende strakte
Paa Straaleiet vor Helt, med Behag, mens Qvinden ham vælted
Huggeblokken til Giærdet og laante ham villig sin Lampe,
Fyldte den vel med Tran, slog Ild, men pusted forgiæves
Lang Tid, før hun sig fanged en Gnist i fugtige Trødske.
Derpaa Svovelstikken hun tændt fik, nysende ved det;
Thi af en qvælende Damp fremsteg den blaalige Flamme.
Men da Lampen var tændt og var sat paa Blokken hos Rudolf,
Ønskte hun ham god rolige Nat, og bad ham forsigtig:
Ei at slumre fra Lyset ind, men slukke det vel først.

Nu i den eenlige Telt fornøied med Bogen sig Rudolf;

Alt husvaled ham saare deri, det plettede Træsnit
Forekom ham naivt, og som Stil var kraftig for Øiet
Klattede Schwabakker Tryk. Men som bedst han bladred begiærlig,
For at finde det Sted, hvor først Skovjomfruen mødte
Fortunat, og begaved ham rigt med herlige Guldbørs,
Hvilken ei tømtes; da rykked hans Haand med Iver i Blokken,
For at forskaffe sig stærkere Lys. Da vaklede Lampen,
Faldt fra Blokken, gik ud, og pletted Bogen og Sengen
Fælt med Tran, og Telten med Stank opfyldte. Fortvivlet
Rudolf kiedede sig da i Mulm paa trykkende Straahalm.
Ei Indbildningen selv sine flygtige Glæder tillod ham.
Ei i Drømmen engang den Usalige blev Fortunatus,
Thi han sov ei den langlige Nat. To lysende Gnister

Stirred ved Teltens Dør og ham hindred Øiet at lukke,
Som da Brutus blev vaer ved Philippi sin t[illegible]nde Dæmon.
I Dagbrækningen først han opdaged den knurrende Hankat,
Freias Lystattribut, som sad for ret at begloe ham.
Først da Eos i Øst med Rosenfingrene fremsteg,
Krysted ham Søvnens Gud i sin Arm og styrked hans Kræfter

Men da den brændende Morgensol med vældige Straaler
Glimted ned giennem dæmrende Bøg, og brændte paa Rudolfs
Straahalm; mens i en talrig Flok forhungrede Fluer
Killed med Sugerøret hans Ansigt, agtende lidt kun
Armenes Slag: de fløi i en Kreds og satte sig atter;
Sprang han utaalmodig fra Leiet, axled sin Vadsæk,
Greb sin Stav, sin Kasket, og forlod den trykkende Qvalme.

See da viste den gamle Vertinde Giæsten til Afsked
Krumme Fieldsti; hvilken i steilopstigende Skraaning
Bragte ham lidt efter lidt fra Dalens Zinobertage,
Hvor den kiølige Busk omskygged sølverne Flodbugt,
Til Steenhvælvinger, revnede Field og haarde Granitblok,
Hvor med fordoblet Kraft Solstraalen spillende brød sig.
Men hvor en rødbrun Muur af længsthensmuldnede Teglsteen
Hæved sin grønsværkrandsede Væg med ulige Kanter,
Kastende dybt i Dalen sin graa, steenkiølige Skygge,
Did han iled med hurtige Skridt, opmærksom betragted
Halv forvittrede Firkants Hul i høieste Borgtaarn,
Hvor tilforn med Hatten i Kløver, med Stivelsekrave
Ridderfrøknen rødmende sad; nu bygged kun Svalen

Ved den møre Gesims; og istedetfor Jomfruens Øie
Smilte det Himmelblaa, med Azur fra dristige Fiirkant.
O hvor qvæged det Rudolf her i Skyggen at hvile!
Intet han ønsked sig meer, end at see den ærværdige Slotshal;
Tøved dog lidt for sig ei at forkiøle, naar ind han fra Solen
Pludselig treen, i den kolde salpeterfugtige Forgaard.
Men, som en sørgende Skipper ved Havet efter sit Skibbrud
Overveier sit svare Forliis: ham levned Neptunus
Kun det revnede Roer, hvorpaa han grundende hviler;
Øiet betragter med Veemodsblik de fraadende Bølger,
Grumt de sluged hans Haab, hans Flid, nu spotter et Havblik;
Ligerviis her Ynglingen sad, paa det blødeste Fløilmuus;
Mens Vaarluften med venlige Pust omvifted hans Lokker,

Huldt afbedende Vintrens Harm, som styrtede Muren.
Her er Stilhed og Ro for min Siæl bag kiølige Porphyr
Raahte med Ild Rudolf; og det Høie maa søge det Høie.
Bygger ei Ørnen helst paa Fieldsteenkanten sin Rede,
Medens Ræven i guulskiørt Sand, med Skiælven og Bæven,
Graver en feig Labyrint for sin Flugt med dobbelte Dørre?
Livet er slunken fra Fieldet til Dal, og synker fra Dalen
Atter i Sumpen; et værdigt Kapel for ængstlige Straadød.
Men som med Velbehag nu Rudolf i smaa Monologer
Yttred sin ædlere Sands, afbrudt ved Fuglen og Blæsten;
See, da tyktes ham høre forvist han bag Ridderruinen
Psalmetoner, en Menigheds Røst. Og som en forundret
Drømmer, der sikkert ei veed, om den Lyd der træffer hans Øre

Virkelig er, eller blot Indbildnings luftige Foster,
Iled han ind bag skiulende Muur. — Da hæved en Kirke
Herlig med gothiske Hvælving sit Rum bag selve Ruinen,
Aabnende vidt sin dobbelte Dør. Da skuede Rudolf
Kulsort Korset af Ibenholt, og Alterets Vorlys
Straalte med dæmpede Skin giennem Hvælvingen, lysende lidt kun
Tavlens Billedeværk, der i lang Tid savnede Guldet.
Hvo det nærmere skued, fornøied sig ved at betragte
Bibelske Stykker, et heelt Testament, udskaaret i Egen
Med utrættelig Flid. Men beundred Salomons Domstol.
Degnen viste det stolt til mangen Fremmed, og bad ham
Føle paa Knæet, hvor rigtigt det var, med Sener og Muskler.
Ligerviis det blegnede Noer, paa Jorden, forsølvet,

For at stille det vel, fra det Levende gyldne, hvis Hoved
Nedhang, medens ved buttede Fod Skarpretteren holdt det.
Kirken selv var liden og fast, med hvælvede Buer,
Morkblaae Stolestaderne vare med hoirøde Lister.
Men paa Væggen et Billed man saae af den lidende Jesus,
Tornekronet, med dryppende Blod, samt udtæret Legem.
Aarenes venlige Støv havde dækt det; flittige Spindvæv
End arbeided paa tættere Slør; thi en sygelig Synen
Hæver ei Siælen til Gud, men nedslaaer knuende Modet.
Hisset et Orgelværk med nys forsølvede Piber,
Fyrstens forgyldte Navn i Zinoberskiold med en Krone,
Samt en Stierne, som klang og bevæged sig, naar der var Høitid,
Mildt forskiønned den vestlige Kant. Den vældige Samklang
Aved de skingrende Stemmer, som skreg; og Tonernes Almagt

Dybt i hvert bedende Bryst giød Andagts hellige Flamme.
Just som Rudolf i Kirken treen, da hæved en Olding
Snehvid Tinding, og steeg paa Prædikestolen; hans Hænder
Folded han fromt, og løfted sit Blik mod Helligaands Duen,
Under den kunstige Stols nedhængende Himmel. Da blev der
Taust overalt. Men rørt, med kraftig Mandigheds Stemme
Takked den værdige Gubbe sin Gud, for al den Velgierning,
Hvilken ved rigelig Høst i Aar Omegnen beviist var.
'Ofte jo — talde den værdige Mand, — fortvivlede Mismod
Hæved i Vaar sin Klage, naar han, som Skyerne spænder,
Tillod tærende Tørke; da nedfaldt frugtbare Byger
I overflødig Strøm. Nu, heed det, kommer en Syndflod,
Den fordærver vort Korn. Da sendte Jer Herren sin Stormvind,

Tørred Jert Land, at Kornet fik Kraft. Da klynked I atter:
Nu nedstyrte de buznende Straae, hvo reiser igien dem?
Herren har reist Eder dem, I Lidettroende! Kneiser
Gylden ei alt den frugtbare Stak? Arbeidsomme Høstkarl
Binder med Sved i den brændende Sol de vældige Neger.
Egnen er glad, og Fiolen til Dands alt Skaren forsamler.
Kroen gienlyder af Lyst, i Egnen er jublende Brimmel,
Skulde da Herrens Huus staae tomt? O siunger og beder!
Takker alle nu Gud!" — Da klang den blinkende Stierne,
Skiønt i Orglet med sølverne Lyd; da toned de dybe
Piber, de hellige Fløiter, Gedachten og Principalen;
Selv den vilde Mixtur indblandte sin skingrende Stemme
Med Almuens forenede Røst; da takked de Herren.

Men med knærkende Støvler af Kirken atter udsneg sig
Rudolf; satte sig udenfor Døren paa kiølige Steenbænk,
Stirrende vredt i den vilde Natur. "Ha! — raabte han heftig —
Dybt er Mennesket sunken forvist, naar kun han i Kirken
Gaaer, for at takke for Mad, som en Avlskarl takker sin Husbond.
Udaf den aabnede dobbelte Dør just smutted en liden
Tyk, spidsnæset, fortrydelig Mand; til Ynglingens Ytring
Lytted han flygtig, fornam at misfornøit med Præsten
Taleren var; og i Hast, glad ved at finde sit Medhold,
Letted han hurtig en lugslidt Hat og skreg i Diskanten:
Ja min Broder, med rette Du ærgres. Ak, men hvad hielper
Hele Philantrophien, hvad gavner al vor Oplysning?
Tiden tilbagegaaer, som en Krebs; den Sætning er rigtig.

Kunde du Basedow see af din Grav, forklarte Voltaire,
Mileful då græd I forvist; hvo fælder ei Taarer?
Har ei en latterlig Overtroe, lig skadeligt Ukrud,
Qvalt Oplysningens Blomst? Hvad skal de Fiælebodstreger?
Aldrig, selv paa Theatret engang, jeg yndede Farcer,
Mindst i Kirken. Hvad skal den Klang, de Viser og Toner?
Hvad betyder den Præken, den dumme Sladdren til Hiertet?
Tal til Forstanden med Klem, i logisk Orden! Inddeel dit
Tankesystem, som sig bør, i Paragrapher, methodisk.
Skulde du feile dog lidt iblandt? Det hændes den Bedste!
Siger intet min Ven, naar du feiler allene metodisk.
Selv har jeg skrevet et smukt Fragment om Helligedages
Tal, som os stiæler den gyldne Tid; om Kirkernes Mængde,

Hvilken betager os Rummet. Jeg giorde det billige Forslag
Hæve man burde hver Festdag reent; kun Een jeg forundte
Menigheden endnu: det var almindelig Bededag,
Hvorpaa siunges: "Forbarm dig over os fattige Stympre!"
Thi paa klog Mands Viis jeg forudsaae: lidt efter lidt først
Vænnes til rigtig Diæt Patienten. Kirkerne, bad jeg,
Bruger til Hospitaler, til Fødselstiftelser, Tugthuus.
Ak, men kun lidet hielper en klog Mands Tale. Vor Verden
Bliver en sandselig Klods, og Sandsen vil pirres. Behager
Dem en Prise Tobak?" — Her afbrød Tænkeren Talen;
Rakte sin Daase til Rudolf hen, og stak sig en Ladning
Selv, med et oversandseligt Smil i en sandselig Næse.
Men gravitetisk udtreen af Kirkedøren et Mandfolk;

Fromhovmodig, med ukæmt Haar; med stirrende Blik han,
Skuend mod Himmelens Blaa, og svang sin kundrede Knortkiæp.
Derpaa skreg i Affekt med kunstighylende Stemme
Mennesket; thi den naturlige Røst han foragted som syndig:
Babel, Babel! o naar vil Herren knuse dit Hoved?
Hevnens og Vredens Gud; og han som lærte paa Jorden,
Ei for at bringe den Fred (skiøndt tit han taled om Freden):
Men for at tirre til Kiv og Splid, for at opægge Barnet
Mod sin Fader, og selve hver Søn mod den skiælvende Moder!
Øienskalke, forhærdede Flok, forblindede Taaber!
Ak, I det have tilfulde fortient. Hvi lytted I aldrig
Til min begeistrede Røst? Gud veed jeg skreg efter Evne.
Siden Moses, Jesus og Luther virked der ingen

Kraftig for Troen som jeg. Selv spotter jeg Martyrdøden;
Thi jeg veed dog, I hænge mig ei; det har I ei Mod til.
Men saalænge jeg orker, jeg høit skal brøle: forbandet!
Ned i den forteste Pøl Enhver som vover at tænke
Anderledes end jeg. Dog ak hvad hielper min Iver?
Kiæreste Venner, for Naadens Skyld, dog seer mine Taarer!'
Græde vist kunde jeg Blod, I Elskelige, for Eder;
Thi kun bygt Eders Huus I have paa Sandet. Det dratter!
Inden I vide deraf, I paa Næsen syltes i Dyndet.
Men jeg veed det, jeg veed, det virke de falske Profeter,
Faareklædte, men dog indvortes rivende Rovdyr,
Hvilke fordærve mit Folk med gudsforgaaen Oplysning;
Seer Philantropen her, den smaa spisnæsede Kiæltring!"
Derpaa Kiæppen han løfted, og høit opsvungen mod Himlen,

Sank den, lig et knusende Lyn, mod Tænkerens Næse.
Men Oplysningen leed ei sligt; med kradsende Negler
Styrted den Overtroen i Haar. De revdes og sledes,
Hunden og Katten lig; de sparked i Siden og banked,
Lig Matrosen og Landsoldaten; lig to Elementer:
Mørkblaa Vand og den Skarlagens Ild, naar de stridigen blandes.
Men som Barnet, for hvilket et Speil man holder, naar fælt det
Vrænger sit Ansigt i heftige Skraal: det skammer sig snarlig,
Aftører Taaren og leer; saa Rudolf, underlig rystet,
Misfornøiet med Sværmerens Ord, og Vidne til Slagsmaal.

Og da den værdige Præst af Kirken treen med Datter,
Efterat Slaget var endt (selv Fantanismen og Frækhed
Taaler ei Viisdoms rolige Blik) da hilsed ærbødigt

Rudolf sølverne Mand, og nedslog Øiet med Rødmen
Da uskyldig og blid ham betragted den hulde Klotilde,
Hvilken med Psalmebogen i Haand, i tarveligt Hvergarn,
Med Kornblomsternes Krands i sit Haar, hiemfulgte sin Fader.

Borgersang.

Vil du være stærk og fri,
Maa Du Værget føre.
Ret, at staae sin Konge bi,
Bør hver Mand tilhøre.
Fordum vistes Den til Hæl,
Som var uden Ære;
Kun den overvundne Træl
Fik ei Sværd at bære.

Hvo ei da som Kæmpe stod,
Kaldte man en Slave;
Giødet blev hvert Aar med Blod
Dannerkongens Have;
Men udyrket Haven laa,
Skiult bag Skovens Høie;
Thi naar man skal stedse slaae,
Kan man ikke pløie.

Kunsten kom i Fredens Favn,
Fulgt af Snillets Glæder;
Og ved bøgomkrandste Havn
Reiste nu sig Stæder.
Loke veeg og Baldur kom;
Kirken høit sig reiste,
Og bag Herthas Helligdom
Roskilds Taarne kneiste.

Kampen meer ei ærtes blot;
Thor og Odin grunder,
Byder ind til deres Slot
Mimer og Vaulunder.
See, da var den danske Mand
Blot ei Helt i Norden;
Og den ædle Borgerstand
Stod ved Isefiorden.

Ei den fri, den danske Mand
Solgte bort sit Værge;
Deler ikke Trællestand
Med de feige Dværge.
Hamren seer ei ilde ud
Ved et Sværd, som rammer:
Har ei Thor, den stolte Gud,
Baade Sværd og Hammer?

Ærligt stod vi, Rad ved Rad,
Væbnet, naar det giælte.
Danmark skylder Axelstad
At det end har Helte.
At ei hele Rigets Navn
Svandt for Trællesorger,
Derfor takkes Kiøbenhavn
Og den danske Borger!

Vil Du være stærk og fri,
Maa du Glavind føre;
Ret, at staae sin Konge bi
Bør hver Mand tilhøre.
Fylder nu det blanke Maal,
Hver, med Sværd ved Side:
Den kun drikke Kongens Skaal,
Som tør for ham stride.

Tolds Sølvbryllup.

Hvor er saa stor, saa reen en Lyst,
Som Hyttens eget Held?
Den styrker hver en Bondes Bryst,
I Dalen og paa Field.
Vel fremmed Fryd behager kort,
Dog den maa snart forgaae,
Men aldrig iler Glæden bort,
Som boer i Arnens Vraa.

Skiøndt Flora længst i flygtig Dands
Forlod den kolde Mark,
End blomstrer Skovens Egekrands
For Hyttens Patiark;
For Abraham i Oldingskraft,
En Krands af Egens Lag!
Og havde Skoven Blomster havt,
De var ei valgt i Dag.

Ei Fader blot for Ætten her,
Med Høstens Sølverhaar;
Men virksom Fader for Enhver,
Som gavne Du formaaer.
Dig sømmer Egen! Egens Blad
Din Isse klæder bedst;
Mens dine Børn i glade Rad
Velsigne denne Fest.

Sid længe stærk iblandt os her,
Du Statens sieldne Mand!
Du Hierte, som har Kunsten kiær,
Og selv den øve kan!
Du Husbond for en trofast Viv,
Du Fader for en Slægt!
Velsign dem Gud, styrk deres Liv
Med hellig Varetægt!

Martin Luther.

Paa Reformationens Jubelmorgen.

Hvad bebuder i Dagbrækningens Morgenskiær
Med tidtgientagne Drøn, hisset fra Fæstningens
Vold Kartoven? Er nær atter en fiendtlig Magt,
Sendt at kæmpe mod Axelstad?

Drog en drabelig Helt, glad ved sit Seierstog,
Laurbærkrandset, besprængt nys af de Slagnes Blod,
Stolt fra Leiren? og lød Knaldet fra Svælgenes
Ildmund: Held Undertrykkeren?

Nei, nei! Kampen er endt, sølverbevinget Fred
Høit, med himmelblaae Fiær, moderligrugende
Svæver over vort Land. Kimende Klokkelyd
Tyder glædelig Høitidsfærd.

Martin Luther, din Dag! stor som en Verdenshelt;
Ei ved Sværdenes Magt, eller ved Slagnes Blod,
Men ved Kraften, som Gud høit over Klostrets Muur
Indgiød dybt i dit Kæmpebryst.

Ei dig Timur sin Piil, ei Alexander dig
Hielm gav; Attila dig stod ei med Horder bi;
Svag, i Aag du ei bandt Folket; men Frihedshelt,
Lænken brød ved din Fakkel du!

Thi den Himmelskes Bud skiændige Munkelist
Fræk fordreied; hans Ord: 'Elsker hinanden tro,
Elsker Sandhed og Gud, lever i Kiærlighed!'
Meer husvaled ei Christnes Barm.

Kold, vanvittig og bleg, drukken af sværmersk Ruus,
Martyrhelten sig bød frem for det slebne Staal;
Sank, og troede sig brændt luttret til Helgen alt
I den grusomme Pinselsild.

Frækhed fulgte paa skuml Fordom; og Borgia
Kaptes galen i Rom med en Caligula;
Slog til hedenske Dirk Nøglen, ham Petrus gav,
Aabned Rædslernes Kobberport.

Hvo traf Dragen? Jeg seer freidig i Baalets Ild
Bunden fast til sin Pæl Martins Johannes, ak!
Røgen qvæler din Røst, styrker dit Heltemod,
Huss, din Tillid til Frelseren.

Thi, almægtige Drot! aldrig din Miskundheds
Blik forlader den Slægt, som du af Støvet drog.
Silden finder et Skiær, hvor der er Sikkerhed
For den uhyre Kæmpehval.

Afgudstemplet i Rom hæved sin Hvælving alt,
Var paa grundlagte Kors hedenske Pantheon,
Tømte Skatten. Da Gud Leo med Blindhed slog,
Og han sveg sin Forsigtighed.

See, med jernbundne Skrin sendte sin Tiener han,
Afladshøkeren kom, planted forvovne Kors,
Haaned Troen paa Gud, skiændte hans Bedehuus
Solgte Lasterne Salighed.

Da, ved Gruben .... Thi bleg blandt Folianterne
Sad Erasmus, en lærd Skriftklog, som vidste hvad
Ret var; voved det ei; ræd som et Egern han
Knækked Skallen af Kiærnerne;

Lytted, skiult i sit Løv. Men over Gruben stod
Martin Luther du hist, fattige Biergmandsdreng!
Med at betle dit Brød frygtsom begyndte du,
Sang i Kappen for Hvermands Dør.

Mens din Fader opdrog Sølvet af Biergets Dyb,
Drogst du ædlere Guld, luttret for Mennesket;
Derfor lyder idag festlig Kartovens Drøn,
Derfor festlige Klokkeklang.

Baalet trued; men du kiæk i din Tillid sang:
'En fast Borg er mig Gud! Var der en Diævleflok,
Stor, utallig som hist Teglsteen paa Tagene,
Dog jeg kommer og trodser dem!'

Wartburgs Kæmpe du vandt! Frelserens Guddomsord
Lyder atter saa reent, fromt for hans Menighed,
Som for Peder, Andrees, Thomas, Philippus, og
Brødres Lyst Zebedæerne.

Dig, Melanchton, og ham, Fredrik den Vise, som
Høit paa Borgen dig kiækt giemte som Ædelsteen,
Hvor ved Lampen du tro tolkede Skriftens Ord,
For hver Broder i Dalene;

Hutten, Zwingli, Calvin, Gustav og hver en Helt,
Som med Viisdom og Kraft atter har Faklen tændt
I Guds Kirke, hvorved klarligt vi Jesum see:
Eder Taarer og Takkefest!

Horats.

Muser har Glæden, Druen kiær,
Lystighed boer i Rankers Skygge.
Evoe Bachus! du er os nær,
I dit Ly vor Hytte vi bygge.
Kryster nu Druer!
Evan forstærker Ungdoms Luer,
Venlighed aabner Siæl og Sind,
I vort Bryst strømmer Venskabet ind,
Naar med sit Blik han i Hierterne skuer.

Venus er sød, som Blomst i Mai,
Men hun som hin kan ei forbinde;
Elskeren gaaer sin eensomme Vei,
For at finde sin Siæls Veninde.
Skinsyge Glæde!
Ene da lad Forelskte træde,
Venus kun lider To og To;
Men i Selskab er Evan kun fro,
Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Nidkiærhed,
Skinsygen ei sin Fakkel tænder,
Skiøndt nu den Ild, som giør Ynglingen heed,
I os alle Forsamlede brænder.

Bachus forbinder.
Hil dig da Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos dig var Barmen trang,
Du os Hiertet opflammer til Sang,
I din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, du ædle Druens Ven!
Aldrig du dig fra Mindet fierner;
Rhin og Bordeaux nu os skiænker igien,
Hvad dig Massiker gav og Falerner.
Sønlige Pligter!
Hil dig vor Ungdoms elskte Digter,
Glade din Skaal vi drikke nu;
Du begeistred saa tidlig vor Hu,
Og sin Lærer ei Ynglingen svigter.

Hist, hvor dit Bad i Tibur staaer,
Ranken sig end i Gruset slynger;
Murene smuldnes Aar for Aar,
Men din Ære kun Tiden forynger.
Glemmer ham ikke!
Flaccus har lært os elske, drikke,
Kraftig han sang til Venskabs Priis;
Han var god, han var lystig og viis.
Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

Bachus og Cupido.

Nu siunger høit og lad Luerne brænde!
I et Lag af begeistrete unge Svende
Kan ei undværes Viser og Sang;
I et Samqvem af Musernes Sønner
Ved sin Cither Erato forskiønner
Vor Fest, med Blomster og med Klang.

Og det er smukt, at den Dristige, den Unge
Som ei kiender til Sorgerne saa tunge,
Sig forlyster ved breden Bord.
Men naar Gratier Dugen udbrede,
Naar Apollo selv Festen kan berede,
Først da sig hæver Glædens Chor.

Saa lad Silen paa sit Æsel kun svingle,
Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
Lad ham skraale saa dumt og frø!
Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
I Forening med Kiærlighed og Kunster,
Olymp! til Dig, hvor Guder boe.

Kun Kanibalen hujer i Skove,
Og ved Kruset Philisterne kun sove,
Sligt et Lag er Glædens Spot.
Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
Og med Aanden vi tale vil til Aanden.
Vor Sang, stig til Olympens Drot!

Saa lad da frit nu Bachus os tilsmile,
Og Cupido, som skyder sine Pile,
Lad ham komme, hvis han har Lyst.
Vi forskandsér os kiækt for hans Bue,
Bag dit Løv, du livsalige Drue;
Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf i Festens lyse Halle?
Thi som jeg mærker saa sukke vi jo alle!
Skiuler hver et hemmeligt Saar?
Hvorfor funkler derhenne dit Øie?
Hvorfor synker da dit fra det Høie?
Frisk Mod i Ungdoms favre Vaar!

Thi han som kryster de purpurrøde Druer,
Og hun som kiører med de sneehvide Duer,
Det er Guder som dyrkes maae.
Flætter Roser om Bægeret til Randen!
Lad den ene forstærke den anden,
Vort Mod skal Hiertet Lykken spaae.

O Fader Evan, du som Druen kryster,
Tal et godt Ord imellem til din Søster,
For hver ærlig og trofast Gut,
At hun, før tilbagevender Aaret,
Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
Nu Skaal for hver en elsket Glut!

Hans Hegers Jubeldag.

Skiøn Vaaren er, med sine Knupper,
Sin Kiærlighed, sin Rosenduft;
Men Høsten og med sine Stubber,
Sin lune Middag, klare Luft;
Ei hersker Febren; sund og rolig
Er Himlen, Loftet i en Bolig;
Staaer Skoven ei af Blomster fuld,
Den spætter dog sit Blad med Guld;
Paa Træet hænger Frugt i Klynger,
I sidste Solskin Fuglen synger.

Hvor skiønt at ældes! Livet kalder
Til dette Maal, ærværdigsmukt!
Mangt Blomster ned af Træet falder,
Faa vorde Frugt, faa moden Frugt.
Og mangen Frugt i Frosten isner,
Den skrumpes uden Smag, og visner;
Og Sieldenhed, at see en Mand
I Oldingskraft, med Ild, Forstand,
Som ikke Verden Ryggen vender,
Men Livet i sin Æt erkiender.

En saadan Gubbes Dag jeg signer,
Blid som en Mand, som Yngling varm.
Han sig i Ungdomskraften ligner,
Med stærken Haand, besiælet Barm.
Halvhundred Aar han sad i Sale,
Hvor Lasten skialv for Themis Tale;
Han sidder end, med hviden Lok,
Som Fader i en Sønneflok.
De hædred ham med Ønsker, Bønner:
Syng ogsaa Skiald, iblandt hans Sønner!

Du rige Siæl! hvis Vid og Tanker
Steds yttred sig i sindrigt Værk!
Dit Anlæg kiender ingen Skranker,
Din Lyst giør dig til Prøven stærk.
Kan jeg de Færdigheder nævne,
Hvortil Naturen gav dig Evne?
Du elsker hver en Gienstand skiøn,
Dig alle Muser kalde Søn.
Du saae dem ved din Vugge dandse;
Dit Sølvhaar pynte de med Krandse.

Dit Huus forfaldt; da strax et andet,
Indretted du med Smag, Forstand;
Og da det sank for Fædrelandet,
Du bar dit Tab som Dannemand.

Som Gartner dyrked du din Have,
Hver Vaar gav Flora bedste Gave.
Cheruben dig af Eden drev,
Dog ei ulykkelig du blev:
Du veeg de vrede Bombers Flammer,
Og sad tilfreds i snevre Kammer.

Hvad Been, Træ, Malm, hvad Pap kan yde,
Det viiste Du med kløgtig Haand.
Og Strængens Toner lod du lyde,
Og rørte mangen følsom Aand.
Nu sleeb du Glar, for i det Fierne
At see den evigskiønne Stierne.
Dit Hierte steeg ved Himlens Pragt,
Du saae din Gud i Høitidsdragt.
Det gav dig Haab, og Trøst i Nøden.
Ei fromme Olding frygter Døden.

Som Blomster i din seldne Have,
Du dyrked Sprog, og Du dem veed.
Du elskte Tankens skiønne Gave,
En Frugt af viis Forskiællighed.
I fremmed Tungemaal at tænke,
Var dig en Lyst i lette Lænke.
Da blev dig Digtekunsten kiær,
Musiken skiænkte den sit Skiær.

Du drømte dig bag Laurens Kroner,
Og Tasso laante fulde Toner.

Vaulundur med den sølvgraa Tinding,
Med stærken Arm, med kloge Blik,
Dit Liv var dig en Seiervinding,
Thi hvad du stræbte, fuldt du fik.
Ei Hovmod, Rigdom var din Tanke,
Du vilde Ax paa Veien sanke,
Uddanne Hiertet, din Forstand.
Du blev en Ven, en Fader, Mand;
Din Kreds dig elsker, hver dig skatter,
I Børnebørn du grønnes atter!

Galeotti og Schall.

En sydlig Genius, som Kunsten følte,
Drev Skiæbnen op til Nordens fierne Strand,
Og dog et halvt Aarhundred ikke kiølte
Den Ild, han bragte fra sit Fædreland.

Ukiendt med Sprog, han glemte halv sit eget,
Men Mandens Aasyn bedst er Siælens Tolk,
Og Galeotti vidste: der er meget,
Som rører Hierterne, blandt alle Folk.

Dog, for at male, trængte han til Toner,
Som yttre Heltemod og Kiærlighed;
Da fandt han under Siællands Bøgekroner
En indfødt Mand, som Sligt at tolke veed.

Og huldt forbandt med Nordens Veemodssukke
Sig friske Liflighed fra Arnos Stad.
Da tonte det, som Nattergalens Klukke,
Naar Zefir vifter i et Bøgeblad.

Stiftamtmand F. Moltke.

En Ungersvend med Sands
For hver en Livets Færd,
Som vikler Daphnes Krands
I Themis blanke Sværd,
Opramt i Taagers Dunst,
Og stærk i Skiæbnens Lyn,
Med Videnskab og Kunst —
Det er et sieldent Syn.

Dog mere sielden vist
Den Olding er at see,
Som vikler Rosens Qvist
I sine Lokkers Snee,
Hvis gamle Hierte slaaer
Endnu med samme Mod,
Som for halvhundred Aar,
Med fyrigt Ungdomsblod.

En Gubbe, from og viis,
Som paa Guds Godhed troer,

Som giør til Paradis
Den Hauge, hvor han boer;
Som ei affondret staaer,
Med rynketskumle Bryn,
Men elsker sine Kaar, —
Det er et sieldent Syn.

Men mere sielden Den,
Den Romer i sin Skov,
Som gaaer fra Raadet hen
Igien til Mark og Plov;
Som Ærens Virak drak,
Som deelte Verdens Rang,
Og viis dog foretrak
Skovfuglens fromme Sang.

Virk mangt et Aar igien,
Med driftigt Manddomsværk,
Du Evalds unge Ven,
Du Nutids Gubbe stærk!
Lær os, saa let som Du,
At bære Aldren tung;
Og lær os, graae endnu,
Med Ild at være ung.

Thorvaldsen.

Herr Thorvald drog over salten Hav,
Til Romaland Snekken mon stande,
Der satte de ham ved den Marmorgrav,
Saa drog de ad brusende Vande.

De vidste han eied et Nemme snildt,
Til Kunsten med Lethed at lære,
De tænkte: den gode yske Pilt
Skal giøre sit Fædreland Ære.

End findes Kæmper vel hobeviis,
Som tiene Gud Thor, den Herre,
Men til at virke Vaulunders Priis
Med Kløgten, findes der færre.

Thi toge de ham, som han gik og stod,
Og satte ham paa den Snekke.
Nu stod han bedrøvet, det unge Blod,
Og græd bag Myrternes Hække.

Han søgte forgiæves den danske Bøg;
Og Taaren ham Øiet mon væde;
Han tænkte kun midt i den sydlige Spøg
Paa Nordens alvorlige Glæde.

Op Thorvald, Taaren af Øiet visk,
Benyt dine Timer saa fage,
Sku atter dybt i Naturen frisk,
Og vend saa med Laurbær tilbage!

Men ud han vandred af Byens Port
Og monne de Taarer aftørre;
Thi var end Nordboens Nemme stort,
Saa var dog Hiertet ham større.

Nu Fristen var endt, og han stod ved Strand,
Da monne ham Uro fortære;
Thi elsked han høit sit Fædreneland,
Saa elsked han ogsaa sin Ære.

En Aften han stirred med Haand under Kind,
Mens Gubben fortalte den Sage
Om Jason, der hented det gyldne Skind,
Og vendte saa tapper tilbage.

Da reiste sig Thorvald af Veemodsdunst,
Og Flammen i Øiet ham brændte:
'Det gyldne Skind er den gyldne Kunst,
Og Jason skal atter det hente!'

Og hurtig reiste sig Helten kiæk,
Og Helten under hans Hænder,
Og Billedet stod, til Canovas Skræk,
Som vel Heimskringla nu kiender.

Thi neppe forstod hun din høie Natur,
Før Fama dit Rygte bebuder,
At, Thorvald, dit lille Brædeskuur
Stod fuldt af Grækernes Guder.

Din Krands er vundet! Som trofast Ven
Du vender nu atter tilbage,
At hilse det elskte Land igien,
Som skued din Barndoms Dage;

Og smiler i Venskabs Helligdom,
Hvor vi dig Takken frembære.
Ei Alexander til Babel kom
Med større Hæder og Ære.

Tak Thorvald, Tak for den Krands, du vandt!
Dens Blade jo dele vi alle;
Vaulundur atter sit Værksted fandt,
Og henrykt smiler Valhalle.

Den gamle Præst.

Vil du være stærk og fri,
Lev dit Liv med Ære!
Vil du staae Naturen bi,
Sølverhaar du bære!
Nyd din Lykke, spar din Kraft,
Seent da Løvet gules.
Oldingseeg er fuld af Saft,
Ynglingspiken hules.

Stærk en Gubbe blandt os her
Nu om Læren minder,
Endnu Rosens friske Skiær
Blusser paa hans Kinder;
Lokken, som en Lilievand
Snoer sig om sin Stubbe.
Herligt, som den yngste Mand,
Smiler du, vor Gubbe!

Høit nu til hans Jubelfest
Flamme Glædens Kierte!
Thi halvhundred Aar som Præst
Rørte han hvert Hierte:
Stod i Luthers sorte Kiol,
I den fromme Vrimmel,
Viste, fra sin Prækestol,
Salighedens Himmel.

Mangen Yngling døbt du har,
Som er her tilstæde;
Mangen Pige, dyrebar,
Vied du til Glæde;
Mangen Ven, paa Jesu Bud,
Trøsted du i Døden.
Han er lykkelig hos Gud
Nu i Morgenrøden.

Længe pandsre kraftig Bark
Dig din Bul, du Stærke!
Du er Egnens Patriark,
Dette maa du mærke.
Patriarker holde dem,
Tiderne dem signe,
Om de just Methusalem
Guldt ei efterligne.

Halve Sekels Sølverfest
Vi som Sølvet hædre;
Men den næste blier dog bedst,
Guldets er dog bedre.
Nyd da disse Fremtids Aar
Med din fromme Qvinde,
Som en Yngling i sin Vaar,
Med sin Elskerinde.

Anders Sandøe Ørsted.

Da hans Venner havde ladet ham male.

Du Jordens og Himmelens Datter,
Hvem Chaos i Dybet nedtvang,
Til mægtig du hæved dig atter,
O Themis, dig lyde vor Sang!
Dit Vink, til Held,
Deukalion lød paa Parnasset:
Af Jordens Been
Steeg atter da Mennesket frem.
Hædrer, med perlende Draaber i Glasset,
Retfærdsgudinden i Musernes Hiem!

Prometheus, hvad Fremtiden siger,
Kun lærte, da du stod ham bi;
Selv Aarstidens himmelske Piger
Froe kalde dig Moder, som vi.
Thi Livets Krands
Med Gratier stedse du binde!

En Rose mild
Indslyng du i Strænghedens Tiørn;
Medens i Skyggen Parcerne spinde,
Venlige Moders alvorlige Børn.

Dog, evige Themis! ei mægter
Du stedse, hvad stedse du bør:
Tit rase Titaniske Slægter,
Og hærge paa Jorden, som før.
Din Datter foer
Til Himlen fra Lasten forfærdet,
Astræas Røst
Med Taarer fra Skyerne lød.
Da dine Sønner, væbnet med Sværdet,
Daarlighed tvang til hvad Kiærlighed bød.

TAYLOR INST · OXFORD ·

Ei Mars kun har Helte, som lønnes
Af Brødres beundrende Røst,
Og Lauren ei ene kun grønnes
For Funken i Skialdenes Bryst:
Astræas Søn!
I Egeløv Lauren Du vinde;
Med Viisdoms Kraft
Forener Huldsalighed Du.
Vordende Slægt i dit Billed skal finde
Gienskin af Straalen som qvæger os nu.

Vor Broder! indviet dig være
Nu Skaalen med Druernes Blod;
Dig Ingen misunder Din Ære,
Thi du er saa sielden, som god.
Dit Billed høit
I Hallen bekrandset skal hænge,
Dog helst, vor Ven,
Dit levende Billed vi see:
Smiil da iblandt os, kraftig og længe,
Alderen krandse din Tinding med Snee!

Da Kongen atter var karsk.

Bredelig brandguul, gold; som i en Ørken,
Sviende Græsset, hærgede kun Tørken;
Længer ei Hertha Dannerskoven krandsed;
Kilderne standsed.

Sørgelig sludfuld ind sig hylled Egnen
Skummelt i Taager, daglig fulgte Regnen,
Tillod ei Solen, lifflig i sin Lue,
Rosen at skue.

Fredrik Din Hertha i sin Feberhede
Vexled med Mismod, Taarer og med Vrede;
Væxter i Dalen hendes Haand ei planted,
Medens Du skranted.

Men, da Du atter smiler os imøde
Frisk og husvalet, hendes Kinder gløde.
Fredrik Din Herthas Frugtbarhed har tolket
Glæden for Folket.

Duggen i Skoven nu de Krandse bader,
Vedbend og Eeg til Fædrelandets Fader!
Sundhedsgudindens Hænder dem har flættet,
Dig dem forjættet.

Sildigt de pryde Dine Lokker lyse!
Lang Tid ei Folket, ei Naturen gyse.
Kraftig som Olding, Dine Sønner prise
Fredrik den Vise!

Fødselsdagen efter.

For Fredrik Fædrelandets Ven
Nu juble Nord!
Hans Fest os hilser skiøn igien,
Hver ærlig Danske feire den!
Vor Drot, vor Fader og vor Ven,
Hør Glædens Chor!
Den Fryd Dig tyde Toners Brag,
Som Læben tolker altfor svag
Med Ord.

Kort os vor Sol formørket var
Af Sorgens Sky;
Men Straalen skinner atter klar,
Velgiørende som dyrebar;
Sit Sæde Glæden atter har
I Fredens Ly;
Thi karsk, med kraftigt Manddomsblik,
For Danmark smiler Frederik
Paa ny.

Lev endnu stærk halvhundred Aar,
Du Danskes Trøst!
Til Sølvet om Dit lyse Haar
Sin Oldings = Kongekrone slaaer;
Skiænk os Din Sommer, som Din Vaar,
Skiænk os din Høst!
Skiænk os Din Vinter, reen som Snee;
Paa den skal Himlens Stierner see
Med Lyst.

Selkirk i Robinsonshulen.

Her er jeg atter hiemme,
I hellig Eensomhed,
Og henrykt kan forglemme
Alt hvad jeg nylig leed.
Jeg efter Mennesker higed;
Nu boe de mig saa nær,
Og Aftenstiernen blinker
I Hytten med sit Skiær.

Saa hiertelig mig forlængtes
Alt efter en Menneskerøst,
Forladt og plat allene
Hist, uden Haab og Trøst.
Min Ungdoms Kræfter svunde,
Mig Klippen blev altfor steil,
Mig Øxen sank af Hænde,
Og Øinene saae mig feil;

Da kom i Kanden hisset
Den brune Ven, til Trøst;
Ved hans trofaste Hierte
Forsvandt min Sorg og Brøst.
Hvad havde jeg meer at vente,
Jeg Gubbe, Nødens Rov?
Med hvide Seil kom Skibet
Og ankrede ved min Skov.

Og Længselen drev mig vældigt
At skue mit Fædreneland,
Og mig vinkte med Svanebarmen
Storseilet hist fra Strand;
Og Flaget flagrede kiærligt:
Da vilde jeg der ei døe,
Besteg det gyngende Dække,
Ak, og forlod min Øe.

Forlod de fremmede Steder,
Skiøndt huusvant længst til dem,
Og stod som Fremmed atter
Midt i mit eget Hiem.
Da blødte mig Hiertet saare,
Da havde jeg intet Hegn,
Og stod som Lear paa Heden,
I Nattens Storm og Regn.

Nu vender Glæden tilbage,
Her finder jeg alt igjen:
Mit Bord, min Bibel, min Hylde,
Min Løibænk, og min Ven.
Med Mennesker kan jeg tale,
Forglemme hvad før jeg leed,
Og vederqvæge mit Hierte
Ved hellig Eensomhed.

Jeg kan tilbage mig drømme
Ved Øens Klippebrud,
Min Nabo stundum besøge,
I Løndom bede til Gud.
O Tak den ædle Velgjører,
Som slig en Trøst mig gav,
Han vil og Selkirk skiænke
Sin smalbeskedne Grav.

Paa Kirkegaarden sove
Skal trætte Vandringsmand;
I Christenjord begraves,
Ei hist i vilden Sand.
Og i den Steen skal stande,
Som lægges over mit Leer:
'Han lærte Mennesker elske,
Og var ei ene meer.'

Pebersvenden og Ægtemanden.

Bryllupsang.

Det vise Varselsraad, min Ven,
Vi hørte tit gientage:
Døe ei som gammel Pebersvend,
Men tag betids en Mage;
Thi uden Viv og uden Børn,
Du blier en gnaven vranten Biørn;
Og uden Roser staaer din Tiørn,
Og uden Lys din Stage.

Hvo giver villig ei sit Ja
Til slig en Lov om Kone?
Dog Venner: nulla regula
Sine exceptione.
Der var engang en Dannemand,
Med Vittighed og stor Forstand,
Men aldrig blev, ved ham i Brand,
Lenore Magdelone.

Dog har vi Pebersvenden kiær,
Trindt vil han Venner finde;
Thi, uden ham, sad ikke her
Vor Hjort med samt sin Qvinde.
Kun Fædrelandet var hans Viv;
Det offred han sit hele Liv,
Sit Arbeid og sin Tidsfordriv.
Thi leve Holbergs Minde!

Men dig nu, før din Sorøfart,
Vor gode Hjort, vi ære!
Hvad Pebersvend har sammenspart,
Bør Ægtemand fortære.
Vor Lector, gaa i Holbergs Spor!
At atter Sorø staaer i Flor,
Og at en Sæd i ædel Jord
Kan gyldne Frugter bære.

Poesiens Nytte.

Et Læredigt.

Og trænger da Kunsten end virkelig til
For Virkeligheden med Kraft at forsvares?
Mon ikke dens Magt i de liflige Spil
Stadfæstes for Verden, og klart aabenbares?
Skal Tænkeren, Ludimagisteren lig,
I Skolen kun stave begyndende Fibel?
Naar komme vi da til at læse vor Bibel?
Naar nyde vi Fred, paa forsvarende Krig?

Og vanskeligt er det for følende Bryst,
For Siæle som fløi paa Indbildningens Vinge,
At slippe den fri, den begeistrede Lyst.
Og lade til Arbeid i Støvet sig tvinge.
Thi Pegasus, skiøndt han af Sener er stærk,
Fik ikke de mægtige Vinger forgiæves:
Han gaaer ei for Ploven, i Sky vil han hæves.
Og lystrer ei Tømmen til smaalige Værk.

Og Fuglen, som synger i Lunden saa sødt,
Blier let til en latterlig Skraaler i Buret;
Og Aanden, som tit os frivillig har mødt,
Ei lader sig kalde, som Træl, efter Uhret.
Og Sommerfuglvingen, med Ultramarin,
Med Purpur og Guld, med den fagrende Glæde,
La'er ei sig befamle som Kræmmerens Klæde,
Dertil er dens Silke for skiær og for fiin.

Og dog kan de Skiønne med yndige Smil
Mod Pøbelens Plumphed ei Forsvar undvære.
Og derfor Apollo, med sigtende Piil,
Maa spænde sin Bue til Musernes Ære.
Den lurende Python, med blodige Tørst,
Som skæler, med Braaden mod Søstrene hvæsset,
Maa bide med sprættende Lemmer i Græsset,
Da lyder fra Delphi Orakelet først.

Men muntre, men frie, uden Had, uden Nag,
Som Siæle der hæved af Hvirvlen sig længe,
Vi, Elskte, vil samles saa mangen en Dag,
Og henrykte lytte til Harpernes Strænge.
Thi ikke for Eder behøver jeg kold,
Med kummerlig Tyden mit Værk at begynde;
Jeg veed at I trofaste Skialdskabet ynde,
Som Herkules yndte vulkaniske Skiold.

Ja, Venner! et Skiold er den sindrige Kunst.
Indgravet i Guldet staaer store Bedrifter,
Som hæver os over Forgangenheds Dunst,
Og taler til Fremtid med lysende Skrifter.
Et Skiold, som sig vugger paa Tidernes Hav,
Et Værn, som i Modgang vi sielden forliste,
En Plade med Tak paa den Blegnedes Kiste,
En Mindesteen over den Elskedes Grav.

Og følger en qvægende sød Poesie
Ei Mennesket steds, hvor i Livet han vanker,
Naar Glæden og Taaren giør Hierterne frie,
Naar Ordet udtrykker de dybeste Tanker?
Nærværelsen selv er kun sielden ret smuk;
En Gnier! Kiedsommelighed er hans Broder;
Men Haabet hans Datter, Erindring hans Moder,
Formilde den Brantne med Smil og med Suk.

Og fulgtes vi ei giennem Skyggernes Krat,
Som oftest gaaer over de taagede Moser,
Hvor Solen sig skiuler i Skyerne brat,
Hvor hyppige Torne har enkelte Roser;
Og fulgte Begeistringens Fakler os ei
Til Kunstfantasiernes brogede Telte,
Hvad var da vor Jord, med de herlige Helte?
Hvor var da vel Glæden paa Timernes Vei?

Betragter dog Barnet i Uskyldens Aar!
Hvad er det, som saligt den Lille henrykker?
Mon Alfer og Feer om Buggen ei staaer,
Og omskabe Smaating til kostbare Smykker?
En Kiæp vorder Ganger, en Stol bliver Slot,
Til Ginistan vider sig snevreste Stue;
Og Lampen med høi og forunderlig Lue
Med Straalen forgylder et sørgeligt Graat.

Hvad farver, som Rosen, o Skiønne din Kind,
Naar Barmen sig hvælver saa hvid som en Lilie?
Hvad mildner, du Yngling dit trodsige Sind,
Hvad luttrer din Siæl, og hvad bøier din Villie?
Mon Blomsten fremstaaer af et timeligt Frø?
Nei Amor bag Busken din Rolighed fanger.
Og hvo er din Ven? Den begeistrede Sanger,
Som tolker din Ømhed, og smelter din Mø.

"Men Manddommens Aar skal ei vies til Leeg.
En Hustru skal ærbar kun Børnene røgte.
Ei Blomster bør findes paa Bøg eller Eeg,
Vor Middag bør haane hvad Morgenen søgte.'
Og er da vel Frugten af Olden og Bog
En Næring for Mænd? Og hvad kaldes at virke?
Bør Huset ei staae hos den høiere Kirke?
Besidder man Viisdom, om end man er klog?

Hvad virker i Verden den flittige Mand,
Som kiender ei Siælen, ei Mennesket kiender?
Som føle Naturen var aldrig istand,
Med udyrket Hiærne, med haardføre Hænder?
En Dagløнner blot, som forretter sit Gavn
Er Skabningens Herre tilfreds med at være?
Hvad er da hans Fortrin, og hvad er hans Ære?
Hvad skaffer ham Tak, hvad bevarer hans Navn?

Han kiende maa Sagas indviede Skrift,
Gudinden, som over Bedrifterne vaager;
Men halv dog udslettet er store Bedrift,
Og Gierningens Aarsager hylles i Taager.
Hvad viser os Hiertets forborgneste Hiul?
Hvad lærer os Lidenskabskrateret kiende?
Hvad kan vor Begeistring for Dyden antænde,
Hvad afhyller Lasternes glimrende Skiul?

Melpomene kun, en guddommelig Tolk,
Den høie, den store, den herlige Qvinde!
Melpomene kun, med sin tragiske Dolk,
Ei Digterens ene, men Heltens Gudinde.
Hun vandrer med Klio den natlige Sti;
Hun stiger hvor Klio det aldrig forsøgte,
Oplyser de dybeste Ting med sin Løgte,
Og kun hendes Rædsel giør Siælene frie.

"Men Helte, men virkende Mænd for et Land
Kan Hver dog ei være! Fornødenhedsforger
Har frembragt en stor en vindskibelig Stand,
Og agter Du ikke den stræbsomme Borger?"
O inderlig har jeg den Virksomme kiær!
Men Borgeren fører jo Sværd ved sit Belte;
Staaer Faren for Døren, er Borgerne Helte;
I Freden bør føle sig Borger Enhver.

Og kan han i Fred ei opmuntre sin Flid,
Ei mores om Aftnen paa Møien om Dagen?
Selv er han en Kuustner ved Haandværkets Iid,
Bør Künsten ei dyrke Forstanden og Smagen?
Huld læger Thalia dit Sind, naar hun leer;
Du føler, skiøndt skrøbelig, dog dig fornøiet,
Opdager selv hemmelig Biælken i Øiet,
Og spotter ei Skiæven i Broderens meer.

Og Hustruen, trænger da Hustruen ei
Til Kunstens idylliske Blomster at bryde?
Hvor øde blev Dagenes møisomme Vei,
Hvis aldrig hun skulde Begeistringer nyde.
Er Fødselsdagsglæden, er hellige Juul
Ei Fester, som trænge til sødt at forskiønnes?
Du ønsker et Træ, som om Vinteren grønnes,
Med Æbler af Guld under Grenenes Skiul?

Jeg kiender, o Moder, saa deiligt et Træ:
Ei Granen, som voxer bag Sneen i Have;
Det blomstrer saa nær ved Parnasset i Læ,
Det skiænker ei ene til Julen sin Gave;
Det yder dig Frugter af herligste Kraft,
Din Stue bag Volden til Skov det omskaber,
Det aldrig sin Grønhed og Æblerne taber,
Thi Roden fra Helikon suger sin Saft.

"Men Gubben nedbøiet af Svaghed Aar
For ham dog Gudinden ei Æblerne kryster?"
O høit over Graven Urania staaer,
Og styrker den Fod, som af Trætheden ryster.
Hun kaster en Funke fra Stiernerne ned,
Mod Graven, hvis bældende Mulm ham forskrækker,
Med Evighedsblomster ham Randen bedækker,
Og planter Kiærminderne trindt om dens Bred.

Saa nytter da Digtningens salige Kunst.
Og skulde vel Sangen fremdeles bevise,
At ikke den Idræt er Drøm eller Dunst,
Som tillaver Siælen sin kraftigste Spise?
Hvor hæderlig er en vindskibelig Haand,
Og Aanden forædles naar Legemet styrkes;
Men Afguder ikkun af Hedninger dyrkes,
Og Stoffet bør aldrig tilbedes som Aand.

Saa lader da tit i selskabelig Kreds
Gudinderne glæde, Gudinderne saare;
Den vittige Latter giør Siælen tilfreds,
Og aldrig ydmyger den hellige Taare.
Dens Væld er Beundring for Stort og for Smukt,
Naar Tanken og Følelsen Sagerne dyrke.
Ei græder af Svaghed den saftige Styrke,
Ei præsser man Most af forraadnede Frugt.

Lad længenok tørt det indskrumpede Bær,
Som Nattefrost hærder, som drømmer om Kræfter,
Indbilde sig selv at det mandeligt er,
Fordi det for Indtrykket aldrig gav efter;
Lad længenok Dumhed som Munterhed skyer,
Indbilde sig selv hun er Ærbarheds Datter.
Kun Mennesker røres til Graad eller Latter,
Naar loe eller græd vel det søvnige Dyr?

Var Grækenland vorden hvad Grækenland blev,
Hvis Viisdom ei kunde paa Gratier stole?
Aspasia selv vel ei Værkerne skrev,
Men Viisdommen gik dog hos Skiønhed i Skole.
Provence! hvad modned din blomstrende Tid,
Din Ynde, som kappedes selv med Naturen?
Til Damernes Ære sang høit Trubaduren,
Og Smilet belønnede Kunstnerens Iid.

Selv Ludvig dit Hof, der saa glimrende tit
Blev hyldet af alle som Digternes Tempel,
Skiøndt ofte for slavisk og ofte for frit,
Det Mængden forførte ved Flitterexempel:
Det Gode, det Smukke, som Billigheds Blik
Lig enkelte Roser i Udkrudtet finder,
Kun ved din Forening af Mænd og af Qvinder,
Kun af en selskabelig Cirkel udgik.

Og sad ei, o Nord, i din dæmrende Hal
De Kæmper og Koner saamangen en Aften,
Og lytted til Qvad af den siungende Skiald,
Som priste med Kiærlighed, Tróskab og Kraften?
Og sidder i Norrig og Island endnu
Ei landlige Flokke ved Tranlampeflammen,
Og høre den morsomme Saga tilsammen,
Og føle sig henrykt af Oldtidens Hu?

For hvem da, I Muser! bestemtes Jer Lyst?
For Mennesker! Væsner som føle, som tænke;
For Skaberens Billed, med levende Bryst,
Hvis Kiækhed afkaster den tyngende Lænke.
O toner bestandig i Harper og Luur,
Og udvider Timernes smaalige Fængsel,
I Himmelske! stiller vor himmelske Længsel,
Forener vort Hierte med Gud og Natur!

Til Morgensolen.

Tak, du himmelske Lys, som atter straaler
Paa min Bog, min Haand, og paa min Kind!
Glæden drikker jeg nu af dine Skaaler,
Thi du fylder med Mod og Kraft mit Sind.

Naar du længe bag sorten Sky dig skiuler,
Nedslaaes Kræfterne, Dunsten stiger af Hav.
Taagejetten staaer frem af sine Huler,
Hele Jorden er lig en fugtig Grav.

Jetten af sortgraat Vand et Fængsel hvælver,
Trækvind suser igiennem Murenes Rift;
Kuet i Lænker bleg Naturen skiælver,
Glemmer sit Haab, Erindring, sin Bedrift.

Skilt fra Glæderne gaaer den bedrøvede Sanger,
Søger en Gienstand, søger i Vintren Vaar,
Finder den ei, og som en jordisk Ganger
Pegasus mat med siunkne Vinger staaer.

Men naar Phøbus Apol du atter luer,
Brister trykkende Fængselhvælving brat;
Orion og Himmelvognen jeg skuer,
Atter i Glands fra mørkblaa Midienat.

Og den smilende Morgen savner Muren,
Som indklemte saa tungt min Følelse nys.
Phøbus elsker med Sværmeri Naturen,
Skiænker den hele Skabning Brudgomskys.

Lær, o himmelske Fader, min Aand at vaage,
Lær der frydes ved Alt hvad stort er og smukt;
Da skal ingen jordisk Taage
Stække Siælens hellige Vingeflugt.

Tristan til Isalde.

Efter en gammel fransk Vise.

Jeg digted før ved Harpens Klang,
Og Kiærlighed gav Kraft min Sang;
Nu skiænker kun min Kunst den Trøst,
At tolke Smerten i mit Bryst.

O Elskov, søde Fantasie!
Tro vandred jeg din Blomsterstí.
Du, som al Verden Livet gav,
Hvi bøier du mig mod min Grav?

I Dødens Stund jeg beder nu,
Isalde, søde Fiende du!
Du, som dog èengang var mig huld,
Forglem mig ei i sorten Muld.

Naar ned de sænke mine Been,
Man læse skal paa Gravens Steen:
Ei nogen Beilers Hierte slog
Som Tristans; dog ham Døden tog!

Du Ridderskabets ædle Pragt,
O Lancelot, hvis Heltemagt
Med Høviskhed sig steds forbandt,
Du agter ei min Bøn for Tant:

Mit Harnisk arve du, mit Sværd,
Men udi Krig, i Ridderfærd,
Lov mig, steds under Sværdets Blink,
At agte min Isaldes Wink.

O Gud mit Liv staaer i din Haand,
Skiænk Lise nu den Trættes Aand!
For anden Ild mig hist bevar,
End den, jeg for min Dame har.

Maanen i Tusmørke.

Forgyldet Aftenstiernen straaler
Kun saare kort;
Den ikke Natteluften taaler,
Thi gaaer den bort;
Den følger Solens varme Lue,
Med Velbehag,
Og blinker blot paa Himlens Bue
Ved høilys Dag.

Men Venus, med de hvide Hænder,
Ei lider Sol;
Sin Duft hun først i Mørket sender,
Som Natviol.
Da kommer Maanen med det svage,
Det milde Skin,
Og funkler, uden at opdage,
I Busken ind.

Og tro den lyser Kiærligheden
Paa skiulte Vei;
Men Maanen altid var beskeden,
Den sladdrer ei.
Og skiøndt vel Bækkens Mund om Tingen
Bestandig gaaer,
Saa taler den et Sprog, som ingen
Af os forstaaer.

Og derfor kan de unge Kiære
Dem frit betroe;
Dem røves ikke deres Ære
Og deres Ro.
Kun Maanen vidner elskovsdrukken:
De smilte nys;
Og Kilden tolker deres Sukken,
Og deres Kys.

Undskyldning.

At byde Folk til Assemblee,
Hvor al Beværtningen er Thee,
Geraader Værten ei til Hæder;
Sær i en saadan Hovedstad,
Der meest udmærker sig ved Mad,
Fremfor de andre Hovedstæder.

Men først en halv Miils Vei at gaae,
Før man en Koppe Thee kan faae,
Det kalder jeg April at løbe;
Da for den slidte Støvlesaal,
Før man har naaet det fulde Maal,
Man kunde flere Kopper kiøbe.

Men Muser! gaae en halv Miils Vei,
Og dog beværtes engang ei
Med flaue Thee, hvortil man bydes;
Ei finde Værten selv engang,
Men standse, hvor hans Kiole hang —
Derover strax maa Staven brydes.

Ja, kiære Børn, Fornemmelsen
Tit lider af Forglemmelsen;
Jeg glemte reent at I var buden.
Forglemmer ei, jeg er Poet!
Saa galt har man vel tiere seet;
I har jo selv en Rem af Huden!

Vel pleier jeg, paa Siælen frisk,
Just ei at være digterisk
I de prosaiske Bedrifter;
Dog kan det undertiden skee,
Saa gik det nu med denne Thee,
Og ærligt jeg min Svaghed skrifter.

Saa kommer ellers naar I vil!
Min Dør er aldrig lukket til
For Ynglinger med Aand og Nemme.
Drik Thee, hvori alt Fløden flød,
Kom Sukker i, spiis Hvedebrød,
Og bær Jer ad, som I var hiemme!

Æsken.

Til en Veninde.

Den Æske som idag Dig skiænkes, Hulde,
Her af en Digterviv og en Poet,
En liden Sang med Rette følge skulde.
Let sagt, men ei saa hurtig skeet.
Vel jeg forstaaer af Malm at smedde Porte
Til Melpomenes Kirkegaard,
Men det er drevet Jern, og det er sorte
Ertshellebarder, som i Sprinklet staaer.
Af Guld at danne nydelige Spænder,
Og blanke Smykker til en Lilievand,
Vil det jeg prøve — skiælve mine Hænder,
Og jeg faaer ingenting istand.

Om Æsker, har jeg flittig med Aurora
Imorges søgt, i græsk Mythologie;
Da fandt jeg Een, som brugtes af Pandora,
Men der var alle Jordens Plager i.

Vel hørte jeg: man bør ei længer klage,
Thi Plagerne fløi længst fra Æsken hen,
Paa Bunden ikkun Haabet blev tilbage; —
Dog troer jeg neppe det kan være den.

Nu eftersaae jeg nordisk Gudelære;
Thi skiøndt den Torkel Baden har forbudt,
Jeg vover end at holde den i Ære;
Der mødte med sin Æske mig en Glut.
Det Fylla var, den høie Friggas Tærne,
Et yndigt Barn, med Guld om Lokken fiin;
Jeg laante Æsken, hun den rakte gierne,
Og henrykt saae jeg nu, den lignte min.

Mens Heltene forlyste sig ved Øllet,
I høie Valhal over Himlens Sky,
Af Æsken Frigga tager Fingerbøllet,
Traadvindsel, Sax, og sætter sig at sye.
Og dertil er det just at dette Giemme
Du kunde bruge, hvis Du selv det vil;
Vi haabe, Du vil ei vort Venskab glemme,
Naar Æsken stundum lukkes op og til.

Røveren, Lygtemanden og Bonden.

Røveren.

Veiviser, hør dog! Plager Fanden dig?
Er det den rette Vei at vise mig?
Har derfor jeg dig givet Drikkepenge?

Lygtemanden.

Fortryd ei paa, det varer noget længe;
Nu er vi snart ved Maalet, kiære Mand.

Røveren.

Du fører mig jo giennem Mosevand.

Lygtemanden.

Giv kun lidt Tid, her intet er at frygte

Røveren.

Her er saa mørkt. Hvor er du med din Lygte?

Lygtemanden.

Her!

Røveren.

Hvor?

Lygtemanden.

Her! Her!

Røveren.

Snart hist, snart atter her?

Du tykkes mig paa eengang fiern og nær.

Lygtemanden.

Det kommer Jer saa for! Det er ei andet

End Lygtens Skin, som speiler sig i Vandet.

Røveren.

Jeg synker ned!

Lygtemanden.

Kom kun?

Røveren.

Jeg synker ned.

Lygtemanden.

Hvor I er tung! Ifald maaskee I veed,

I bærer Noget, som Jer kunde lette,

Da skynd Jer Kiære, skil Jer af med dette.

Røveren.

Jeg har en Flaske, den ei tynge kan.

Lygtemanden.

Tom Flaske flyder altid let paa Vand.

Røveren.

Min Pibe!

Lygtemanden.

Kan I ikke nok begribe,

At Ild og Vand ei enes i en Pibe?

Røveren.

Min Pengepung.

Lygtemanden.

Ja saa! En Pengepung?
Nok muligt at den trykker Jer for tung.

Røveren.

Man ei i Vandet saa letsindig kaster
For ingenting et hundred gode Piaster.

Lygtemanden.

For ingenting? Er Livet ingenting?

Røveren.

Saa bi, og giør dog ei saa vilde Spring!
Jeg frygter for du mig i Dyndet dræber.

Lygtemanden.

Ifald ved mindste Skiærv en Draabe klæber
Af et uskyldigt, et uhævnet Blod,
Da synker I. Men hvad? I har jo Mod.
I siger jo at I har aldrig skiælvet.

Røveren.

Hvor synker jeg. For Diævlen tael!

Lygtemanden.

Til Helved.

Røveren.

Der ligger den.

Lygtemanden.

Og er det alt, hvad I
Berøved Folk, paa natligskumle Sti?

Røveren.

Troer du, jeg er en Røver?

Lygtemanden.

Jeg kan skue

Dit blege Ansigt, ved min blege Lue.
Du som har aldrig havt Medlidenhed,
Naar du med Dolken stødte Brødre ned,
Troer du jeg skulde føle den for dig?

Røveren.

Præk ikke nu, men kom at hielpe mig.
Hvad Brødre? Taabe! Jeg har ingen Broder.

Lygtemanden.

Saa synk igien til alles fælles Moder,
Og lad dig fødes om!

Røveren.

Jeg Døden seer!

Lygtemanden.

I denne Skov skal du ei myrde meer.

(Røveren synker, Lygtemanden forsvinder.)

Bonden (gaaer forbi).

Jeg kom mig dog igien; det var ei stort,
Det stærke Slag har mig fortumlet giort.
Jeg fattes intet. Hist jeg Lyset skimter,
Alt i min Hytte det fra Vinduet glimter.
Vor Moer og Børnene nu vente Faer.
I Stakler! Himlen ham bevaret har.

Og dog har han en grusom Skiæbne fristet:
Han har sin Eiendom for evig mistet
Mit Slid, mit Slæb, mit Haab, min lille Skat!
Nu staaer jeg uden Redning plat forladt.
Jeg bringer Livet med, og Hiertesorgen;
Thi Brød? jeg har ei Brød til Jer i Morgen.
(gaaer videre frem)
Her siver Mosen — vogt dig dog for den!
Som Dværge hoppe svovlblaae Lygtemænd.
Hvad ligger her paa Veien? Den er tung.
Ved Gud det er min egen Pengepung!
Han har den atter tabt den grumme Røver.
O Gud jeg har igien hvad jeg behøver!
Jeg vender til mit Arnested med Lyst;
Og trykker Børn og Hustru til mit Bryst.
(gaaer).

Lygtemanden (kommer tilbage).
Hop, hop, hop!
Af Mosens giærende Krop
Nærer sig Alfen i Nat;
Viste Bonden sin Skat,
Viste hans Røver sin Død,
Dybt i Sivenes Skiød.
Hør hvilken Fryd i Hytten de har!
Omfavne Husbond og Faer.
Børnene de smaae
I bare Skiorter, uden Buxer paa,

Vil til sengs end ei gaae.
Jeg gaaer ei heller til Sengs
Men til Vængs.
Først naar i Østen det flammer,
Søger jeg Sovekammer.
See nu spise de søden Grød,
Takke Gud for den svundne Nød.
Lyset i Vindvet staaer,
Hid sine Flammer slaaer.
Nu de en Takkepsalme qvæde,
De grove Stemmer og spæde.
Jeg er en Hedning og dog maa jeg græde!

Ei Naturen er stedse saa kold,
Som den Mennesket skiælder;
Mangen ærlig retfærdig Trold
Pidsker Lasten med Nælder.

Den hvide og blaa Viol.

I Vaarens varme Sol
Stod hvid hos blaa Viol.
Vi, Søster, sang den Hvide,
Vil ei om Rangen stride;
Dog viser jeg mig meer
Beskeden, som du seer.
Skiøndt du vil ydmyg lade,
Har du blaarøde Blade;
Jeg her i kiølig Luft,
Forsmaaer hver broget Larve;
Jeg lefler ei med Farve,
Og heller ei med Duft.

Nu sang den Anden blidt,
Du maa dig Fortrin give;
Dog troer jeg: man kan drive
Beskedenhed for vidt.

Lilien.

En sværmersk Lilie stod
Hovmodig paa sin Stængel,
Og drømte sig en Engel,
Med Rosen ved sin Fod.
En Vandrer gik forbi,
Brød Rosen paa sin Sti,
Men gik for hin tilside;
Han ei den kunde lide.

Hvorledes, raabte Lilien,
Saa slet misbruge Villien?
For dristighøie Flugt
Du daarlig foretrækker
Et Blus i lave Hækker?
For himmelsøde Lugt?

Din Lugt er qvalm, din Himmel
Giør ør og hovedsvimmel,
Giensvared hin: din Top
Hovmodig stræber op.
Foragter Jordens Egne,
Og drømmer med sit Skiær
Sig Himlen mere nær.
Er Gud ei allevegne?

Ynglingen og Rosen.

Ynglingen.

Du var langt mere skiøn og huld,
Hvis ei du var af Torne fuld;
Da kunde man dig bedre bryde.

Rosen.

Du dadler Dyden, som en Lyde.
Min Strænghed vogter mig for Ran,
Hvor ei min Skiønhed kan forsvare.

Ynglingen.

Men Torn har ingen Tulipan.

Rosen.

En Tulipan har ingen Fare.

Skorpionen.

En Skorpion, som var forsigtig ikke,
Paa Gulvet rasled for den vilde stikke.
Den blev opdaget, den blev qvæstet slemt,
Og knust i Apothekerkrukken giemt.

Thi Skorpioners Bid bag Laurens Kroner
Man læger bedst med knuste Skorpioner.

Løveungen.

En Bonde kjøbte sig en Løveunge;
Og mens den lille var, i Stuen hver en Stund
Behandled han den som en Hund,
Og lod den slikke Foden med sin Tunge.
Men da den større blev, og han den vilde binde,
Den kunde sig ei i sin Trældom finde.
Han pryglte den, den utaalmodig blev,
Og Eiermanden sønderrev.

Forhaan ei dumme Jeppe med sin Kofte!
Saa dumt det var, endnu det hændes ofte.

Den Druknedes Redning.

En Ødeland, som prægtigt svømme kunde,
Fortvivlet styrted sig til Havets Bunde
Og fandt et Skrin i Søen, proppet fuld
Med Diamanter og med Guld.

Han redded sig og Pengeskrinet atter,
Hans bittre Graad forvandled sig til Latter;
Han leved flot igien med freidigt Mod,
Indtil han atter druknefærdig stod.

Nu sprang han ud i samme glade Tanker.
Paa Bunden fik ham fat et rustent Anker.
Det var ei Haabets! Sidstegang han sank.
Man Krukken drog af Vandet uden Hank.

Æselet og Hyrdinden.

Et Æsel tygged Tidsler, Hyrdinden flætted Roser;
Af Dyret maatte Pigen da døie mange Skoser:
"Hvad nytte dine Blomster, naar man dem ei kan spise?"

Hvor ofte maae vi høre den gamle Æsel=Vise?

Regnbuen.

To Mennesker Regnbuen saae.
Den Ene monne henrykt staae
Og nød det skiønne Øieblik;
Den Anden med en Pose gik,
At plukke sig deraf et Stykke,
Til Næring for sin Fremtids Lykke.
Af lutter Iver glemte han
At see den brogetskiønne Rand,
Som funkled over Markens Ax.
Han alt ei vilde nyde strax',
Men giemme lidt til Husbehov.
(Ifald han bare maa faae Lov!)

Han iled over Stok og Steen,
Og brugte hurtig sine Been;
Og da han ud i Mosen kom,
Og efter Glandsen saae sig om,
Da var den bleven ganske tynd,
Han selv til Beltet stod i Dynd.

Tænk ei paa Frosten naar det tøer!
Mens Græsset voxer, Koen døer.
Grib din Fortuna hvor hun staaer!
I Nakken har hun ingen Haar.

Velkomst til Prinds Christian paa Sorgenfri.

O Prinds! hvem vi saa længe
Har savnet nu i Herthadal,
Modtag, ved Harpens Strænge,
Din Velkomst i din egen Sal!
  Vidt, med din ædle Fyrstinde, til Stæder,
  Floder, og Bierge med Skove, du drog;
Og overalt med Hæder
Man Skioldungen modtog.

Og naar en Krands dig raktes
Af fremmed Haand, du høie Par!
Saa stolt en Flamme vaktes,
Paa hver en Kyst, hvor Danske var.
  Herlig, som Eiegod, monne du drage,
  Fester beredtes i Dal og paa Strand;
Men Christian kom tilbage,
Og lever for sit Land.

Hvor herlig er en Reise!
I Levetid den glemmes ei:
Ei Alperne som kneise,
For Blomster i en evig Mai;
  Frankernes Hurtighed, Tydskernes Nemme,
  Romernes Kunster og Oldtidens Muur;
Og Bretlands Folkestemme,
Og Schweitzernes Natur.

Men ingen Glands og Glæder
Kan trøste ret af Hiertensgrund,
Naar stille Hiemvee græder
Og længes til sin Ungdomslund.
  Glad med den yndigste Viv vil du mindes
  Herlige Vandring i sød Sympathie;
Men kun i Hiemmet findes
Det ægte Sorgenfri!

Studenternes Sang til Hans Høihed, i samme Anledning.

Velkommen i Din Ungdomslund,
Ved Lyst og Jubellyd!
Vi hædre her Din Fødselstund,
Du, alle Danskes Fryd!
Vor Glædesang udbryd!
Ham atter bragte Østresaltets Bove.

I lang Tid han os vel forlod,
Og yndig var hans Vei;
Men hvor han gik og hvor han stod,
Han glemte Danmark ei;
Ei Floras Rosenmai
Han elskte meer end, Freja, dine Skove.

Vor Christian paa Drotters Viis
Du Verdens Ære nød;
Dog ei med Hiertes, Aands Forliis
Du Askefrugter brød.
Hvor Viisdoms Kilde flød,
Der, ædle Vandrer, læsked Du Din Tunge.

At kiende Verden har Du lært,
At skatte Stort og Skiønt;
Og hvad Du kiender, er Dig kiært;
Og med et Eviggrønt
Det har Din Lok belønt.
Du! elsket nu af Gamle som af Unge.

Vel høsted Du i Syden Fryd;
Dog Livets bedste Skat
En jordisk Skiønhed, himmelsk Dyd,
Drog med fra Nordens Nat;
Den har Dig ei forladt,
Som Engel, Carolina Dig belønner.

Nu, danske Broderflok, istem
Et høit: Velkommen vær!
Fra gamle Rom, Apollos Hiem
De drog til Herthas Træer.
Og de har Muser kiær;
Thi juble dem imøde Musasønner!

Fædrelands = Sang.

'Ille terrarum mihi præter omnes
Angulus ridet.'

Hor.

Der er et yndigt Land,
Det staaer med brede Bøge
Nær salten Østerstrand;
Det bugter sig i Bakke, Dal,
Det hedder gamle Danmark,
Og det er Freias Sal.

Der sad i fordums Tid
De harniskklædte Kæmper,
Udhvilede fra Strid;
Saa drog de frem til Fienders Meen,
Nu hvile deres Bene
Bag Høiens Bautasteen.

Det Land endnu er skiønt,
Thi blaa sig Søen belter,
Og Løvet staaer saa grønt;
Og ædle Qvinder, skiønne Møer,
Og Mænd og raske Svende
Beboe de Danskes Øer.

Vort Sprog er stærkt og blødt,
Vor Tro er reen og luttret
Og Modet er ei dødt.
Og hver en Dansk er lige fri,
Hver lyder tro sin Konge,
Men Trældom er forbi.

Et venligt Syd i Nord
Er, grønne Danarige,
Din axbeklædte Jord.
Og Snekken gaaer sin stolte Vei.
Hvor Ploug og Kiølen furer,
Der svigter Haabet ei.

Vort Dannebrog er smukt,
Det vifter hen ad Havet
Med Flagets røde Bugt.
Og stedse bar sin Farve hvid
Dit hellige Kors i Blodet,
O Dannebrog, i Strid.

Karsk er den Danskes Aand,
Den hader Fordoms Lænker,
Og Sværmeriets Baand.
For Venskab aaben, kold for Spot,
Slaaer ærlig Jydes Hierte,
For Pige, Land og Drot.

Jeg bytter Danmark ei,
For Ruslands Vinterørkner,
For Sydens Blomstermai.
Ei Pest og Slanger kiende vi,
Ei Vesterlandets Tungsind,
Ei Østens Raseri.

Vor Tid ei staaer i Dunst,
Den hævet hår sin Stemme
For Videnskab og Kunst.
Ei Bragis og ei Mimers Raab
Har vakt i lige Strækning
Et bedre Fremtids Haab.

Ei stor, vor Fødestavn,
Dog hæver sig blandt Stæder
Dit stolte Kiøbenhavn.
Til bedre By ei Havet kom,
Ja ingen Flod i Dalen,
Fra Trondhiem og til Rom.

Med hellig Varetægt
Bevare du, Alfader!
Vor gamle Kongeslægt.
Kong Fredrik ligner Fredegod;
Hvor er en bedre Fyrste,
Af bedre Helteblod?

Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Danneborger,
Som virker hvad han kan.
Vort gamle Danmark skal bestaae,
Saalænge Bøgen speiler
Sin Top i Bølgen blaa.

Min Kirkegaard.

Paa min Moders Grav.

Da hun nylig var jordet.

Det er forbi!
Jorden ruger paa dit Bryst i Gravens Giemme.
De ile hver til sit, som fulgte dig;
Kun Kirkeklokken lyder sørgelig,
Og døver lydende min qvalte Stemme.

Det er forbi!
Koldt som Leret er dit varme Hierte.
Det slog for mig med ømme Moderslag.
O aldrig glemmer jeg den skumle Dag,
Da skielvende det brast i Dødens Smerte.

Du var mig huld!
Faae kun kiende mig paa denne mørke Klode:
Du elskte mig, og reves fra min Favn,
Nu staaer jeg knust ved Mindet om mit Savn,
Jeg seer dig aldrig meer, du Eiegode!

Paa haarden Fiel
Stivt og blegt dit kolde Legem hviler.
O Moder! end i Døden var du blid!
Du salig laa som Himlens Engel hvid,
Jeg seer dig end paa Baaren hvor du smiler.

Jeg trykker end
Hede Kys paa disse kolde Arme,
Som sank i sidste Kamp saa kraftesløse ned.
O de har baaret mig i Barndoms Kraftløshed,
Og favnet mig med Moderømheds Varme!

Jeg stirrer end
Modløs paa dit lukte brustne Øie.
Det smiler aldrig til din elskte Yngling meer,
Det nedsank koldt og mørkt, som Gravens Leer,
For ei igien at straale til den Høie.

Det er forbi!
Klokken tier, Jorden ei dig savner.
Sov sødt! Den Siel jeg fik i Arv fra dig,
Dit Moderbillede skal vise mig,
Indtil i Himlen jeg dig atter favner.

Sophias Grav.

Du, som iler med Lyst at husvales i Løvenes
Høisal,
Vandrer, stands dine Fied, læs den Begrave-
des Navn!
Thi her slumrer et Hierte, som elskte Naturen
og Skiønhed
Inderlig varmt, som du selv; ak, men det ban-
ker ei meer.
Tit, som Du, hun sig skyndte forbi til vaarlige
Glæder;
Eengang standse du skal, sænkes i Mulden som
hun.
Fredriksberg var den Elskede kiær, nu hviler
Sophia,
Hvor hun bag skyggende Træer følte sin Fryd og
sin Qval.
Elskte Søster! hvergang jeg forbigaaer, falder
mit Øie
Giennem den sprinklede Port hen paa din Gravs
Monument.
Frem og tilbage din Broder en Tidlang vandrer i
Solskin
Graven forbi; og en Dag — standser hos dig han
tilsidst!

Hans Heger.

En Olding bæres hen
Paa sorten Baare.
Hvi ønskes han igien,
Hvi fældes Taare?
Har han ei naaet en sielden Livets Alder?
Og er det ei en Trøst,
Naar modne Frugt i Høst
Fra Træet falder?

O det er Trøsten ei
Som os forlader;
Men Ven paa Livets Vei
Var han, og Fader;
Vi mindes kun de skiønne Øieblikke,
Han lyste paa vor Sti,
Og græde nu forbi
Han lyser ikke.

Ja Held den Datter, Søn,
Som har en Gubbe.
Saa slynger Urten grøn
Sig om sin Stubbe.
Han sidder viis, en Huusgud i vor Bolig,
Og Børnekredsen staaer,
Udviklet Aar for Aar,
Om ham fortrolig.

Han smiler ung igien
Til sine Spæde,
Og han er Barnets Ven,
Den Ældres Glæde;
Med Ærefrygt hans Aasyn de betragte.
De seer i ham en Gud;
Hvert Ord er dem et Bud,
Som de bør agte.

I sorte Kapper nu
De Smaae hentræde,
Og ane Dødens Gru
Og bange græde.
Forundring med Bedrøvelse dem ryster;
Hvor Bestefaer gik hen?
De spørge tit igien.
Men Svaret trøster.

Saa lad da salig Trøst
Nu ogsaa møde
Det datterlige Bryst;
Lad det ei bløde!
Hist, elskte Søstre! favner I ham atter.
Han seer fra Himmerig
Dig sørge ved sit Liig,
Trofaste Datter!

Men du, som trøste vil,
Dit Indre rystes!
Maaskee du trænger til
Nu selv at trøstes?
I mørken Vraa dit Vemodsøie stirrer,
Og Harpen i dit Skiød
Kun ved den Ædles Død
Saa sagte dirrer.

O Gud han var min Ven —
Nu Dødens Bytte!
Forgieves tyer jeg hen
Nu til hans Hytte.
Vi sees i Himlen efter Livets Torden;
Men ei som kiærlig Vand
Han leder ved sin Haand
Mig meer paa Jorden.

Hvor tit med salig Lyst
Sad vi tilsammen!
I Begges aabne Bryst
Var Venskabsflammen;
Thi Aldren ei adskilte vore Straaler:
Kunst, Kiærlighed, forbandt,
Og seent i Høsten fandt
Jeg Martsvioler.

O du, som elskte mig,
Hør Skialdens Stemme!
Nei, aldrig kan han dig,
Dit Minde glemme.
Og aldrig ham dit Vennesmil forlader;
Det styrke skal min Hu,
Og lære mig, som du
At vorde Fader!

Charlotte Schimmelmann.

Bleg Du hviler paa Baar, trindt Taushed hersker og Sorgen,
Hallen, høitidelig tom, hvælver kun over dit Liig.
Læben er lukket, som nys med den yndige Stemme sig aabned,
Øiet os viser ei meer liflige Glimt af din Siæl.
Ei forsamler Du nu, ved en Altarflamme for Muser,
Viisdoms sindrige Mænd, Kunstner og Skiald i Din Kreds.
Venlige Qvinder og yndige Møer ei meer Du i Qvælden
Venter; Din Kundskab og Smag danner ei Ungdommen meer.

Hulde, din Trolsdom svandt! Tit forekom som
et Feeslot
Mig med sit Gitter, sin Port, ædle Charlotte
din Gaard.
Der fandt Dannebarden et Hiem, og Kunsten
Beskytter;
Hverdagslivet sig ei voved ad Sprinkelet
ind.
Blomster Du elsked, men ei blot Roser og blaae
Hyacinther:
Langtmeer, Hiertet forstod Skiønhedens ædelste
Blomst.
Atter Mæceniske Hal stod frem af siunkne
Ruiner,
Tivoli dækte den ei længer for Solen med
Gruus.
Ak men nu sidder en Alf med en omvendt Fakkel
i Hallen,
Sørgeligt lyder hans Røst: Venner, Charlotte
gik bort!
Græd, vor Schimmelmann kun, og lad Taa-
rerne lette dit Hierte!
Græmme kun maa du dig ei. Hisset I samles
igien.
Ofte jo svæved med Ossians Aand din Tanke
paa Heden,

Naar Fuldmaanen i Dunst ildnede Bølgernes Bly.
Nattergalen da slog i en sortgrøn Hvælving paa Sølyst,
Medens i din Kilde begræd sværmersk Emilias Død.
Nu omfavner Emilia glad den kiære Charlotte:
Dobbelt da risle dit Væld, medens i Stilhed du gaaer,
Tænker paa Glæden, du nød, med de kiærlige Qvinder i Livet,
Mindes dem daglig saa fromt, favner dem hisset hos Gud.

Ole Hieronimus Mynster.

Atter foer en Genius fra Norden,
Sled sig løs fra sine Baand;
Atter faldt en Ædelsteen til Jorden.
Sieldent var hans Hierte som hans Aand.
Harpen vilde gierne tone,
Skialden offre dig en Sang;
Ak, men ak, Cypressens Krone
Dæmper Strængens sagte Klang.

Du, som ofte hørte Skialdens Stemme,
Skulde han ei siunge her?
Skulde han saa snart forglemme
Den, som altid var ham kiær?
Nei, ved mine Strænge vil jeg sukke.
Sangen skiænke Hiertet Trøst!
Skovens Vemodssanger kan kun klukke,
Men til Siælen trænger dog dens Røst.

Mynster! sank dit store Øie
Med det muntre Godhedsblik?
Maatte det sig brustent bøie?
Smagte du saa tidlig Dødens Drik?
Ak Apol! hvi vilde du ei skaane
Ham, som alle dine Gaver fik?
Følesløs din Søster med sin Maane
Stirrer nu med Taareblik.

Phøbus! Lægekunsten du ham skiænkte,
Stærke Straaler af din Aandeglands;
Lyren du om Drengens Skulder hængte,
Vis ham vorden var en Digterkrands;
Men han skued Brødres Smerte,
Fandt beskeden sig i Lyrens Tab,
Og det ømme, vennehulde Hjerte
Vendte sig til Æskulap.

Og Hvormangen har han vederqvæget,
Revet ud af Gravens halve Skiød,
Som nu dybt og inderlig bevæget
Græder ved den Elskte̕s Død!
Ind i Kredsen ikke meer han træder,
Hvor der vorder tænkt og spøgt,
Og forstærker Venskabs Glæder
Med sin Vittighed og Kløgt.

I hans Huus er alting øde!
Øde — Gud men tomt? Ak nei!
Viv og Børn i Sørgedragt vi møde:
"Fader — ak vor Fader er der ei!"
Tie min Harpe! du skal ikke klinge,
Trøster ei med Haabet, som du bør;
Mismod stækker Modets Vinge,
Hyller Harpen i et Sørgeslør.

Men jeg vil igiennem Mulmet stirre,
Stiernen atter paa sin Himmel see;
Smerten skal mig ei forvirre,
Blomsten spirer frem bag Snee.
Ja, Elysium, fra dine Lunde
Sender Trøst han til de Kiære ned.
Stands min Taare! Kan du da misunde
Engelen sin Salighed?

Michael Rosing.

Hist paa Norges fierne Klipper,
Der hvor Hertha Jorden slipper,
Og hvor Iis og Vintersnee
Er den længste Tid at see;
Men hvor intet Kraften dæmper
I de sunde Dalens Kæmper,
Hvor de stolt i Vadmel gaae,
Der min Rosing Lyset saae.

Fra den sørgelige Grube,
Som udvender sorten Strube,
Røraas, fra dit Kobberfield,
Mellem stærke Kildevæld,
Ilte Drengen for at skue
Trondhiems høie Kirkebue.
Tidlig fængsled Skiønheds Baand
Rosings unge Kunstneraand.

Psalmer sang han der saa ofte,
Klangen lød i Høieloftc,
Og Sanct Olafs Helgengrav
Heltefølelser ham gav;
Lod ham sine Syner ane,
Og til Melpomenes Fane
Svor han i Naturens Favn,
Før han kiendte hendes Navn.

Ned til Axelstad han iled.
I Thalias Tempel smiled
Kiærlighed med Rosenkind,
Vinkte ham i Hallen ind.
Melpomene, for at binde
Helten, kom som Elskerinde.
Da blev Kunsten kiær hans Bryst,
Og han var de Danskes Lyst.

Hvem har ei hans Ild opluet?
Hvo har ham som Helten skuet,
Og ei følte varmt og snelt:
Ja, ved Gud, der staaer en Helt!
Peter Czar og Geert den Store,
Erik, midt i Krigerchore,
Hother og den ædle Knud,
Sletter ikke Mindet ud.

Men, som Fieldet trindt nedglider,
Havde Rosing mange Sider:
Een med Heltens Pandser brat,
Een med Blomster og med Krat.
Han som Elsker Hiertet rørte,
Han som Tænker Masken førte:
Almaviva spøgte fræk,
Marinelli diævlekiæk.

Som nu Kunstneren fra Himlen
Ilden tog til Folkevrimlen,
Lig Prometheus i sin Dal,
Leed han og Prometheus Qval:
Smeddet fast til Klippens Stene
Sad han svag, forladt og ene;
Og paa Heltens øde Sti
Svæved Sorgen kun forbi.

Længe sad Du dybt nedbøiet,
Men med Evalds Ild i Øiet;
Engelen din Smerte saae
Høit fra Himlen i det Blaa;
Dødens Engel, Trøstens Bringer
Løste Lænken, gav dig Vinger.
Hil dig, du er atter fri,
Og din Prøvetid forbi.

Men taknemligt paa hans Aske
Lægger nu den skiønne Maske,
Med den dragne Heltedolk;
Thi han hædrede sit Folk!
Og ved Midnat, stor og ene,
Staaer den stille Melpomene,
Føler Vemods dybe Lyst,
Trykker Haanden mod sit Bryst.

Emilie Henriette Kirstein, fød Cramer.

Atter nu en Grav? Knap jeg forlader
Hin, bestrøet med Blomster og med Sand,
Der indhyller dig, min anden Fader!
Før jeg atter staaer ved Gravens Rand.
Hvo er giemt i Hvælvingen derinde?
Mønstret for sit Kiøn, en tro Veninde.

Nævn ei hendes Dyder, Famas Tunge!
Den Beskedne handler du imod.
Elsket af den Gamle som den Unge,
Var det hende nok at være god;
Duggens Perler lig i heden Sommer,
Der forfriske, førend Dagen kommer.

Næste Vaar vil vi paa Graven sætte
Martsviolens blaa beskedne Dusk;
Men ei Stedmoersblomsten, Henriette,
Klæde skal din Høi med breden Busk:
Mere moderligt, i Vel og Smerte,
Ak end dit, slog intet Moderhierte.

Derfor aldrig glemmes skal dit Minde,
Skiøndt dit Støv vi dække nu med Jord.
Hvo sad saa beskeden, ganske Qvinde,
Huslig ved det lille Arbeidsbord?
Og dog i din Aand erkiendtes atter
Kirsteins Hustru, Cramers ædle Datter.

Stille Hauge, hvor hun daglig vandred,
Lig hin Moder i Luises Sang,
Som med Vintren har dit Syn forandret;
Taagen ruger i den visne Gang;
Ryst din Taare ned! Den Gode bygger
Aldrig meer i dine Sommerskygger.

Hvad? Den Barm, saa høi, saa ufortrøden
Varm for alt det Gode Siælen saae,
Dette Hierte hærdet er af Døden,
At det meer ei kunde kiærligt slaae?
Elskte! slipper ikke Haabets Anker!
Hist det slaaer, hvor Jesu Hierte banker.

Thomas Thaarup.

Hvo hviler her i frisken Grav,
Paa stille Landsbykirkegaard?
Forladt den gamle Vandringstav
Nu støvet i hans Kammer staaer.

Thi, uden Viv og uden Børn,
Vor Gubbe hen ad Veien kom,
Og ene til den faste Tiørn
Han støttede sin Alderdom.

Var han en Bonde? Bønder bar
Hans Kiste til hans Hvilested;
Dog smilte Dagen sølvblaaklar,
Og Egnens Piger fulgte med.

Jeg saae ham fiernt fra Stadens Støi,
I Skoven, hvor han gierne gik;
Hans Pande hvælved sig saa høi,
Og mandigt var hans Tankeblik.

Og Sølverlokken snoete sig,
Skiøndt han en Hader var af Pragt,
Omkring hans Tinding kongelig,
Som Kronen om en Isse lagt.

Et ædelt Ved i grove Bark!
Ei Bonde, skiøndt han selv det skrev;
Kornblomsten voxte paa hans Mark,
Violen i hans Overdrev.

Slet var hans Høst ved Leens Klang,
Han kræved ei Pomonas Skat,
Naar Lærken i hans Fælled sang,
Og Stiernen blinked i hans Nat.

Men stolt og rørt hans Stemme lød,
Du ædle Bondestand, for dig,
Da Fredrik Trællelænken brød,
Og Borgerstøtten reiste sig.

Skiønt bandt en hedenfaren Skiald
Udødeligheds Krands af Siv,
Da Høimod trodsed Stormens Giald,
Og frelste Brødres dyre Liv;

Og medens Fiskerleiet staaer
Paa Dannerkyst ved Havets Tang,
Og mens en Baad i Bølgen gaaer,
Forglemmes ikke Evalds Sang.

Men heller ei forglemmes din,
O Thaarup, aldrig skal den døe,
Saalænge Luft, ved Leens Hvin,
Faaer Kryder af det friske Hø.

Og aldrig folder Danmarks Flag
Fra Skibet ud sit Purpurhang,
At Dansken mindes jo den Dag,
Da Du til Flagets Ære sang.

Tag Harpen ned af Hyttens Søm,
Hæng den i Kirken, som en Skat;
Lad Toner, som en hellig Drøm,
Igiennembæve den hver Nat!

Thi, skiøndt kun slet og ret af Eeg,
Han stemte den for Gud og Dyd,
Og rørte den til Strengeleg,
At den fik Davidsharpelyd.

Nu er han med sin Schulz hos Gud.
Fra Himlen lyder Begges Røst,
Naar Andagtshymnen bryder ud,
Og styrker Haabet i vort Bryst.

Frederike von der Maase.

Overstridt du har, Veninde!
Vennen stirrer ved dit Minde
Tausvemodig paa din Grav.
Sneens Vinterlilier sige:
Du er salig, fromme Pige!
Himlen tog, hvad den os gav.

Sælsom var din Gang i Livet!
Skiønhed blev din Ungdom givet,
Dog du ingen Rose brød.
Nær en Dronning var dit Sæde,
Kummer mørkned dog din Glæde,
Malurt i dit Bæger flød.

Men, saalidt som Hovmod, mægted
Sorg, en Siæl med Gud beslægtet
At berøve Yndets Magt.
Paa dit Kammer over Muren
I dit Vindve stod Naturen
Huldt i Hyacintens Dragt.

Kunsten elskte du, dens Glæder,
Ridderfrøknens vene Sæder
Du med Eenfold sødt forbandt.
Og med himmelsk Søstervarme
Fromt husvaled du den Arme,
Som i dig sin Tilflugt fandt.

Spændte Skiæbnen tungt dit Hierte,
See da lindred du din Smerte,
Ved at søge Trøst hos Gud.
Ingen Tvivl i mørke Blikke!
Engle tog vor Frederike,
Bragte hende til sin Gud.

Selv vor gode Dronning græder,
Eensom hun i Hallen træder,
Rørt hun under Bøgen gaaer.
Store Tab for en Fyrstinde:
En hengiven tro Veninde,
Fra de første Ungdomsaar.

Klage tie! Paa Englevinger
Frederike ned sig svinger,
Hun er ikke langt herfra.
Tidt i Vaar, naar Blomster bæve,
Arm i Arm to Skygger svæve:
Hist hun fandt Amalia!

71/22425

